

Nyeregben a Konstantin-kereszt

Gyerekként mindig arra vágytam, hogy legyen egy saját biciklim. Tinédzser koromban azért tanultam tovább, hogy mentős lehessenek.

Gyorsan kikerültem az életbe, a beteg emberekkel való munka lett a hivatásom, majd az első fizetésemből megvettem az első kerékpáromat is.

Aztán elvégeztem a mentőszakápolói iskolát és a második álmom is valóra vált.

Már sok éve dolgoztam, amikor jött egy ötlet, mi lenne, ha a hobbit összekötném a hivatásommal?

Na nem találtam fel a spanyolviaszt, de jó volt elkalandozni a gondolataimban és látni, ahogy megszületik a terv, majd felépül valami...

Ebből született meg ez a történet, ami akár lehetne maga a valóság is.

1990 Ft

ISBN 978-963-9934-01-6

9 789639 934016 >

Jenei András

Jenei András

Nyeregben a Konstantin-kereszt

ISBN 978-963-9934-01-6

© 2009 Jenei András

Minden jog fenntartva.

Jelen könyvet, illetve annak részeit a szerző előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel - elektronikus vagy más módon - közölni.

© 2009 Ad Librum Kft.

1107 Budapest, Mázsza tér 2-6.

info@adlibrum.hu

www.adlibrum.hu

Korrektúra: Gáspár Ildikó

Borító: Glied Viktor

A könyvvel kapcsolatban további információ:

<http://adlibrum.hu/Jenei-Andras/>

Előszó

Köszönet mindazoknak, akik benne vannak. Mindegy, milyen formában, de magatehetetlenül vergődnek, és napi 24 órában tenni próbálnak valakiért vagy valamiért. Bekötött szemmel egy sötét alagútban, aminek senki nem látja a végét. Nem azért, mert be van kötve a szemük. Csak mert az alagútnak nincs vége...

I.

Gyöngyöztek a homlokok. A levegő teljesen átvette már a munka szagát az ágy mellett. A csend pedig, amibe belehasított időnként a szívmonitor szirénázó hangja, mindenki számára kezdett hangos lenni. A coronaria őrzőben minden ágy nagy, zöld függönnyel volt elválasztva a másiktól, hogy a betegek nyugodtabban tudjanak gyógyulni, pihenni, vagy néhány esetben „nem” meghalni. Sem a jobb állapotú emberek, sem a hozzátartozók (akik egy-egy beavatkozásnál ugyan ki voltak küldve az intenzívről) nem voltak illetékesek bepillantást nyerni az elfüggönyözött ellátásba.

Maga az őrzőszoba két részre volt osztva: egy hat ágyból álló intenzív és egy négy ágyból álló szubintenzívre, amit a kicsi nővérpult választott el. Minden ágynál egy monitor, infúziós pumpák és a terem közepén lévő ellátáshoz kellő gyógyszereket, eszközöket tároló kocsik egészítették ki a képet, amit a belépő némi aggodalommal nyugtázott - csak ide ne kelljen jönni!

Kicsit arrébb kettő lélegeztetőgép állt letakarva a sarokban, mellettük egy helyszíni röntgen készítésére alkalmas eszköz, no meg egyéb beavatkozásokhoz való műszerek. Minden katonás rendben, zöld lepedőkbe burkolózva. És most csend volt, mert az egyik ágynál zajlott a munka. Igazából szótlantul, de valahogy a szemek, ha egymásra találtak, mindent kielégített. A kezekben teljessé vált az összhang. Az összeszokott társaság a munkát megosztva, a szigorú protokollnak megfelelően végezte.

- Nándor, megkérem, adja ide az intubációs tálcát! - szólalt fel a doktor, majd folytatta a lélegeztetést.

- Atropin jöhet még?

- Igen, és még egy Tonogént is kérek!

Közben a másik ápolónő ritmusosan nyomkodta a beteg mellkasát, hogy a szív munkáját pótolja.

- Nem is értem. Öt perce még nevetve mesélte Gábor bácsi, hogyan szúrt ki a szomszédjával a nyáron - próbálta oldani a feszültséget Anikó, aki először észlelte a problémát.

- Hát igen, az infarktus tud ilyet. De ugye a lysis alatt nem volt semmi probléma? - kérdezett vissza a doktor, miközben a lélegeztetéshez szükséges tubust (ez egy megfelelő méretű műanyag cső) egy mozdulattal lejuttatta a légcsőbe.

- Nem. Még örültünk is, hogy milyen szépen visszament az EKG.

És folytatódott a művelet. Pumpálták a lélegeztetőballont, nyomták a mellkast. A szívmonitor időnként felvisített, ilyenkor egy mozdulattal lehalkították, majd jött a következő széria.

- Jó, akkor ugorjunk neki a pacemakernek! - jött a kérés. Nándor átvette a szívmasszázs, Anikó pedig odagurította a kiskocsit, amin a megfelelő „szerszámok” sorakoztak. Nyolcas kesztyű jó lesz? - kérdezett rá Anikó a doktortól, aki csak bólintott, majd a beteg fejét kissé oldalra fordította. Aztán csak követték egymást a műveletek. Jódozás, Lidocain, szúrás és kihúzás.

- Még kérnék „fiz-sót”!

Közben megérkezett az esti váltásból Péter, lehetett kire rábízni a lélegeztetést.

- Nem szép így fogadni az embert! - jegyezte meg némi mosollyal az arcán. - Mi van vele?

Péter egy középkorú ápoló volt, tapasztalatait már jócskán kamatoztatta az egészségügy számos területén. Dolgozott traumatológián, intenzíven, valamikor még mentőzött is, csak a gerince nem bírta a tempót.

- Infarkas, stabilizáltuk, most meg úgy döntött, hogy kiszáll.

- Anikó, kibontaná az elektródát? - szólt közbe a doki, majd a monitorra nézett. - Jók vagyunk, a szaturáció 95 százalékos.

- Hát igen! Ez a profi csapat!

És a drót a helyére került, a szívkompressziót már abba lehetett hagyni. A beteg karjára felkerült maga a gépezet, ami percenként a megfelelő számú ingerülettel összehúzódnásra készítette a szívizmot. Mire a vezetékot kivarrta a doktor, hogy rögzítve legyen, és ne kerüljön ki a kliensből egy esetleges mozdulásra, már a spontán légzés is visszatért. Miközben Nándor a helyszínt rakta rendbe, Anikó nekiállt megírni a napi dokumentációt. Nem telt el tíz perc és minden olyanra vált az intenzíven, mint a nagy munka előtt.

- Jobb befejezést reméltem a mai napra, de ha abból indulok ki, hogy ma is megmentettünk valakit, hát elégedett vagyok - jegyezte meg Nándor, miközben maga elé engedte a másik éjjelést is az átadáshoz menet. Az átadás jellege változó képet mutatott. Előfordult, hogy ha könnyebbre alakult a nap folyamán az őrző, a tálalókonyhában zajlott. Ez volt az ápolók menedékhelye, ha néhány perc szünetre vágytak, ha az egyébként tilos dohányzást ejtették meg a műszak folyamán és minden esetben, ha nem kellett a beteg mellett lenni. Egy csapóajtó választotta csak el az intenzívtől, de ha gond adódott, onnan is pillanat alatt ott teremhetett a személyzet az ágy mellett. Nagy segítséget jelentett a monitorok csipogó, sípoló vagy estenként szirénázó hangja is. Mindegyik ritmuszavarnak megvolt a megfelelő jelzése, így mindenki tudta, mikor kell szaladni, vagy elég csak benézni, hogy melyik beteg mozdult épp a másik oldalára. De az átadás most a nővérpult szerény két négyzetméterén belül kezdődött, frissnek látszott még a lehetőség, hogy újra sietni kell egy esetleges újabb újraélesztési körhöz.

- Na a Rózsika néniel nem volt semmi, szokásos panasz, terápia óne.

- Őt nem ismerem, mivel hozták? - kérdezett vissza Béla, a másik éjszakás.

Béla egy fiatalabb ápoló volt, lendületes, friss diplomás, aki szeretett volna valamikor egyetemre menni, csak itt ragadt. Aztán mire észbe kapott, már egészen más feltételekkel lehetett bejutni a nagy iskolába. Megmaradt a főiskolai tudásánál.

- Visszajáró anginás. Rendszeresen meggyógyítjuk. Hazamegy, otthon nincs pénze a gyógyszerre, majd amíg tart a bentiből jól van, és utána irány hozzánk. Sajnálom, de vajon meddig bírja ezt a szíve?

- Ugorjunk. Mellette egy szívelégtelen, de ő is jól van már, csak este adjátok be neki a Furosemidet.

- Mosdatós?

- Nem hiszem, de majd rákérdeztek reggel, hogy van.

Közben Anikó, az őrző részlegvezetője ránézett az újraélesztett betegre, de amaz stabilan tartotta magát. Neki már nem voltak nagy továbblépési céljai. Gyermekei felnőttek, a nyugdíjig néhány éve maradt hátra, ha nehezen is, de mindent megteremtett magának az életben.

- Na, a Zoli bácsit hagytam a végére, az öreg nagy szám! Beadja nekem, hogy tegnap nem kapott gyógyszert. Mondom neki, hogy nem létezik, én magam tettem a szekrényére a tablettatartót. Erre rámüvölt: hogy merem azt feltételezni, hogy ő hazudik?! Aztán kiderült a dolog, begyűjti a fiókjába a tablettákat. Figyeljete rá, szerintem éjjelre bezavarodik. Egyébként ő tuti megmosakszik, csak lavórt adjatok neki.

- A hármason fekvő nénikével mi lett? Olyan nagy hajcihővel hozta be az adjunktus, mindent „Most rögtön, de azonnal”, pedig csak félrenyelte a teáját, ettől fuldoklott.

- A Teri néni? - meredt elképedve a kérdésre Nándor. - Nem láttad a bejáratnál? Gyárkéményt játszik, amikor csak lehet. Nem, ő már ki lett téve a kettesbe.

- Na jó! Akkor majd kedden találkozunk, kivel is leszek? - érdeklődött Anikó, miközben elkezdte pakolni a holmiját a táskájába.

- Talán velem? - mosolygott vissza Nándor.

- Ver az Isten! Ha veled vagyok, mindig munka van. De ezért vagyunk itt, és...

- Bocsánat, hogy szólok, de ki jön velem vizitre? - szólt közbe Pohr doktor, az ügyeletes.

- Megyek én! - jelentkezett be Péter.

- Na legyetek jók, megyek, mert holnap mentőzők, és ma még haza kell érnem - köszönt el Nándor, majd hanyagul a hátára vette táskáját, és kilépett a csapóajtón. Nándor egyedül élt egy kis lakásban, alig egy órányira a kórháztól. Néhány éve vetődött be véletlenül a kardiológiára, mentősként beteget hozott, és nagyon megtetszett neki a helyszín, no meg a munkastílus. Rövid, barna hajú, nem túl nagyra nőtt emberként édegett. Mosolygós arcát mások mindig irigyelték, és azt kérdezték tőle: „Hogy bírod ezt, ennyiért?” S a válasz mindig ugyanaz volt: - Két ember dolgozik az egészségügyben. Az egyik típus, aki nagyon bolond. A másik a nagyon elhivatott. Te döntöd el, hogy hová sorolsz.

Élete kimerült a kevés barátan, a két munkahelyén - az egyik a kórház, a másik a mentő -, no meg a nagy hobbián, a kerékpáron. Rendszeresen hajtotta a pedált, de sosem ment versenyre, mert neki a bicikli a szabadságot jelentette. Nem azért tekert, hogy győztes legyen, hanem mert olyankor kikapcsolt mindent. Nézhette a természetet, vagy nevetgetett a forgalomban az ideges embereken. A mentő pedig élete jelentős része maradt.

- Igen, azok a piros kabátos emberkéek, akik fehér autóban a kék lámpájukkal sietnek a bajba jutott emberekhez - mondta sokszor másoknak. Beérve az alagsori öltözőbe, megcsapta orrát az áporodott levegő. A régen épült ház alsó szintjét nem lehetett már elégszer vakolni meg meszelni, hogy ne legyen vele probléma. A szellőzéshez pedig lyukat kellett volna vágni a falba vagy az ajtóba, amihez meg nem volt pénz. Így maradt a bűz. A kerékpárja ott állt a szekrények mellett. Mellé lépett, és végigsimította.

- Ne izgulj, mindjárt megyünk. Letusolt, majd felvette a kerekező ruháját, és miután lezárta szekrényét, kitolta a kétkerekűt a szabad levegőre. Még egy utolsó igazítás, sisakellenőrzés, és már indulhatott is. Lassan csordogált lefelé a kórház udvarán; még felelevenítette, hogy egy fél órája mit és hogyan tett, majd áttolva a biciklit a porta épületén, ismét nyeregbe szállt. Tudta, hogy hazáig nem fog már semmi változni. A szürke utcák, melyeket a szmog még sötétebbre festett, komoran vállalták az esti forgalmat. Beérve egy kisebb mellékutcába, hanyagul kerülgette a kerékpárokra kijelölt úton andalgó, kutyát sétáltató idősebbeket. A nap lemenőben festette rózsaszínre a város épületei mögött az eget, a tompa morajt pedig, amit az autók motorzaja okozott, Nándor számára elnyomta a kerekek surrogása. Az az apró hang, amit a gumi és a beton érintkezése hozott létre. És a kerekek keményen állták a nagyobb

padkákról való le- és felmenetelt, a bicikli elején lévő rugók pedig kényelmesebbé tették az utazást. Nándor, amikor tekert, nem különbözött a többi bicajostól. Külsőre. Rajta is sisak, kesztyű meg a megfelelő ruházat virított, talán még a gondolkodásban sem lehetett volna nagy különbségeket felfedezni. De ha jobban és hosszabban vette szemügyre a járókelő, a magabiztosság mellett a higgadtsága is nagyon jellegzetessé tette. Nem fért a fejébe, az emberek hogy tudnak ilyen fantasztikus időben bent ülni egy lakásban, vagy éjjel-nappal autójukban csücsülve kilométerek százait megtenni, csak mert az kényelmesebb. Persze az is egy életmód. Nem messze tőle a villamos sikoltva a sínen kanyarodáshoz készült, tudta megérkezni a térhez, ahol több lámpán kell majd átvergődnie. Megszólalt az övén a mobiltelefon. Lassított, majd félreállt.

- Igen, mondd! - vette a hívást.

- Szevasz Nándikám! - hallatszott a vonal másik végéről.

- Na csá!

- Jössz akkor holnap a Nagy-rétre? - kérdezte egyik legjobb barátja, akivel elég gyakran mentek a természetbe biciklizni.

- Nem tudok, beosztottak huszonnégybe a mentőkhöz.

- Nem mondd komolyan, már egy hete készülünk kipróbálni az új gépemet - reagált Csaba.

- Tudod, hogy két ember kilépett, és csak engem tudtak rávenni a melóra. Jut eszembe, mikor lesz kész az én új bringám?

Csaba mellékállásban egy kerékpárszervizben dolgozott, Nándor sokszor tudott kedvezményesen vásárolni vagy szereltetni náluk.

- Ha a főnöknek bejön ez a görkori biznisz, néhány nap és hozza a vázakat. Mit is mondtál, melyik kell?

- Az az ezüstös, tudod az aluváz...

- Persze, már emlékszem! Na leteszlek, majd csörögj rám, ha ráérsz!

- Oké! Légy jó! - köszönt el Csabától, és visszaillesztette a telefont a tokjába. Hatalmas fékcsikorgás, majd dudaszó hallatszott a közelből. Nem telt el két másodperc, újabb fémszörny és az utána következő halk, de annál veszélyesebb puffanás már tudatta Nándorral, hogy merre fordítsa a fejét. A kereszteződésben, ahol a két autó összeütközött, szemrebbenésnyi idő alatt összetódult a tömeg. Az egyik autó motorházteteje csúnyán felgyűrődött, a másiknak meg a csomagtartó része betolódott az utastérbe. Ontották magukból a füstöt, és a forgalmi dugó már továbbhaladási akadályt jelentett minden arra haladónak. Nándor első gondolata az volt, hogy már megint ezek a kocsik! Nem képesek kivárni a zöldet, hogy a fenébe adnak ilyen embereknek jogosítványt? Aztán ösztönösen - kihasználva a bringa kis méretét - közelebb gurult a helyszínhez. Felmérte a helyzetet. Két ember, közülük az egyik hangos szitkozódások közepette a karját szorongatja, a másik meg mozdulatlanul fekszik a kormányra borulva. A szélvédő egy merő vér, nincs időteketóriázni. Letámasztotta a kétkerekűt, és határozott mozdulattal félretolva az elé álló báméskodókat, odalépett a komolyabban sérülthöz.

- Menjenek hátra, valaki hívja a mentőket! - és közben kinyitotta az ajtót. A sérült nem válaszolt semmire, megpróbálta kezével megtapogatni a csigolyákat, de nem érzett elváltozást. A sofőr fején egy hatalmas seb éktelenkedett, de Nándor nem a vérzéstől tartott. Maga az eszméletlenség aggasztotta. Bár a rövid vizsgálódás után az életjelek stabilnak tűntek, ebben a hely-

zetben nem lehetett tudni, nincs-e esetleg belső vérzés is. Hátizsákjából, amiben mindig tartott egy alap-elsősegélycsomagot, előkotort néhány gézlapot, és a sebre nyomta.

- Hívták már a mentőt? - kérdezett hátra és hozzátette, hogy ő maga is mentős.

- Igen, épp vonalban vagyok - lépett oda egy emberke, kezében mobillal.

- Adja kérem oda egy pillanatra! Kösz! Halló?! - vette át a készüléket. Közben a sérülte összpontosított. A tömeg halkán morajlott. A rengeteg bámuló embert nem lehet távol tartani a helyszíntől, voltak kíváncsi arcok, voltak okoskodók. „- Engedjenek oda, én már láttam ilyet!;

- Mit akar ott az az ember, még nagyobb bajt csinál!”

- Nem! - válaszolt közben Nándor a diszpécsernek. - Magam is mentős vagyok a bázison. A sérült eszméletlen, de nem tudom megvizsgálni, mert a kocsiban van., A keringése stabil, légzés van, feji sérülés és valószínűleg a lába is el van törve. Oké! - fejezte be, majd visszaadta a telefont a gazdájának. A kistáskából előkerült egy Mayo-pipa is (ezzel lehet biztosítani a szabad légutakat; műanyag „s” alakú csövecske, ami elemeli a hátraesett nyelvet a garatfáltól), amit Nándor szakszerűen behelyezett, így tudta folyamatosan nyomni a vérző sebet a kliense fején.

- Ne haragudjon, uram! Megtenné, hogy szól azoknak az embereknek, álljanak hátrébb!? Köszönöm.

A távolból felhangzott az érkező mentő szirénája. Többen fellélegeztek, majd a nagy fehér autó, tetején a villogó kék lámpáskákkal, odagurult a helyszínhez. Nyílt a tolóajtó, három pirosmellényes emberke, kezükben különböző táskákkal szállt ki a kocsiból.

- Szevasz, Nándi! Hát te, nem tudsz otthon maradni? - köszöntötte vigyorgó arccal az egyik, majd átvette a vizsgálódást. - Mi újság?

- Amit látsz. Két autó puff. Egy sérült, életfunkciók rendben, de nem tudtam megnézni igazán, mi lehet. A fején egy kisebb artéria, balláb valószínű eltört, a biztonság kedvéért beraktam egy Mayo-t. És még mindig eszméletlen, kábé tíz perce.

- Innen már átvesszük, szerintem az életét köszönheti neked. Most nézem, te bicajjal mentesz? - kérdezett vissza a mentőorvos, akinek az intésére előkerült a szállításhoz a vákuummatrac is. Ez volt az az eszköz, amiben a belefektetett emberke teljesen rögzíthetővé vált, csökkentve a szállítás alatti véletlen elmozdulást, vagy a nagy fájdalmakat.

- Nem, csak hazafelé tartottam.

Az eddigi lelassult események innen már pörögtek. Miután kiemelték a sofört a kocsijából és betették a mentőbe, a kívülállók számára a hátsó ajtó bezárult. A rend őrei is megérkeztek, kezdett a hely átláthatóvá válni. Nándor belépett a nagy autóba.

- Tudok még segíteni?

- Nem, itt már megvagyunk. Menj haza, vele is rendben lesz minden. Dolgozol valamikor?

- Holnap a bázison.

- Akkor holnapig jó pihit! - köszönt el tőle az ápoló. - A pipa jó ötlet volt - és visszafordult a beteg felé.

Nándor behúzta a tolóajtót, majd miután biztosította a rendőröket, hogy ő nem látott semmit, odalépett a biciklijéhez. Egy kis igazítás, támasztókar becsuk, és már indulhatott is hazafelé. Érezte, hogy a mai nap kifárasztotta rendesen. Gondolataiba merülve nem vette észre, hogy száguld el a terek, utcák mellett, hogy bújik el a nap álmosan a házak mögött. Tetszett neki,

milyen hamar ott tudott lenni a helyszínen, és akkor hatalmas fékezéssel megállt. - Ez az! - kiáltott fel.

„Mentő és kerékpár! Gyors, ütőképes és bárhol ott tud lenni, ha kell. Alapellátásra fantasztikus, és mekkora tere lenne! Nem függne dolgoktól, arról nem is beszélve, hogy mennyivel olcsóbb! Kellemeset a hasznossal!” Egymást érték a gondolatok, képek játszódtak le előtte egy biciklis mentőegységről. Tudta, hogy sokan kinevetnék, de jó volt fantáziálni. Érvek mellette, no és a támadható részei, de mégis. Használhatónak tűnt az ötlet. Közben hazaért. A biciklit felcipelve a negyedik emeletre és beállítva a terasz egyik sarkába, a konyhába igyekezett. A kis lakást bérelte, nem volt sajátja. Szülei vidéken éltek, neki ott nem lett volna jövője. Egy város volt számára az, ahol úgy remélte, megtalálja majd a továbblépési lehetőségeit. A tömbház, amiben élt, teljesen egyforma otthonokból állt. Mindegyikben másfél szoba, konyha, egy apró kamra no meg a fürdő helyezkedett el. Bekészítve kevés vacsoráját, beülve a szobába a magnó előtt kezdett falatozni. Csörögni kezdett a telefonja.

- Igen!

- Szia Nándor, Viktória vagyok. Nem zavarlak?

Viktória, Nándor egyik nemrég megismert barátja volt. Szakvizsga előtt, gyakorlati idejét töltötte a kórházban, itt ismerkedtek meg a fiúval. Szimpatikusnak tartotta Nándor, néha már azon vette észre magát, hogy kicsivel többre is gondol, mint egy barátság.

- Ó, szia, dehogy zavarasz. Hogy vagy?

- Jól, kösz. Mit csinálsz holnap? - kérdezte a lány a telefonból.

- Rossz hírem van, mentőzők. Miért?

- De kár, kimehettünk volna a kiállításra.

- Nem baj, holnapután is lesz! Akkor neked nem jó?

- De! Aznap is szabad leszek! Eszel?

- Bocs, most értem haza, épp vacsizom. Képzeld, ma beletekertem egy balesetbe. Nagyon tuti volt!

- Hogy te ilyenkor sem tudsz pihenni! Túlélte a kedves beteg?

- Csak segítettem egy kicsit. Majd elmesélem holnapután. Neked milyen napod volt?

- Rohangáltam a betegek között, de jó. Nem tartalak fel, holnap majd csörögj ide, hogy megbeszéljük a randit! Na helló!

- Légy jó és kösz, hogy hívtál! Majd hívlak! - fejezte be a beszélgetést a fiú, és folytatta a megkezdett ennivaló eltüntetését a tányérról.

Megint előugrott előtte a korábbi képzelgés. Aztán látta, ahogy a vezetés enyhe mosollyal, zsebre dugott kézzel kineveti. Tisztában volt vele, hogy mi mindent kellene elérni még a jelenlegi dolgokban is, nemhogy egy ilyen egység felállítása! Valahogy mégis az szólt mellette, hogy nem lehetetlen. Csak hát a rengeteg kulcsolás, meg kopogtatás, visszautasítás.

- Tisztára be vagyok kattanva! A legelső a vezető mentőtiszt lenne, aki kiröhögne. Ugyan, hol élek?!

És a gondolatok, bár nagyon jónak tünnek, el lettek hessegetve. Nándor elkészítette a másnapi munkába menethez a tiszta bringás ruháját, letusolt, majd beesett az ágyba. Tudta, hogy a holnap reggel korán eljön, aztán úgy érezte, elsüllyed az ágyban. Csak zuhan, zuhan...

II.

Iszonyatos hangerővel kezdett neki a telefon az ébresztőnek. Először távolról, majd egyre közelebb és közelebről sípolt Nándor fülébe - jelezve: „Öreg, kelj már fel!” Ugyan a nap még nem indult útnak az égen, de a város halvány homályban lebegett, nyújtózkodtak az utcák. Távolból csilingelt a villamos, zúgni kezdett egy troli, egyszóval a reggeli élet már zajlott. Nándor felerőlködte magát az ágy szélén, majd miután megfogadta, hogy többet soha nem túlórázik, (ezt egyébként gyakran megtette, de valahogy, amikor sor került rá, nem gondolkodott, hogy maradjon-e), egészen lassan felállt. Odalépett az ablakhoz, elhúzta az erkélyre vezetőajtó elől a függönyt, és kilépett. Friss volt még az idő, de mégis kellemes. Az az igazi, nyári illatokkal megtöltött, hajnali hőmérsékletű levegő. A rádió, melyet a reggelihez kapcsolt be, ontotta magából a híreket. „Ezt megölték itt; kiújultak a harcok ott; lemondott a trónról; változtak a tőzsdén az árfolyamok.” Aztán néhány perc zene, majd egy kis időjárás.

- Folyamatosan ez a sok bugyuta reklám! - hördült fel, miközben kávéját kezdte kortyolgatni. Azt a bűnös feketét, amitől egyszer már gyomorpanaszai lettek, de megtanulta a titkot. „Hányszor mondtam már neked, kisfiam, hogy legalább egy szelet kenyér...” - mondogatta neki az édesanyja, akivel gyakran beszéltek telefonon. Ritkán tudott leutazni hozzájuk a munka miatt, egy éve harcolta ki ezért a telefon bekötését. Különórákat adott a szüleinek, hogy a bevezetése a vonalnak most akciós, és a többit havonta törlesztik, az nem sok, így nincsenek elvágva a világtól. Miután bekapta a reggeli utolsó falatját, a teraszról a bejárati ajtóhoz állította be a biciklijét, ma is azzal készült útnak. Megszólalt a telefonján a különös csengődallam, ami jelezte neki, hogy hívása van.

- Igen, tessék!

- Szia Nándor! Pici vagyok a Bázisról. Ugye nem indultál még el?

- Szia! Nem, de nem sok hiányzik. Baj van?

- De jó, hogy elértelek! A Bitro Bandi lebetegedett a perem kettesen, oda kellene menni ma.

- És mi van a Bázissal? Ott nem emberhiány miatt kellettem volna? - élcelődött egy kicsit a munkatársával.

- Oda betettem mást, te meg úgyis a peremen kezdted. Ismered a terepet, a bajtársakat, nem?

- Na jó, ki van ott szoliban ma? - kérdezett vissza Nándor, közben betette friss teával teli kulacsát a tartóba. Mindig teát vitt magával az útra. A szénsavast nem szerette, a rostos innivalók mind túl édesnek bizonyultak az ő szájízének. A sportos izotóniás italokkal csak az árúk miatt nem tudott megbarátkozni, bármennyire is egészségesek lettek volna.

- Talán a Karikás. De majd meglátod! Akkor minden oké?

- Persze, a perem kettesen leszek.

- Na jó szolgálatot! Hali - tette le a másik a telefont.

Annak idején Nándor ezen az állomáson kezdte el mentős pályáját, itt sajátította el a gyakorlati dolgokat. Itt látott el először szülést, szaladt bele tömeges balesetbe, ahol három teli autó tört darabokra. Megtaníttatta vele az élet, hogy mikor kiben bízhat meg, kire számíthat, ha baj van, hová és hogyan szólhat, ha segítségre van szüksége. Számtalan jó és rossz emlék kötötte ehhez a csapathoz, de azóta mindig szívesen tért vissza, mint egy már megbecsült bajtárs.

- Na akkor lássuk, mára mit hoz a munkanap - zárta be maga mögött az ajtót és indult lefelé a számtalan lépcsőn, hóna alatt a kerékpárral. Félúton belefutott az egyik lakótársba, aki szinte félreugrott, látva, mekkora hévvel igyekszik lefelé.

- Jó reggelt, Nándor! Csak nem megint dolgozni? - köszönt neki az idős ember.

- Jó reggelt, Tomi bácsi! De igen, muszáj, ha az ember akarja valamire vinni.

- És megint biciklivel? Ez igen! Na nem is tartom fel, jó munkát! Viszlát!

- Minden jót! - szaladt tovább.

Kiérve az épületből nem vesztegette az idejét, gyors tempóval nekivágott a mentőállomásig lévő nem túl nagy távnak. A reggeli csúcs még távolinak tűnt, jó érzéssel nézte, hogy ilyenkor még szinte mindenki pihen. Agyban megpróbálta tuningolni magát a mai szolgálatra, ami korántsem volt egyszerű. Felkészülni arra, amit nem lehet előre tudni. Csak maga elé kellett képzelnie a szokásos kórképeket; mikor, mire, mit és hogyan kell cselekedni, hogy az a leg-tökéletesebb legyen. Izmai már nem voltak álmosak, vígan vették tudomásul, hogy a mai nap is, mint sok másik, „munkával” indult. A bemelegítéshez elégnek bizonyult a lépcsőzés, onnantól kezdve a kilométerek egymást követték. A város új és régebbi részeit hamar felváltották a kertváros jellegzetességei. Az apró, sok fával körülvett házak és az előttük elhaladó biciklist megugató kutyák nem zavarták Nándort. Szinte még élvezte is, hogy az őrzésért felelős állatok a kerítésen belülről bátrak, csak teszik a dolgukat. Piros lámpához érkezett. Mellette megállt egy autó, a sofőr nagyokat ásított a volán mögött. Aztán ahogy a pirosból sárga lett, csak Nándor kapcsolt. Mire a kocsni elindult, ő már messzebb járt. Kis ívben kanyarodott be az állomás kapuján. A nagy „kertkaput” már nyitva találta, ez csak azt jelentette számára, hogy valamelyik autó úton van. Amúgy a mentőállomáson halotti csend fogadta, no meg a bejáratnál dohányzó sofőr, Fejes Tibi. Tibor azok közé tartozott, akikkel szeretett kivonulni. Nem morogtak egy-egy estnél, maximálisan tudták segíteni a munkáját, és nem irányították őt a beteg feje felett. Mert voltak olyanok, akik ezt is előszeretettel gyakorolták, mondván, ők már legalább harminc éve ott dolgoznak, úgy is jó, ahogy ők gondolják. A cigarettáját éppen elnyomó kolléga mosolyogva emelte fel a fejét a fiú érkezésére.

- Szia, csak nem téged zavartak ide a Bitró miatt?

Nándor leszállt a bringáról, kezét fogott a bajtárssal, majd betolva a garázsba a kétkerekűt, válaszolt.

- Szevasz, de igen! De nem baj, a Bázis ma amúgy is unalmasabb. Kivel leszek?

- Velem, a Karikás meg a másikon kever majd.

Az ősz hajú gépkocsivezető fiatalos gondolkodásával mindenkinek szimpatikus volt. A közelben lakott, házat nemrég fejezte be, a mentő mellett gyakran vezetett külföldre kamionokat. Alkalminak számított neki ez a fuvarkodás, de a csekély fizetés mellé pont elégnek tűnt. Valamikor szolgált helikopteren is, de romlott a szeme, ott kellett hagynia a repülést. Sokat mesélt Nándornak erről az időszakról, a fiúnak meg tetszett, hogy milyen izgalmas eseteken lett tapasztaltabb a mellette dolgozó ember.

- Akkor ezek szerint az 51-es kint van? - kérdezett újra Nándor, majd elindult befelé, hogy a műszaknak megfelelő ruhájába átöltözzön.

- Valami szipushoz mentek, de az is lehet, hogy csak vaklárma, mert nem szóltak még vissza.

A kinyitott szekrényből előkerült a frissen vasalva beakasztott fehér ing, hátán nagy piros betűkkel díszítve. A „mentők” felirat mellett a hatágú, kígyóval megspécizett Konstantin-

kereszt, a sürgősségi betegellátás szimbóluma. Mindegyik ága egy-egy állomását jelentette a folyamatnak, az egész világon használták és értették ezt a szimbólumot. A tükörben még egy utolsó nyakkendőigazítás, menetlevéltömb a kézbe és minden menetkésszé vált. A pihenőt, ami a mentőállomás egyik jelentős pontja volt, már mindenki megtalálta. A hosszúkás szobát egyik sarkában egy tévé, alatta videóval, a másik oldalon fotelek, néhány mentőautós poszter, a falon lévő beosztás tette hangulatossá. A sarokban éktelenkedett egy benti ablak, amin keresztül a szolgálatvezető, aki a telefonhívásokat vette, hatalmas kurjantásokkal adta tudtára az embereknek, ha „ESET VAN”. A telefonos helyiség közvetlen a bejáratnál tartotta fogva egész nap a szolgálatvezető bajtársát. Ez a „bajtársi” megszólítás általános elismerésnek és köszönésnek bizonyult közöttük. Úgy, ahogy a nagykönyvben megírták. A bajban legyünk társak, és együtt tegyük, amit tenni kell! Itt egy asztal helyezkedett el, a rajta lévő három telefontal, egy fotel és egy szekrény, amiből dőltek ki a megírt menetlevelek, - ez sem volt túlbútorozott része az állomásnak.

- Sziasztok! - köszönt be a fiú, majd ahogy belépett, úgy vette is a lendületet és átsétált a garázsba, ami szemben volt a pihenővel. A fehér kocsik méltóságteljesen álldogáltak a helyükön. A nemrég visszaérkezett 51-es, kissé még meleg motorral pihente ki a feleslegesen megtett útját, ő volt a felség a többi között. Csak úgy hívták, „a merci”, vagy „a roham”. Nagyságával és felszereltségével minden rázósabb és komolyabb feladathoz ki lehetett küldeni, a személyzetet pedig mindig három ember tette ki. Egy orvos (vagy mentőtiszt), egy ápoló és a gépész, vagy ha úgy tetszik, a sofőr. A nagy autó mellett lévő kisebbekben csak két ember teljesítette a munkaköri leírásban foglaltakat. Itt nem kellett orvos, ezek egyszerűbb hívásokra repültek. Hacsak nem az a helyzet állt fenn, hogy a merci dolgozott valahol, mert ilyenkor a „pici” is el tudta látni a segítségre szorulókat. Miután átnézte a kocsit Nándor (ellenőrizte, hogy minden eszköz menetkész; a gyógyszerek pótolva vannak; a kötszerek és a különböző táskák feltöltve), beült a pihenőbe. Zümmögtek a munkatársai, mindenki előző napi élményeit mesélte. Voltak, akik kávé iszogattak, aminek illata betöltötte a kis konyhát az épület sarkában, és akadtak, akik kint az udvaron letisztították a kocsikat.

- Nándor, te tegnap a coronáriában voltál? - kérdezte Tibor befelé jövet a garászból.

- Ja! Miért?

- Este egy utcánkbelit vittek be, valami ritmuszavara jött ki.

- Én este hétig maradtam, addig nem ért oda.

- Ja persze! Ha esetleg majd bemész, üzenem neki, hogy kitartás. Tudod, szereti a bagót, valamikor volt egy infarktusa is, de nem tudja letenni a cigit. Pont úgy... mint te.

- Jó, ne dumálj! Elég az, hogy tudom, már odáig jutottam, hogy light-ot szívok. Nem megy ez egyik napról a másikra.

- Oké, oké!

- A faterod még mindig pipázik? - folytatta a sofőr kolléga.

- Rendesen. Amióta megkapta karácsonyra, anyám rendszeresen cseszegeti miatta.

- Milyen dohányt használ?

- Azt a buta aroma nélkülit. Olyan bűdös, hogy tényleg elviselhetetlen. Hiába vettem azt a finoman illatosítottat, azt mondja, az nem jó.

Az idő telt. Telefonhívás nem akaródzott érkezni, úgy tűnt, a mai nap is unalmasan alakul. A társaság a videó elé kuporodott, egy valós eseteket feldolgozó dokumentumfilmet néztek, amelyben eredeti felvételek is szépítették a képeket.

- Húú! Ez durva - állapította meg egyikőjük. - Leszakadt a karja?

- Meg a bal lába is. Nézd már, mit vakerál a mentős ott! Azzal nem fog tudni mit kezdeni!

- Tévedsz! Felpakolja a beteg mellé a hordágyra, és gáz a kórházig. De semmi jég, vagy valami...

Nem tudta befejezni a mondatot.

- 52-es, eset! - szólalt fel a telefonos mentős. - Gyógyszermérgezett. Ha nem boldogultok a helyszínen, szóljatok be és megy az eset.

- Lehet tudni, mit szedett be? - kérdezett vissza Nándor az ajtóból, miután kikapta a menetlevelet a másik kezéből.

- Altatót, de nem mondtak mást. Na, vigyázzatok magatokra!

A mentőautó szirénázva elindult. A bejelentés a lakótelepre hívta őket, ott rengeteg ház emelkedett toronyként a magasba.

„Gyógyszer, légzés, mozgatás, szívfrekvencia...” - peregtek Nándor fejében a dolgok egymást követve. A mentőautó egy lámpás kereszteződés felé száguldott, előtte már beszorult két autó a pirosba. Az egyik, egy fiatal vezető megpróbált félreállni a sziréna hallatára, kicsit tolatott, és szabaddá vált az út. A másik, mintha nem hallaná a megkülönböztetett jelzést, nem moccan.

- Menj már a fenébe, te idióta! - üvöltött rá a másik kocsiba ülő srác, de a megszeppent autós csak hadonászott, hogy piros a lámpa, és nem tud elállni az útból.

- Tibi! Kitépem azt az elmeütöttet, ha nem tűnik el innen azzal a Bogárral! - kezdte Nándor, de Tibor válaszul kiugrott a vezetőülésből és az előttük nem mozdulóhoz rohant.

- Menj már arrébb!

- De hát nem...

- Míg beszálok, elhúzódsz, mert letollak az útról! - fejezte be röviden a mentős sofőr, és visszaült a szirénázó autóba.

Nándornak felvillant, hogy egy ilyen esetben a bringával már árkon-bokron túl lennének, és értékes perceket vesztek el ezzel az incidenssel a kereszteződésben. Csak egy padka, amire a bicikli könnyedén fellöki magát, s mire felébred a szerencsétlenkedő vezető, lehet, hogy már rég a helyszínen vannak és ellátják a mérgezettet.

- Ha a betegnek baja lesz, visszajövök és letekerem a fejét! - fejtette ki véleményét Tibor, közben gázt tudott adni, mert zöldre váltott a lámpa.

- Nézd meg, ráadásul nem is arra megy, amerre mi!

A mentő vadabb iramba kezdett, mindketten érezték, nem lehet sokáig halogatni a helyszínre való kiérkezést.

- Te Tibi! Majd figyelmeztess, hogy akarok kérdezni tőled egy bizarrnak tűnő dolgot!

- Oké!

A címre kérkezve néhány házbeli a kezét tördelve várta már őket. Idegesek voltak, egyikük teljesen mást mondott, mint a másikkal, de abban egyetértettek, hogy altatót vett be a kliens. Feltrappolva a lakásba, egy földön fekvő gyógyszeres fiolát, mellette egy összehajtogatott papírt találtak. No meg a beteget.

Nándor odalépett a fekvő személyhez, megrázta a vállát.

- Halló! Hall engem?!

Amaz megrázta magát és alig érthető hangon megszólalt:

- Hagyjon békén! Meg akarok halni!

- De nem addig, amíg mi itt vagyunk! - közölte Tibor, miközben ő is odahajolt a kissé elmosódott hangú hölgyhöz.

A fiú előkotorta zsebéből a hallgatóját, meghallgatta a szívet, majd feltéve a vérnyomásmérőt folyamatos beszélgetésbe kezdett.

- Mondja a nevét!

- Koo... oováá... ccs

- A vérnyomása oké, nem lesz gond! Bevisszük! Kovács kicsoda?

- Saaa... Haagy... janak... bée... kééén!

Pillanatok alatt bekerült a hordágy. Nándor úgy gondolta, a biztonság kedvéért beköt egy infúziót, ha bármi közbejön, legyen hová esetleg gyógyszert beadni. Mialatt a beteggel beszélt a kocsi, még egyszer megmérte a vérnyomását.

- Itt 52-es! Perem kettést kérem! - szólt bele a rádióba.

- Hallgatom!

A mentőknél a rádióban való fogalmazás mindig magázódva zajlott. Nem csak azért, hogy a kellő tisztelet meglegyen, ezt íratlan szabályként vették a dolgozók.

- A beteg enyhe altatóból vett be körülbelül fél dobozzal, bár azt nem tudni, mennyi volt az üvegben. Pulzusa, tenziója normális, bár szomnolens (aluszékony) kissé. Elindulunk vele a Szent Ferenc toxikológiájára. Vége.

- Rendben, vége!

Tibor elől vadul váltogatta a szirénahangokat, hogy az előttük lévő autók tudtára adja, nekik most sietni kell; a másik pedig megpróbálta szóval tartani a szándékosan félig ülve elhelyezett pacienst.

- Miért akar meghalni?

- Meert... see... nki nem... éért... meeg.

- Vannak gyerekei?

- Kee... ttóó - válaszolt a hölgy, még ha nehezen is.

Nehéz volt mindig megtalálni a megfelelő utat, Tibor beljebb érve a forgalomba, arra kényszerült, hogy a villamosíneken robogjon tovább a kórház felé. Nándornak néha az is gondot okozott, hogy túlharsogja a szirénát, de miután kilesett az ablakon, és tudatosította, közel már a cél, kezdett megnyugodni.

- Kicsit sietni kellene, nem nagyon akar felelni a kérdéseimre - szólt előre a sofőrjének, majd egy picit megcsípte a szundikálót.

„Ha a fájdalomingerre még reagál, nem lesz gond” - vette elő emlékezetéből a tanultakat. Megérkezve a kórház udvarára odagurultak a bejáratához. Miután kiszálltak és hátul kivették a hordággal a klienst, Tibor előrement és kinyitotta az üvegből lévő csapóajtót.

Nem láttak senkit az előtérben. Behúzták a vizsgálóba a hölgyet, mire egy orvos is előkerült.

- Jó napot, mit hoztak?

- Jobbat, mint a mai átlag. Intox-med. Altató, mostanáig kommunikáltunk, kezd nagyon szomnolens lenni.

- Mit szedett be a kedves beteg? - lépett oda a doktor a hordágyon immár fekvőhöz.

- Itt az üveg, de nem tudni, mennyi volt benne - felelt Nándor, és ismét ránézett a pulzusra. - Kissé lassul, de még normális.

Közben megjöttek az ápolók, akik hanyag mozdulattal áthelyezték az öngyilkosjelölt embert a vizsgálóasztalra, és nekiláttak a levetkőztetésének. Pillanatok alatt egy másik infúziót akasztottak fel az ágy melletti állványra, majd egyikőjük néhány vérvételes csővel újabb fázisba indította a vizsgálódást.

- Látom, a fájdalomreflexek még működnek. Na jó, hol kell aláírnom? - nézett fel a szemüvege mögül kissé fáradtan az orvos. Neki ma már ez nem az első esete volt. Az ügyeleti idejének ugyan csak az eleje, de tudta, messze még a pihenés.

- Itt kérném! - nyújtotta át a mentős a menetlevelét. - Köszönöm, akkor viszlát!

És becsukódott mögöttük az ajtó. A hordágyat rendbe tették és behelyezve vissza a kocsiba, elfoglalták újra helyüket elöl, a vezetőülésekben. Nándor kezébe vette a rádiót, és bekészítve az esetleges újabb feladathoz a papírokat, bejelentkezett a központnak.

- Itt 52-es, 4-es központot kérem!

Rövid hangjelzés a másik oldalról, tudatosítva az egész rendszerben, hogy ki és kit keresett az éterben az imént.

- 4-es jelentkezik.

- Végeztünk a toxikológián!

- Térjenek haza! Vége.

A fiú még egyszer rányomott a beszélőn a gombra, így jelezte, hogy vette az utasítást, és köszönt el ezzel a gesztussal az irányítástól.

- Akkor menjünk haza! - nézett rá Tibor, és beindította a motort. A mentőautó bekanyarodott az állomás udvarára, és épp állította volna le Tibor a motort, amikor a szolgálatvezető integetve a bejáratnál jelezte: „Még ne parkolj le!”

Nándor odaugrott hozzá, míg a kocsik megfordult az udvarban.

- Csak azt ne mondd, hogy menni kell!

- De, épp most jött a hívás. Semmi extra, csak a kedves nénike kiszáradva feküdt otthon, a körzeti meg azonnalira kérte a szállítást.

- Az jó. Na akkor megyünk is, helló!

Nem kellett szirénázni. Csak haladtak az úton, és mindketten azon gondolkodtak, vajon folyamatosan menni kell majd ezen a napon, vagy talán estére lenyugodnak a beteg emberek?

- Szerinted, ha valaki megöregszik, és a kutya nem néz rá, mennyi esélye marad, hogy sokáig élhet? - törte meg a motor halk zaját az ápoló.

- Nem sok. De az a fura, hogy ismerem a nénikét, ott él vele a lánya, aki gondoskodhatna róla, de nem teszi.

- Miért?

- Mert talán dolgozik, vagy ami a valószínűbb, hogy a mostani kapcsolata leköti. Tudod, lassan kell a ház.

- Ennyit jelentene valakinek az édesanyja?

- Látod.

A külváros ezen részén kevesen laktak. Azt a pár épületet, ami vagy régről, vagy újonnan állt itt, messze elkerülte a város zaja. Reggelente előfordult, hogy kakasszóra ébredt az ember, éjjel pedig sípoló csend vette körül az itt elterülő portát. A kutya, aki hangos csaholásba kezdett a fehér, kéklámpás mentő láttán, nem tudta, miért jöttek az idegenek. De meg volt kötve szerencsétlen; pici futóterén teljesen kikopott a fű, edényeit már fényesre nyalta - régen nem kapott friss vizet.

- Erre a házra pályázik a fiatal nő?! - értetlenkedett a fiú, látván a pici és annál elhanyagoltabb épületet.

Kívülről csúnyán megszurkült, téglalap alakú házikó állt az udvarban. Körülötte méteres magasságban állt a gaz, a terület hátsó részében egy fából tákolt, félig már összedőlt viskó bizonygatta, hogy nem gondozzák régen ezt a telket. Bekopogtak a szakadozott szűnyoghálós ajtón.

- Jó napot, megjött a mentő! - kiáltott be Nándor, és óvatosan benyitott. Válaszul egy halk nyöszörgést hallott csak.

- Menjünk be, szerintem csak az öregasszony van itt.

A néni a szobában feküdt. Egyedül volt, s amint meglátta a mentősöket, felragyogott a szeme.

- Jaj de jó, hogy jöttek. Nem tudok megmozdulni, a lányom nem járt itt már...

- Csókolom! A doktor úr már elment? - nézett körül a fiú.

- Most, mert telefonáltak neki, hogy valaki a rendelőben rosszul lett. Bevisznek a kórházba?

- Igen, fel tetszik tudni ülni?

- Igen, csak segítsenek. Öreg vagyok már.

Közben Tibor behozta az ülőkocsit, hogy könnyebb legyen a mozgás. Egyikőjük jobbról, a másik balról belekarolt a nénikébe, és amaz már huppan is a „fotelba”. Lassú tempóban indultak el, hogy a szükséges adatokat Nándor fel tudja írni a menetlevelén. Nem ez volt az a mentőmunka, amit szeretett. Tudta; ez is a munka része, de lelki szemei előtt egy hatalmas karambol, vagy valami nagyon véres és bonyolult eset jelentett kihívást. Ahol uralni kell a helyszínt, ahol műszaki mentés és legalább egy esetkocsi is ott tevékenykedik. Persze egy helikopteres mentésről nem is beszélve. De ez általában minden bajtársnál így működött.

Fordítottan gondolkodtak az átlagemberekhez képest. Ott, ahol nem történt komoly sérülés, a laikus felsóhajtott: „Hála Istennek!” Ők meg sajnálkoztak, hogy „Csak ennyi?”

- Visszafele tankolok, jó? - kérdezett hátra a vezető.

- Rendben, úgyis vennem kell kaját. Szóval Teri néni, ki szokott magának bevásárolni?

- Hát a lányom, ha meg nem ér rá, akkor a szomszéd.

- És a lánya gyakran jár ide?

- Van, amikor két-három naponta.

- Az jó - fordult előre.

Másnap reggel nem volt fáradt. Az éjszaka teljesen nyugalmasan zárult, mindössze két sima szállítás tette ki a munkájukat. Az esetkocsi többször fordult, nekik egy szívelégtelen, egy ikerterhesség és két infarktusos jutott. Nándor leadva a szolgálatot, a kávéját kortyolgatta és megpróbálta az alvástól elgémberedett végtagjait kinyújtani. Kollégái közül akadtak, akik cigarettájukból füstfelleget képeztek a bejáratnál, mások vagy kávéztak, vagy a gazdasági ügyeket végző Gizikénél álltak sorba. Ő volt az egyetlen olyan nő itt, aki mindent elintézett, amire a fiúknak szükségük lehetett. Pénztár, eszközök, utánpótlás, munkaerő.

- Nándi, ma pihensz, vagy mész tovább melózni? - kérdezett rá

Tibor, aki átöltözve, táskájával a kezében kifelé igyekezett.

- Nem, délelőtt pihenek, délután egy barátnőmmel kiugrunk a BNV-re. Kétkerekű kiállítás, meg fitness, aerobic, satöbbi.

- Motorok is lesznek?

- Igen, de az nem érdekel annyira. A...

- ... bringák, tudom. Na legyetek jók! Szia! - köszönt el a bajtárs és sietve elrohant.

A fiú is átöltözött, egyenruháját beakasztotta a szekrényébe és kilépett a garázsba. Biciklijé kissé lustán várta őt, de kettejük között ő volt a kipihentebb. Az ajtók feletti ablakokon beszűrődő fénycsíkok megvilágították a vázát, ami tükröződve a falon érdekes ábrázolatokat mutatott. Miközben kitolta a friss levegőre a kétkerekűt, csalódottan fordult vissza a tekintete a bent álló mentők felé. Nem gondolta előtte való nap, hogy számára nem túl érdekesen alakul a szolgálata. Persze nem tétlenkedett, de a „szállítós” feladatok valamiért nem dobták fel annyira.

Kezével intett egyet kifelé gurulva a kapun a bajtársaknak, és izmaiba életet lehelve, lazább pedálhajtásba kezdett. Szinte minden sejtjét külön-külön érezte. Szemei majdnem lecsukódtak, az tartotta nyitva, hogy támaszkodott a kormányon. No meg a bringázás. A máskor a sebességtől suhanó ember most nagyon lassan haladt előre. A járdán haladó gyalogosok leelőzhatték volna. Nándor úgy érezte, mintha visszafelé haladna a géppel. A nap kezdett egyre magasabbra emelkedni, bőrét már szinte simogatta a melegség. Közben lenyúlt a kulacsához, amiben még a tegnapi teamaradék lötykölődött. Egy rövid kortyot tudott csak inni belőle, megcsörrent a telefonja.

- Igen, tessék! - állt meg.

- Szia Nándor, Viki vagyok. Milyen volt a szoli? - érdeklődött a túlvonalról a finom női hang.

- Nem történt semmi. Ugyan az éjjel tudtam pihenni, de fáradt vagyok egy kicsit.

- Akkor töröljük a mai napot?

- Nem. A programok java ügyis délután lesz, mondjuk fél egykor hol találkozunk?
- Megy oda busz a metró végállomásától. Mit szólsz az újságoshoz?
- Oké, ott leszek.
- Jó pihenést! - tette le Viktória.
- Köszí!

Viktória egy szőkés-barna, hosszú hajú lány volt. Vidékről jött a városba, ahol az egyetemi évei alatt is dolgozott, hogy végezni tudja a tanulást. Amikor először találkoztak Nándorral, a fiút kék szeme és kedvessége búvólte el. Annyira meglepődött azon, hogy a fiatal doktornő közvetlenül bemutatkozott, hogy először a nevének kívül nem tudott mit mondani. Aztán abban a pillanatban csak ketten maradtak a nővérszobában, és Viktória, hogy megtörje a csendet, csak annyit kérdezett tőle: „Neked milyen szemüveged van?” Nándor elmosolyodott, és a válasz helyett megjegyezte, hogy aki ilyet mer kérdezni először, az vagy nagyon bátor, vagy szerelmes. Természetesen Viktóriával rögtön jóbarátok lettek, gyakran töltötték együtt szabadidejüket, még azt a keveset is, ami adódott. Nagyokat tudtak beszélgetni, sétálni, vagy adott esetben egy fagyizóban elidőzni hosszú félórákat. Nándor, ha lassan is, de hazaért. Most még nehezebben szedte felfelé a vállán a biciklivel a lépcsőfokokat, nagy örömmel tette helyére a kétkerekűt. Nem akaródzott neki reggelizni, ezért bekapott néhány kekszet és az ágy felé vette útját. Nem maradt sok ideje az alvásra, és délutánra nagyon fittnek kell majd lennie! Azon járt a feje, hogy amikor sokadik alkalommal ment mentőzni, még mindig nem érezte magán a tökéletes tudás adta biztonságot. Voltak olyan pillanatok, amikor szívesen kérdezte volna meg bármelyik orvos ismerősét egy-egy diagnózis ellátásának tervéhez. Persze ettől látták mások, hogy nem az a gögös „ki, ha én nem?”. Beállította óráját, hogy az álomnak nevezett nagyúr el ne hagyja aludni délután. Igazán nem lett volna jó, ha lemarad erről a találkozóról, úgy érezte, a lánnyal egyre közelebb kerülnek egymáshoz. Ahogy elnyúlt az ágyon és ellazultak az izmai, a kintről beszűrődő hangok egyre halványodtak, egyre halkabban és lassabban jutottak el az agyához.

A lány mosolygós arccal várta már, amikor odaért. Kissé lengedezett a szél, az belekapott Viktória hajába, amit ide-oda simítgatott. Nándornak nagyon tetszett ez a pillanatkép. Jó lett volna, ha ezt egy mozgóképpel megörökíthetné; ha rossz kedve van, csak megnézi, és nincs is semmi gondja. De hát az ember vagy élvezi az élet valódiságát - gondolta -, vagy az emlékei segíthetik át egy nehezebb napon.

- Szia, régen vársz? - kérdezte meg, majd egy puszit adott Viki arcára.
- Körülbelül egy órája! - felelt komoran a másik. - Na, komolyan ne vedd, alig két perce. Sikerült kipihened magad?
- Azt hiszem, igen.

Közben lassú léptekkel elindultak. A buszmegállóban nagyon sok ember várta a kiállításra induló különbuszt. Szinte alig lehetett megmozdulni, és a tömeg csak egyre nőtt.

- Tízpercenként mennek a buszok, de szerintem kimaradt egy, mert ennyi ember nem is fér majd fel.

És a beálló járműre úgy tódult fel a nép, mint amikor egy vízzel teli medencéből egy helyen ömlik ki a víz. Csak itt mind befelé. Nándor elkapta Viktória kezét, hogy a sok látogató ne sodorja el őket egymástól. Ekkor a lány ránézett, és mindketten tudták, hogy korántsem csak erről volt szó. Először nem szóltak semmit, csak nézték egymást, majd a zúgás nem hagyta őket csendben utazni.

- Hol menjünk be? - kérdezett először Nándor, és nem engedte el a másik kezét.

- A főkapun - jött a válasz.

Sokan szálltak le velük, de a pénztárnál nem kellett több időt eltölteni, mint egy szupermarketben egy bevásárlókosárért. A jegyeket hanyagul a zsebükbe vágták, de a biztonsági őr nem engedte volna be őket, ha nem tépheti ketté. Az összes bejárható pavilont megnézték, lejárva a lábukat és telepakolva prospektusokkal a hátizsákot, amikor Viktória megjegyezte, hogy enne valamit.

- De komolyan! Reggel óta csak két pirítós van bennem. Te nem vagy éhes?

- Ha tudnád! Mit együnk?

- Talán egy sült krumpli, meg valami hozzá.

Sorban állás után egy szabad asztalhoz léptek és nekiálltak az ebédhez.

- Tudod, nem voltak rosszak azok a bringák, de nekem már ez sok lenne. Nem nagyon tudnám kihasználni, hogy elől-hátul rugózik. Persze, aki versenyre jár, azt megértem.

- Tudod, nekem egy sima mountain bike van, de két éve használom, és nagyon jó. Persze nem tekerek annyit, mint te, de...

- Nem az a lényeg. És milyen?

- Na a márkáját ne kérdezd, annyit tudok, hogy alumíniumból van, meg hogy 21 sebességes, és ami számomra még fontos, hogy kék.

Nándor elmosolyodott, és bekapott egy újabb falatot a burgonyából, amit előtte megfürdetett a majonézben.

- Elmesélek neked valamit, de kérlek, ne nevedd ki. Az egész ott kezdődött, hogy a múltkor, tudod, meséltem azt a balesetet.

- Valami rémlik. Amikor beletekertél a karambolba?

- Igen. Szóval azóta foglalkoztat, hogy milyen lenne egy biciklis egység a mentőknél? Rengeteg előnye kontra a hátrányaival, csak egy kicsit a vezetőség miatt...

- Nem mondom, hogy szokványos, de... És miképp működne?

- Hasonlóan, mint a rendőröknél, csak itt az elsősegély a feladat. A bajtársakat fel lehet szerelni mindennel, amire szükségük van. Gyorsak, pontosak, és nemcsak a dugókban haladhatnak jól, hanem például egy erdei terepen, ahová a mentő nem ér oda.

És Nándor csak mesélt-mesélt. Viktória nem győzte összeszedni a sok információt, ami alátámasztotta a fiú ötletét.

- Mondjuk nem rossz a dolog, de ahhoz, hogy ez elindítható legyen, ki kell dolgozni egy konkrét csomagot hozzá!

- Úgy gondolod, hogy...

- ... hogy szerkeszd meg, addig is eszedbe juthatnak még dolgok, és aztán ráérsz azon filózni, hogy a vezetőségtől ki fog kidobni.

- Tehát nem vagyok dilis egy kicsit?

- De, de ezért szeretlek...

Egy pillanatra nagyon elhalkult és leállt a beszélgetés. Csak nézték egymást egy pár percig, Nándor megfogta Viki kezét.

- Köszönöm. - mondta halkán.

- Szóval ő... tehát, ha gondolod, segítek. Ha megvagy, majd gondolkodunk azon, hogyan tovább.

- Dolgozol holnap? - váltott hirtelen témát Nándor.

- Igen, te?

- Nem, holnap valószínűleg Csabival tekerünk. Már a múltkor megígértem neki, csak beosztottak szoliba.

- És hová mentek?

- Nem tudom, majd kiderül. Talán fel a hegyre.

- Azért vigyázzatok magatokra!

Jól esett a fiúnak, hogy féltik. A biztonság sokat jelentett neki, az utóbbi időben nem mondhatta el magáról, hogy tolongtak azok, akik így is gondoltak rá.

- Szerintem lassan induljunk el, vagy van még valami, amit szeretnél megnézni? - kérdezte meg Vikit, miközben az elhasznált evőeszközöket bedobta a szemetesbe.

- Nem, mehetünk.

Hátuk mögött hagyták a vásárteret. Sok mindent láttak, nagyon tetszett nekik a kiállítás, de nem ettől voltak igazán boldogok. A teljes napjuk, tele a fáradtsággal és a látottakkal, tette széppé ezeket az órákat. Visszaérve a megállóhoz nehezen köszöntek el. Viktóriának még ma be kellett mennie a kórházba, mert ügyeletet tartott, de úgy érezte, nem lesz gond. Fel volt töltődve egész éjszakára, készülten állhat majd neki a munkának.

- Akkor légy jó, és nagyon köszönöm neked ezt a napot! - engedte el a kezét Nándornak miközben felszállt a villamosra.

- Te is, és ne dolgozz sokat ma - nyomott egy puszit a szájára a fiú.

Még integettek egymásnak, ahogy a sárga jármű elhagyta a megállót, majd Nándor széles mosollyal az arcán a másik irányba indult tovább. Nagyon boldognak érezte magát. Elsuhantak mellette a gonddal teli arcú emberek, a fáradt tekintetű idősebbek és a nehéz táskát cipelő iskolások. Mire hazaért, a nap kezdett lenyugodni a látóhatár mögött. Néhány percig leült az erkélyen, hogy lássa, miként alszik el a fényesből pirossá váló korong, hogyan gyúlnak be az éjszakai lámpák a város házaiban. Majd betérve az üres lakásba, vacsorázni kezdett. Eredményesnek, sőt, nagyon jónak ítélte a máj, miközben falatozott a tévé előtt. Bár a kiállításon látottak és hallottak újabb információkkal látták el a kétkerekű újításokról, mégis a szíve által töltött élmények miatt volt elégedett. Nagy állomásnak bizonyult az elmúlt pár óra a kettejük kapcsolatában. A televízió egy unalmas teleregényt adott, amiben a mindennapokat dolgozták fel. A főszereplők egymást szapulták holmi „ki hazudott kinek, és miért nem mondtad el” dolgokkal, de ezek a valóságban apró problémának bizonyultak csak. „Emberek halnak éhen, mert kevés a fizetésük; fiatalok százai nem tudnak lakáshoz jutni; bizonyos gyógyszerekre nincs egy-egy kórháznak pénze...” - ilyen gondolatok foglalkoztatták Nándort. Nem értette, hogy lehet embereknek azon problémázni, hogy például miért nem mondják egymásnak egy filmben: „Bocs, de nem tehetem, mert...”

Megszólalt a mobiltelefon. „Na, ha holnap be kell menni, nem vagyok rá hajlandó!” - gondolta és felvette a kagylót.

- Igen, tessék!

- Szevasz, Csabi vagyok! Holnap ráérsz?

- Persze, miért?

- Akkor holnap rock'n'roll! Találtam egy tuti helyet a Széphegyen!

- Jó, hol találkozunk? - kérdezett vissza, és elmosolyogta magát.

- A kórház előtt. Bevágunk egy gyrost és nyomulunk fel, oké?

- Mikor?

- Tíz óra jó?

- Tökéletes. Akkor holnap, tíz. Csá! - nyomta le a telefonját, majd az asztalra tette.

A lefekvés előtti zuhanyt nagyon szerette. A forró, majd hideg víz váltogatása felfrissítette, és ugyanakkor erőt adott, hogy könnyebben tudjon elnyúlni az ágyon. Egy-egy ilyen mértékű nap után előfordult, hogy sokadik holtpontján esett már át, és az elalvás nem ment egyszerűen. Csak nézte a sötét plafont, de az álom nem akaródzott megérkezni. Most viszont úgy érezte, nem kell sokat gondolkodnia. Csak becsukni majd a szemét.

III.

Hangosan csicseregtek a madarak. A távolból tompán beszűrődő autók zaját szinte alig lehetett hallani, mind énekeltek. Híresztelték a maguk vékony vagy mély hangján, hogy „Reggel van, ébredni kell!” A paplant helyettesítő takaró régen az ágy mellett hevert, de gazdáját nem zavarta, hogy a lábát csiklandozza a korai napsugár. Kinyitotta a szemét, még minden homályos volt. Aztán ahogy kezdett tisztulni a kép, eljutott a tudatáig, hogy ismét egy fantasztikus napnak néz elébe. Néhány percbe beletelt, amíg felült, de nem okozott neki gondot, hogy ébredni kell. Kitérve az erkélyajtót, szabad utat engedve a szoba felfrissülésének, maga mögött hagyva az ágyat, a konyha felé vette az irányt. Szokásos kézmozdulat az első falatok felé, meg a kávé elkészítése, és komolyan megkezdődött Nándor számára a ma.

- Na vajon milyen az a híres hegy? - tette fel magának a kérdést, s kezében egy darab „reggeli-vel”, elkezdte a kerékpár ellenőrzését.

Nem tartott sokáig a vizsgálódás, mivel nemrég használta a „jóbarátot”. Fékek, gumik, tisztaság, és úgy nézett ki, minden rendben. Érezte izmaiban a kihívást, mindazt, ami várt rá. Nem félt a magaslatoctól, mert azt tartotta, ha valaki le akar gurulni, előtte harcoljon meg a kényelemért. Igen, neki a lemenet - a maga hatalmas szabadságával és veszélyességével együtt, ami emelte az adrenalint - nem minden esetben tetszett. Sokkal inkább a nagy túrák, messze az ország különböző részein, a természetben, ez adta vissza azt, amit biciklizésnek hívtak. Átfutva még egyszer mindent, a hóna alá vette a járgányt, és megkezdte a lépcsőzést kifelé a házból. A találkozóiig neki az út úgy negyven percbe telt, de kényelmesen is az ötvenen belül tudta teljesíteni a távot. Át a városon, mindenben, amit forgalomnak neveznek. A lámpákkal, a buta járókelőkkel és a nagyon durva autósok hadával. A sisakján átsüvítő ellenszél, meg a szemből érkező éles napfény jól érintette. Mosolyogva kerülgette a kutyasétáltatókat a bicikliúton, amikor egy kereszteződéshez ért. Jobbról két autó érkezett, de neki volt elsőbbsége. Az egyik jármű közvetlen a kanyarodáshoz teljesen kiment a főúthoz, a másik meg lelassított a kerékpárút előtt.

- Na azért, szeretnék átsuhanni köztetek - gondolta Nándor, és amint a két kocsi közé ért, hirtelen rá kellett markolnia a fékkarokra. A földre festett sárga szaggatott jelzés felett megbújt egy ujjnyi vastag, sárga színű kötél, amivel épp vontatták egymást a gépjárművek. Nándor már csak arra eszmélt fel, hogy a vészfékezés következtében átrepülve a kormány felett, a földön találta magát. A bicikli mellette, ő meg négykézláb a betonon. Első gondolata az volt, hogy sem neki, sem a bringának nem lett baja, aztán oldalra fordította a fejét. Egy sorstársa érkezett a még mindig feszülő kötélhez, aki minden szó vagy megjegyzés nélkül át-emelte a gépet az „akadályon”, majd tovagurult a helyszínről. Felállva hiányolta az érdeklődést a kereköző emberkétől, de megnyugodott azzal, hogy nem lett baj.

- Nem lett bajod? - szállt ki az első autóból a sofőr, hogy mégis ellenőrizze a dolgokat.

- Nem, semmi gáz - felelt Nándor, és leporolta a kesztyűjét, majd felszállva a kétkerekűjére, folytatta útját a Nagy-hegy felé.

„Milyen érdekes, hogy nem ijedtem meg. De hát hogy lehet ilyen bután vontatni és megállni?! Persze lehetett volna komolyabb zűr is” - merült el gondolataiban, miközben elérte a kórház előtti parkot. Nem járt már messze, amikor megszólalt a telefonja.

- Na mondd, mi a gond! - kezdte el viccesen, majd arcára fagyott a mosoly.

- Itt fekszem a kereszteződésben, nekem jött egy idióta. Vérzik a combom, elszorítottam, csapj a lovak közé! - hadarta Csaba és lenyomta a telefont.

Nándor kiállt a nyeregből és vad iramban, levágtatva a padkáról az útra gyors tekerésbe kezdett. Nem volt fontos a forgalom, a bambán sétálgató emberek, akik keresztülrohannak az úton, csak a barát. A barát, aki bajba került, és a segítségét kérte. Töprengett, hogy Csaba hívta-e vajon már a mentőket, de nem maradt ideje, hogy telefonáljon. Odaérve barátját a földön ülve találta. A fiú egy kicsit magasabbra nőtt nála, szőke, hosszú haját copfba fonta, hogy ne zavarja a bringázásnál. Gondolkodása sokban hasonlított Nándoréra, de akadtak szempontok, amiben nem tudtak megegyezni. Ilyen volt a világnézet, a zene és néhány esetben az emberekhez való viszonyuk. Egyik oldalon állt a fegyverek, a harc és a magányban megtalált békesség a csalódások miatt, a másikon pedig a mindenkinek adható segítség, a kapcsolatban remélt könnyebb jövő és Nándor egyik legnagyobb erénye, a realitás. Igazi ellentétek tudtak lenni, de az biztosította közöttük a jó kapcsolatot. Mint a politikában a kormány és az ellenzék szerepe. A jóbarát is egyedül élt, családjával nem tartotta a kapcsolatot; apja meghalt még gyermekkorában, anyja pedig alkoholistaaként tengette valahol satnya életét. Ennek köszönhető, hogy majdnem az utcán nőtt fel, és ott tanulta meg az élet könnyörtelenségét. A bicikliboltba is véletlenül került be, talán a kerekek (és itt nem csak a motormeghajtás nélküli járművekre gondolok) szeretete, no meg a megélhetés vitte a nem mindig kényelmes munkaformába a fiút. De szívesen bütykölte a járgányokat, és fogadta a néha nagyon fárasztó ügyfeleket. A haver kétkerekűje kicsit messzebb feküdt, első kerekében hatalmas „nyolcas” éktelenkedett. Csaba nagyon fehér arcán egy számára ismerős grimasz jelezte, most komoly a baj. Lába vérben úszott, hiába próbálta leszorítani a sebet. Közelebb érve már látta, itt nem csak egy artériás, erősen vérző sebről van szó, messziről világított a csont. „Nyílt combcsonttörés, tenni kell valamit!” - gondolta, és elejtve a kerékpárját leguggolt a sérülthöz.

- Hívtál már kocsit? - lépett közelebb, és egy mozdulattal lefektette társát, hogy csökkentse a vérzés erősségét.

- Persze, baromira fáj! De ha kiheverem, azt a barmot agyon...

- Maradj csendben! Add ide, majd én nyomom! - vette át a tevékenykedés irányítását.

Az autók lassítottak, kezdett a hely „piactérré” válni. Az apró segélynyújtó csomagból előkerültek a gézlapok, amivel biztosabban lehetett a sebet nyomni.

- Kicsit szédülök, de nem vészes - szólt Csaba.

- Itt van a kulacsod, idd ki mind! Sőt az enyém is! - adta át az innivalóját, hogy legalább így pótolja a vérvesztéséből eredő alacsony vérnyomást, ami a barátjának a szédülését okozta.

A nyílt törést nem tudta rendesen addig ellátni, amíg a vérzés nem csillapodott, így arra koncentrált. A saját kliense állapota valamennyire stabilizálódni látszott, kezdett ő is megnyugodni.

- Hogy vagy? - kérdezte, hogy elterelje a figyelmét a tömegről.

- Alakulok.

- De most komolyan, mi történt?

- Kanyarodtam le az útra, persze zöld a lámpa, és akkor jött a durr. Tényleg, hol az a jó ember?

- Ott áll és a fejét fogja. De nem hiszem, hogy miattad, inkább a kocsija aggasztja. Kicsit betört a szélvédő, átvágódtál a kocsin?

- Nem tudom, de a bringám valószínű. Nagyon összetört?

- Ha jól láttam, egy első felni, meg talán egy váltó, de most a lábad aggaszt. Ha bejutsz a traumára, kérdezd meg, nincs-e bent a Kovács. Az a fickó a legjobb!

Megérkezett a mentőautó. Nyíltak az ajtók, repültek kifelé a profik, akik hol mosolyogtak, hol mérgesen nézték a helyszínt. Egyértelműnek vélték a bringás vétkességét, de aztán, amint pár kérdés elhangzott, mindenki tudta, mi a helyzet.

- Te Nándor! Már megint véletlenül itt jártál? - kérdezte meg az ellátót az egyik piroskabátos.

- Hát persze! Kerekezek a városban, figyelem, hol lehet balesetet találni és odagurulok. Nem, Csabi a haverom. Mentünk volna tekerni, épp itt találkoztunk volna a közelben, amikor hívott.

- Na Csaba, most ez fájni fog - közölte a mentőorvos, és egy újabb gézcsomót nyomott a most már alig vérző sebre. Közben egyikőjük egy infúziót kötött be, a sofőr meg megjelent a hordággal. A törött combcsontot rögzítették, hogy ne mozogjon, amíg beérnek, majd a sérült alá egy fémből készült laphordágy került.

- Nyugi, ez csak addig kell, amíg a vákuumba teszünk. A nyakad nem fáj?

- Nem, csak a lábam, de az piszkosul. Nándi, hazavinnéd a cajgám?

- Persze, délután rád csörgök, hogy mi van veled.

- Nándor, ha nem... - kezdte az ápoló.

- ... vagyok itt, tudom. Tudod, néha a bringa nagy előnyt jelenthet.

- Persze, egy töréshez. Viszont a vérzést nagyon tutin csillapítottad. De itt most mákod van - fordult vissza a sérült felé a mentőápoló, majd odamutatott a rendőrök felé, akik a sofőrt épp szondáztatták. - Ugrik egy jogsi.

Csaba, ha nem lett volna olyan helyzetben, amibe az enyhén ittas fiatal vezető juttatta, leugrott volna a hordágyról és nekiesik. Így viszont be kellett érnie a vákuummatrac adta rögzítettséggel, meg a tudattal, hogy most egy darabig nem tekerhet.

- Meddig kell kábé nélkülöznom a bringázást?

- Ha szerencséd van, nem sokáig. Megoperálnak, talán csavar sem kell; egy kis idő fekvé, meg a gyógytorna, aztán fokozatosan visszatérhetsz.

- Nem tudom, hogy viselem majd. Nem az a típus vagyok, aki bírja a tehetetlenséget.

- Van balesetbiztosításod? - kérdezett vissza az egyik mentős, majd berakták a srácot a kocsiba.

- Nem, ilyesmivel én nem élek.

- Sajnálhatod, pénzhez juthattál...

- Nem érdekes, túl fogom élni. A boltban a főnök szeretni fog a táppénz miatt.

Becsukódtak a hátsó ajtók, Nándor bekukucskált oldalt.

- Tudjátok, régóta foglalkoztat a gondolat, hogy a biciklivel többször érek egy helyszínre, mint egy roham.

- Ki ne találj nekem, hogy a b...

- Miért?! Nem használható az ötlet? - vágott vissza.

- Ez még viccnek is rossz! - mosolyodott el az orvos, majd előrebiccentett a sofőr felé, hogy jó lenne már indulni.

- Oké, menjetek. Amit mondtam, meg felejtsd el. Csak egy kósza ötlet volt. Te meg szedd össze magad, nélküled nagyon kevés hegyet hódítok meg - adta a kezét Csabának.

- Azért majd nézd meg azt a hegyet!

- Oké! Holnap melózok, majd beugrok hozzád! Na hali, sziasztok! - csukta be az oldalajtót.

A mentő villogva és szirénázva utat kérve magának elindult.

A doktorok mind elvonultak a reggeli szokásos megbeszélésükre a kórházban. Pillanatnyi csend lett úrrá, ilyenkor az ápolók fellélegeztek. Nem kellett alkalmazkodni a két munkaterületnek, haladhattak a saját tempójuk szerint. A napi munkamenet a gyógyszerek összeírásával, azok beadásával, az esetleges infúziók elindításával folytatódhatott.

Nem volt sok beteg, és azok sem, akiket a „jószerencse” idehozott, nem igényeltek komoly ellátást. Többségük idős, igazából gondoskodást és - szaknyelven - monitorozást kapott. Persze nem lehetett tudni, hogy mikor jön egy infarktus, vagy egy amolyan instabil angina, amire soha nem ártott odafigyelni. Sokszor a szívfájdalom már igen komolyan az első jeleként jelentkezett az infarktusnak.

Nándor és Anikó a nem sok munka ellenére szinte csak futtában találkozott. Egyikőjük az egyik oldalon, a másik a nagyobb részén az őrzőnek tette a dolgát.

- Szerinted állított a doktor a pumpán? - kérdezett vissza Anikó, és félmosollyal a száján rábiccentett az őrzőlapra az egyik páciensnél.

- Nem, azt már én állítottam. Ha így marad a meló, délután átugrok Csabihoz a traumára.

- Ja, hallottam, hogy mi történt veled. Te tényleg bringával láttad el?

- Mák volt, hogy már a közelben voltam. De ami a lényeg, hogy egyre többet gondolkodom a dolgon, már ami az ilyen szintű ellátási folyamatot jelenti.

Anikónak kikerekedett a szeme, és megállt egy pillanatra.

- Mire gondolsz?

- A kerékpár sok területen bizonyította, hogy gyorsabb és praktikusabb, mint az autó. Nyugaton nem csak a postások, a rendőrök járnak bringával. Mi olyan fura abban, ha egy mentési csoport, kihasználva a nagyvárosi forgalmat, biciklire száll, és úgy dolgozik?

- Beszéltél már erről valakinek? Már vezetőre gondolok.

Nándornak tetszett, hogy az idősebb kollégája nem zárkózik el az ötlettől.

- Nem. Egyelőre gondolati síkban vagyok, de Viki mint orvos vevő a dologra. Persze a mentőknél még puhatolózni kell.

- Úgy tudom, jóban vagy a vezető mentőtisztrel, legfeljebb kinevet.

- Össze szeretném szedni a gondolataimat, meg jó lenne valami konkrét tervet készíteni, hogy letámadhassam. Különben köszi a biztatást, jól esik.

Nem tudták folytatni a beszélgetést, a csapóajtón bedörrentek a mentők. Egy beteg érkezett hordágyon, az egyik mentős a kezében egy infúziós palackot szorongatott. A végleges ellátásra beszállított ember igen szenvedő arccal, csupa vizesen várta a megváltást. Orrában oxigén-

csövecske lógott, félmeztelen felsőtestén drótok éktelenkedtek, amik a lába mellett elhelyezett gépnél, egy hordozható monitornál értek véget.

- Szép jó napot! - köszönt az egyik ápoló.

- Nektek is, ki ő? - kérdezett vissza Nándor, majd miután látta, hogy érkezik az ügyeletes orvos is, a gárdát az egyik szabad ágy felé irányította.

- Valószínűleg infarktus, legalább is az EKG-n ezt láttuk.

Közben ágyba került a férfi. Megkezdődött a vetköztetés, a szokásos vérvétel és a felvételi (helyi) EKG elkészítése. Anikó az egyik oldalon, Nándor a másikon kezdte a munkát, mire a doktor hozzáfért a beteghez, a szigorú szabályok szerinti, negyedórás felvételen túlvoltak.

- Igen, ez sajnos infarktus - kezdte el Tóth doktor. - Trumann úr, volt már önnek hasonló problémája?

Az ágyban fekvő ember fejével bólogatott.

- Három éve, de akkor nem vettem komolyan, most nagyon fáj!

- Szóval ezt most egy vérrögoldó kezeléssel kell gyógyítani, de ahhoz bele kell egyeznie.

Trumann úr mindenbe beleegyezett. Nem bánta, akármit csinálnak vele, csak szabadítsák meg a kínjaitól. Előkerültek a speciális gyógyszeres infúziók, a biztonsági eszközök arra az esetre ha, az életfunkciók rosszabbra fordulnának. Nándorék higgadt és rugalmas tempóban segédkeztek, számukra ez a komoly kórisme nem jelentett gondot. Hozzászoktak a súlyos állapotokhoz, végül is az osztály erre specializálódott. Ilyenkor mindig a kliens élete és állapotának javítása lett a fontos, az egyéb feladatokat félretették. A többi beteg várt egy kicsit, ők is tudták, hogy mi a hierarchia. Kivéve az olyan emberek, akik úgy gondolták, ők a legfontosabbak. Nem számított senki és semmi, csak a maguk baja. De most ezekből az emberekből nem akadt egy sem, folyhatott a kezelés. Nándor ott állt a beteg ágya mellett, és figyelte az életfunkciókat. Félszemmel az infúziós pumpát, a másik oldalon meg a beteget.

- Trumann úr, ha esetleg hányingere lenne, ne ijedjen meg, ez előfordul. Tudja, a vérnyomása is eshet, de bármi, ami nem stimmel, szóljon. Oké?

- Rendben.

De sem a vérnyomása nem ment lejjebb, sem egyéb paraméterek nem romlottak. Szerették, ha ez a „lysis”-nek nevezett dolog simán alakul. Közben a kezelés alatt fekvő ember kapott fájdalomcsillapítót, kezdett egyenesbe jönni minden. Arca már nem torzult el a fájdalomtól, lecsukhatta szemét, pihenhetett egy kicsit. Más dolga nem is akadt jelenleg, át kellett esnie a nehezén.

- Na, most a felénél járunk, kell egy EKG-t készítenem, hogy mi újság - lépett oda Anikó, és elkezdte felrakni a drótokat.

- A feleségem nem jöhet be? - érdeklődött az infarktusos.

- Sajnos a kezelés alatt nem, de kitartás, már csak egy fél óra.

Az elkészített görbék láttán Tóth doktor elégedetten mosolygott.

Ő volt az egyik legfiatalabb orvos a kardiológián. Barna, rövid hajába beletúrt, és miután megnyugtatta a beteget a javulásról, odalépett az ápolókhoz.

- Jó, ha lemegy a fuzi, Nitrát egy milligrammal. Nátrium heparin meg kétszer nyolcvan. Ja, az Aszpirint megkapta?

- Igen, még a legelején.

- Akkor innen már átadom a terepet. Ha valami van, csipogtassanak - és kiviharzott az őrzőből.

A beígért félóra hamar eltelt. A feleséget megkérték, hogy ne legyen sokáig a férje mellett, hadd pihenjen. Addig hazaugorhat a majd kellő tárgyakért, így mindenki jól jár. Nem volt tiltott a bentlét, de a hölgy is tudta, azzal segít a legtöbbet élete párján, ha most amaz pihenhet.

- Akkor délután visszajövök, aludj egy kicsit - köszönt el férjétől, és mielőtt elhagyta volna az intenzívet, odalépett a nővérpulthoz. - Mindent köszönök, kaphatok egy telefonszámot, amin majd érdeklődhetek?

- Tessék! - adták át neki a már előre elkészített kártyát. - Ez egy olyan mellék, amit oda is tudunk vinni neki, mert a készülék hordozható.

- Köszönöm szépen! Viszontlátásra!

Miközben nekiálltak a beteg dokumentációjának megírásához, megcsörrent a telefon.

- Nincs itt! - mondta Nándor viccesen, majd felvette a kagylót. - Igen, tessék, kardiológia!

- Szia, én vagyok Viki!

- Szia, ne haragudj, hogy nem hívtalak, de most jött egy infarktus és...

- Oké, csak azt érdeklődném, hogy akkor ma megírjuk a dolgot?

- Ha neked nem gond, este feljöhetnél hozzám, és megcsinálhatjuk. Remélem, nem leszek nagyon ki. Nálatok mi újság?

- Semmi. Csabival mi van? Hallottam mi történt. Komoly?

- Nevetni fogsz. Bringával jártam ott, gondba kerül, ha nem érek oda. Eltört a combcsont, és egy kisebb artéria nagyon vérzett. De megoldottuk.

Szívesen elmesélte volna, hogy vele is mi történt, de úgy gondolta, hogy a barátjának az esete mellett az övé nem érdemel említést.

- Egyre inkább alakul a terved. Na, nem tartalak fel, este nálad. Puszi!

- Puszi! - tette le a fiú, és mosolygó arcáról bárki leolvashatta volna, hogy mit érez.

Nem sokkal ebéd után, amikor a traumatológián Andor a nővérpulthoz lépett, hogy megkérdezze, hol fekszik a tekerőtársa, nagy volt a felvételi forgalom. Véletlenül kapta el az egyik ápolót, aki valószínűleg csak azért állt meg, mert a fiú zöld ruhában állította meg.

- Ne haragudj, Csabát keresem!

- Szia, persze! A tízesben van.

- Mi van vele? - kérdezett vissza a rohanó dolgozó után.

- Szerencséje volt, hogy elláttad a helyszínen. Na rohanok, most hoztak egy koponyást! Helló!

Rövid keresgélés után megtalálta a kórtermet, ahová belépve a szokásos látvány fogadta. Tíz ágy, amiből kilencen gipszelt karú vagy lábú emberke várta állapota jobbra fordulását. Mindegyik idősebbnek látszott a havernál, némelyiknek a végtagja a levegőben, egy állványon ágaskodott.

- Szia, mi van veled? - lépett az ágyhoz.

- Helló! Ha minden igaz, nem olyan komoly, mint aminek indult. Csináltak velem valamit a műtőben, de azt mondták, sima csonttörési időben gyógyulok.

- Az jó!

- Tehát nem kell sokáig nélkülem tekerned. Milyennek bizonyult a hegy? Megtaláltad azt a letörést?

Tetszett neki, hogy a látogatott barát nem érezte magát komolyan betegnek. De ez is Csabához tartozott. Alig történt meg, hogy majdnem otthagya a fogát, és már a tekerésről beszélt.

- Nem okozott gondot, bár végig rajtad járt a fejem.

- Erről jut eszembe, megjött a vázad. Ha beugrasz, a fiúk egy pár óra alatt átpakolják a cuccosod.

- Még két ilyen jó hír és kiviszlek az ölemben! Az a szürke, amit kinéztem?

- Persze! Tedd már le magad!

- Nem lehet, tudod, mi van lent? Csak beugrottam, hogy alakulsz.

Látta, amint már az új biciklijén hajthatja a pedált, nyerheti meg a kilométereket, vagy sikeresen juthat fel egy nagyobb emelkedőn.

- Nincs gond, a gépem is elkészül, mire kijutok. Persze kell egy kis torna is, de ez már nem komoly előkészület - mosolyodott el Csaba, és közelebb húzta az éjjeliszekrényét, amiről egy pohár innivalót vett magához. Nem volt túl finom a kórházi tea, de most azt az utasítást kapta, hogy igyon sokat.

- Beszéltem neked a terveimről? - folytatta a beszélgetést Nándor.

- Nem tudom.

- Hogy biciklin is lehetne működtetni a mentést.

- Tudod, tőled nem furcsállom, de aligha hiszem, hogy találnál rá vevőt a mentőknél.

- Puhítani kell őket. Most próbálom összeszedni a gondolataimat, nem kivitelezhetetlen. Számítalan előnye van a kocsikkal szemben, és anyagilag rengeteget jelenthet. Ami meg a személyzetet illeti...

- Remélem, rám is gondoltál! De komolyan, most ahogy mondod, bejönne nekem is. Persze nekem csak egy sima elsősegély vizsgám van, de szerintem hasznomat vennéd!

- Ha komolyan gondolod, számítok rád. Ja és Viki is benne lenne, ő pedig orvos.

- Na csak összejöttetek? Ez tök jó! Töröm én is a fejem, most amúgy sem tudok mást. Ha valami eszembe jut, rád csörgök.

- Jól van, megyek, nehogy befusson valami az osztályra. Alakulj, valamelyik nap felhívlak! - kezét fogtak, és Nándor gyorsabbra vette a lépteit visszafelé. Gondolatai peregtek, egyre több információt gyűjtött össze agyban a tervéhez. Elfelejtette, hogy még legalább hat óra munka vár rá, hogy a mentőknél valószínűleg nagyon konzervatív válaszok várják majd ötleteit, mindent. Eszébe jutott Viktória, és ez tovább fokozta lelkesedését.

A számítógép előtt ülő két embert csak a monitor fénye világította meg. Viktória kezelte a billentyűzetet, Nándor átkarolta, és figyelte a lány ujjainak minden mozdulatát. Kint már besötétedett és mindketten nagyokat ásítottak, de a mai munkának még nem lehetett véget

vetni. Gyűjtötték az információkat, melyek eddig még csak gondolatban voltak eltárolva. Ezekből új ötletek akadtak, kezdett a fiú álma nyomtatott formát ölteni.

- Ez így jó, de mi lesz a válaszod arra, hogy ha felvetik, hogy egyből mehetne kocsi? - tette fel a kérdést Viki.

- Csak annyi, hogy addig is az ellátást már megkezdí a biciklis egység, míg a mentő odaér. Csökken az időeltolódás, a beteg állapota addig is stabilizálható. Ha meg újraélesztés van, mindenképp szakember dolgozik, és esetleg a klinikai halálból vissza lehet rántani a klienst. Ellenkező esetben, amire a kocsival kiérnek, már jócskán túl vagyunk az öt percen. Tehát csak haszna van belőle mindenkinek.

- Na meg ha véletlenül defekt jön be, menthető a beteg.

- Gondolj bele! Ha a két bringásból az egyiknek durran el a gumija, a másik rég odaér, és elkezdheti az ellátást. A másiknak is a gumitöltős spray mellett egy kerékcseré kábé tíz perc. De ha a mentőnek jön be a műszaki gond, új kocsit kell kérni. Megint a bringa olcsóbb és gyorsabb.

A lánynak tetszett, hogy nem ijeszti meg Nándort egy-egy keresztkérdés és az is, hogy működőképesnek látszott az ötlet. Mindenre akadt válasz, mindenre találtak megoldást.

- Mi a véleményed a vakiasztásról? - kérdezett újra Viki.

- Maximum energiába kerül meg egy kisebb káromkodásba. Autónál a kiszállás díja rengetegbe van, a bicikli nem fogyaszt, és ha új feladat adódik, könnyebben továbbmegy a helyszínről.

- Elszeparált ellátás? Eső esetén hol folytatod a munkát, hogy ne ázzatok bőrig?

- A helyszínen ez találékonyság kérdése. De te is tudod, hogy autóknál sem mindig a „házon belüli” ellátás a divat. Ha mozgatható a beteg, fedél alá lehet húzni, de egy tízszer tízes sátorlap bárhol elfér. Amíg az egyik tag ellát, a másik fél perc alatt felállíthatja a fejek fölé, és már nem is esik.

- Na nem úszod meg ennyivel! - folytatta a lány. - Beadható gyógyszerek, hatáskör?

- Alapellátás. De bent is az a divat, hogy ha egy ápoló többet akar, a megyei főorvosnál vizsgázik, és ha megkapja a papírt, tehet, amit lehet. Itt is működhet ez akár egy vénás injekciónál, akár mondjuk az intubálásnál. Jelenleg a szakképzésben tananyag mindkettő, marad a vizsga. Később lehet bővíteni a hatáskört.

- Gondolom, a kapcsolat egymás között nem ilyen problémás?

Nándor elmosolyodott, és gyengéden megcsókolta Vikit.

- Tudom, nem erre a kapcsolatra gondoltál.

- Nem egészen, csak... mikor is akarsz bemenni ezzel valakihez? Mert, ha nem sürgős, akkor...

És a számítógép monitoron megjelent a képernyővédő.

IV.

A bicikli vadul vette az akadályokat lefelé menet a hegyoldalon. Az első kerék a gödröket simán adta tovább a rugók felé, azok pedig elnyeltek minden egyenetlenséget. Hol egy kis bokor, hol egy fa volt, ami miatt nagyobb kanyart kellett eszközölnie Nándornak, de messziről az egész olyannak tűnt, mint egy téli olimpián az óriás műlesiklás. Csaba, aki az elmúlt majdnem két hónap alatt visszanyerte formáját, és végre ráülhetett a kétkerekűjére, követte társát. A rengeteg pihenés, meg a sok gyógytorna megtette hatását. Egyikőjük sem emlékezett már az akkori balesetre. Nándor közben lecserélte bringáját, egy sokkal könnyebbre és szebben felszereltre. Élvezte vele a sportot, a kikapcsolódást, a más életet. Hol karjuk zsibbadt el a fékezéstől, hol a combjukban érezték az ismerős fájdalmat, de mindketten élvezték a száguldást. Nem csaptak új ösvényt, csak a por jelezte, merre mehettek tovább. A hegynek hamar vége lett, egy tisztásra érve letámasztották a gépeket és leültek pihenni. Előkerült a zsákból a rejtett szendvics, a csokiba burkolt energiaszelet, amit lihegések közepette falatozni kezdtek. Csend és madárcsicsergés vette őket körül, meg a nagy erdő.

- Te, beszéltél már valakivel a mentőknél? - kezdte Csabi az első falatok után.

- Még nem. Ott tartok, hogy leadtam néhány embernek az infót a mentőtisztin. Már akiről tudom, hogy imádják a bicókat.

- És?

- Vannak, akik benne lennének.

Csaba meghúzta kulacsát, majd végignézett a hegyoldalon. A nagy zöld szőnyegbe, amibe ők is beleolvadtak, már néhány helyen bekúsztak a város házai is. Minden látványt elrontva, amit a természet adhatott.

- Az jutott eszembe, hogy ha itt eltörném valamim, ide a mentő fel sem tudna jönni. Viszont a bringákkal itt nincs gond.

- Látod? - csillant fel Nándor szeme. - Te is érzed a lényegét.

- Hidd el, más is észrevenné. Viki?

- Ő az első lenne orvosként a csapatban. Arra gondoltam, beszélnem kellene néhány bringás haverral, aki futárkodik.

- Eszembe jutott, hogy a Zsuzsa férje taxis. Ha hall valamit a rádión, szólhatna ő is.

- Az ötlet jó. Amíg viszont nem beszélek a mentősökkel, hallgatok. Aztán, ha esetleg nem vevők az ötletre, amire számítok, mehetne maszekban a buli. Már csak tapasztalatgyűjtés miatt is. Arról nem is beszélve, ha bebizonyítjuk, hogy megy a dolog, könnyebben beadják a derekukat.

Csabi nagyokat bölintott, majd mindketten mosolyogva ültek újra fel a nyeregbe. A hegy alsóbb része ugyan már nem volt veszélyes, de ez rejtette magában a kihívást. Eldugott gödrök és levágások között kellett szlalomozni, hirtelen fékezésekkel lelassítani a gépet, mert az ösvénytől tíz centire, a bokrok mögött, az arra haladókat maga a tátongó mélység várta. Ezt a pici kis utacsát nem is a túrázók használták. Másra, mint tekerésre nem lehetett élvezetesnek mondani.

Nándor kétkerekűje megcsúszott, de kiállva a nyeregből, korrigálva a mozgást ez neki nem jelentett gondot. Még élvezte is, hogy nem egy sima hegyről lefelé menetről van szó.

- Ez jó volt! - kiáltott hátra.

- Vettem észre!

Aztán a meredekség csökkent, mire észbekaptak, beértek egy forgalmasabb turistaútra. Előke-rültek a magányos hátizsákot cipelő emberkéék, a kissé összebújt szerelmesek, vagy a környék-beli kutyasétáltatók. Lassult a tempó is, itt nem lehetett eszementen száguldozni. Előfordult, hogy némelyik biciklis elfelejtette itt a féket használni, ilyenkor a gyalogos meglengetett keze és egy „Gazember!” kiáltás repült a kerekező után. Persze amaz ebből nem vett észre semmit, de tény, legalább ennyi kijárt neki.

- Holnap megint szabadnapos leszek, bemegyek a mentőtiszthez - lassított le Nándor, hogy Csaba beérve mellégurulhasson.

- Legalább megtudod, hogy mit reagál.

- Azt sejtem, hogy mit, meg azt is, hogy hogyan. Csak tudod, ha kell, a főigazgatót is meg-keresem.

- Kitalálom. Viktória bátorított fel?

- Látja, hogy dolgoztam rajta, és ő is segítene.

- Rólam nem is beszélve.

- Szóval erősít, hogy legalább próbáljam meg. És nagyon igaza van.

Kiérve az erdőből, egy nem túl forgalmas betonútra jutottak. A kétoldalt felépített „paloták” meredeken törtek az ég felé, az előttük parkoló autósodák metálfényezésén meg-megcsillant a nap.

- Na itt is ellaknék. Szerinted ez mennyi lehet? - mutatott Csaba az egyik házikóra, ami inkább volt már egy vár, mint lakóház.

- A minap láttam egy hirdetést hasonlóról, az kilencven millába volt. De ide kell ám már takarítóbriád.

Mosolyogtak a dolgon, a lassú tempójú gurulástól kezdtek lustulni. A forgalom egyre nagyobb lett, megkezdődött a lámpák és átjárók miatti szakadozott haladás. A kerékpárút mellett az autók nagyon türelmetleneknek tűntek. Dudálgattak, ha az előttük haladó nem vette észre a zöldet hamar, vagy egy-egy helyzetben nagyobb gázzal indultak el, ami persze akkora zajjal járt, hogy alig lehetett elviselni.

- Meddig jössz el? - kérdezte Nándort Csaba, majd egy kisebb ligethez érve félreállt.

- A hídnál én átmegyek, onnan könnyebben hazajutok.

- Nem vágunk be egy gyrost valahol?

- Azt hiszem, most csak egy zuhanyra vágyom, nem, köszi.

A hídig tartó úton nem nagyon beszélgettek. Persze mindkettőből kivette a hegy a maradék energiákat. Itt nem ért már sokat az energiacsoki, csak a hús szoba, meg egy ágy.

- Na akkor sok szerencsét a bázison! Holnap mész?

- Igen. Holnap úgyis fejtágítást tart nekünk tömegesbaleset ellátásból, majd kihasználom az alkalmat. Ha kijöttem, felhívlak.

- Ezt reméltem is! Na légy jó! - és Csaba gyorsabb tempóval elkerekezett. Nándor felhajtva a hídra kerülgette az ott bámészködő turistákat. Nem szeretett rájuk csengetni, ez nem annak a

helynek bizonyult, ahol igazát firtathatta volna. Itt ugyan ki volt jelölve a biciklisek haladási iránya, de a gyalogosoké is. Akkor szólalt fel, amikor egyszer a teljes utat elfoglalták és még nekik állt feljebb, hogy mert csengetni. Természetesen külföldiek voltak.

- A saját hazámban még én álljak félre, mert kíváncsiak a városra?! - mondta el sokszor azoknak, akik szintén helyet reklamáltak, ha kerekezésre adták a fejüket. Ebben nem volt nehéz egyetérteni. A másik oldalra érve nem tudott mit tenni, ki kellett merészkednie a kétszer kétsávos útra, a kocsik közé. Persze ez sem bizonyult egyszerűnek, mert az autósok nem szívesen engedték maguk közé, de kihasználva egy kanyarodó kocsist, kivágott. Dudálás, mutogatás, de nem tehettek mást, lassítaniuk kellett. A délutáni csúcsban mindenki sietett, és mindenki belejutott a tömegbe. A lámpák ilyenkor valahogy hosszabban adtak zöldet a keresztforgalomnak, a gyalogosok többször szaladtak át az úton, és a kerékpárút mellett parkolók többen hagyták nyitva az autójuk ajtaját. Nándor közben gondolataiba merült, éppen csak annyira maradt meg a jelenben, hogy a forgalomra is tudjon figyelni. Hol Viktóriára gondolt, hol arra, hogy mi lesz holnap. Kicsit félt a dologtól, mert tudta, mi lesz a válaszlépés. Nem is tudta, inkább csak reálisan mérte fel a helyzetet. De bátorította a sok ötlet, tervének pozitív részei, és nem utolsósorban a támogatók. Az a maroknyi ember, akik vele együtt láttak fantáziát a dologban. Azok a tiszték, orvosok (Viktória) és barátok, akik szintén megvalósíthatónak vélték a kétkerekűn dolgozó mentősöket.

Közben észre sem vette, hogy elhagyta a forgalmat, és a lakásához közeli parknál jár. Itt sokszor tartottak rendezvényeket, koncerteket, aminek általában tűzijáték vetett véget. Ezt ő nyugodtan végignézhette az ablakból, nem kellett nyomorognia a tömegben. Egy-két hete épp az erkélyen álltak Vikivel, amikor a szokásosnál hosszabbra sikeredett a záróműsor. Csak álltak némán, ő hátulról átkarolta a lányt, és nézték a sötét eget kifényesítő gömböket, sziporkázó fénycsodákat. Gyerekkorában még csak augusztus huszadikán volt tűzijáték. Mostanság már szinte minden napra jutott belőle, kicsit úgy érezte, ki is veszett belőle az a nagy csoda, amivel akkor még rendelkezett. Miután lepakolta a biciklit, üzent Vikinek, hogy holnap beterjeszti terveit. A lány röviden válaszolt: „Sok sikert, szorítok! Szeretlek!”

Ez neki többet jelentett, mintha részletezte volna valaki, hogy mit és hogyan tegyen, mondjon. Leült a számítógép elé, és miközben arra várt, hogy a masina indulásra kész állapotba kerüljön, egy átlátszó mappát húzott elő a fiókból. „Mentők két keréken” - ez állt rajta. Benne a másnapra előkészített vázlatok, fotók és ábrák sorakoztak. Lapozgatta, nézegette, de nem talált olyat, amit hozzá kellett volna fűzni.

Igen, rajtra kész a dolog!

Visszagondolt, hogy mennyi időt töltöttek a gép előtt a lánnyal, amíg mindent sikerült rendezesen megírni, képeket csatolni hozzá. Sokszor jócskán az éjszakába nyúlt a program, de így a premier előtt is úgy gondolta, hogy megérte. Persze tudta, ez még kevés. A mozgóképekké váló folyamatnak ez csak a forgatókönyve, és bár a színészek egy része megvan, messze még a kész film. De a szemeivel már látta a száguldó bicikliseket, fülével hallotta a kétkerekű járművek nem létező szirénáit. No és persze az elégedett és irigykedő arcokat minden oldalon.

Az előadásra nem gyűltek túl sokan össze. Na nem a téma miatt, a vezető mentőtiszt stílusa sok embernek nem volt szimpatikus. Eleinte neki is tetszett a dolog, de egy idő után már a sokadszor hallott mentős sztorik nem tudták feldobni a hangulatot. Mint amikor az ember sokadjára hallja ugyanazt a viccet. Az előadóterembe belépő szürke öltönyös embert halk zsidongás fogadta. Egyik hóna alatt egy agyonhasznált mappatartót szorongatott, amit hanyagul ledobott az asztalra, mellé annál óvatosabban tette le a mobilját. Végignézett a társaságon, enyhén félreérthető módon ágyékához nyúlt, és a régóta tudott sérvét egy rántással

„visszatette” a helyére. Ilyenkor köhintett egyet, majd megpróbálta oldani a körülötte (szerinte) felfokozott hangulatot. Gallérján, messziről látható helyen egy mentőszolgálatos jelvényke fityegett, mindenki megállapíthatta, hogy ma valószínűleg riportot adhatott, különben nem jött volna ennyire elegánsan. Átlagosan vagy egy fehér pólóban jelent meg, aminek a hátán a Konstantin-kereszt kopott alakját láthatták a kollégák; ehhez egy laza sportcipő vagy strandpapucs tartozott hozzá. Ilyenkor szokták tudni, hogy szoliból jött. Aki nem értette a dolgot - ritkaságnak számított -, annak mindig elmesélte, hogy kit és hogyan irányított az éjjel.

- Kiss bajtárs, úgy látom, ott a perem négyénél nyugis éjszakájuk volt - szólt a köszönés helyett a beszélgetést nem éppen abbahagyni kívánó egyik embernek.

- Azt épp nem mondhatnám. De semmi véres nem akadt.

- Akkor talán melegedjünk bele a mai témába. Tömegesen kell beszélnem a tömeges balesetek ellátásának menetéről.

Mindenkinek volt már valamilyen tapasztalata a témáról, de akadtak viszonylag újoncok, akik nemrég léptek a mentősök közé és tudták, jó, ha figyelnek.

- Kezdve az elején, mikor is beszélünk tömegesről? - nézett rá az egyik mentőtisztre, aki villámgyorsan és kellő lazasággal válaszolt.

És a téma úgy látszott, kimeríthetetlen. Néha beugrott egy történet, amit ki lehetett elemezni.

- A múltkor teljesen feleslegesen irányított ki a központ annyi egységet ahhoz az autópályás dologhoz - vázolta fel a táblára az eseményeket Szabó bajtárs, majd részletezni kezdte, hogyha ő van bent az irányításon, feleannyi mentő ment volna ki. - És a szepezdi egységnek már nem jutott beteg. Nándor miközben jegyzetelt, a saját témája, amit majd elmondhat, jobban foglalkoztatta. Szeme előtt épp a biciklivel egy helyszínre érkező társa mérte fel a tömeges karambolnál, hogy ki és milyen sérüléseket szedett össze, amikor arra eszmélt, hogy őt szólítják.

- Ön szerint melyik súlyosabb? A vérző, vagy a haldokló?

- Ha a felmérésnél nézem, a vérző.

Ezzel nem kapott több kérdést a vezető mentőtisztől. Képpen volt a témát illetően, tehát nem nyaggatták tovább.

- Tehát a dolog lényege, hogy ha elsőként érnek oda, a gépész ne szálljon ki! Maguk meg nem ellátnak, hanem felmérnek. Fontos, mert a múltkor is...

És megint jött a sztori, hogy a bajtárs nem tudott visszajelteni, mert mindenki odahúzta, hogy segítsen. Persze ezzel megakadályozta, hogy további segítséget hívjanak, és ezzel megátolták a profi, szakszerű ellátási menetet. Néhányan nagyon unták már az okítást. Mentek volna cigizni, vagy mert a könyökükön jött ki ugyanaz, mint amit ők már ezerszer átéltek. Szabó bajtárs, a vezető mentőtiszt vette a nagy ásításokat, és bár nem tetszett neki, hogy szünetet kell tartania - mondván, így hamarabb végezhet -, intett, hogy mindenki kap tíz percet. Nándor nem tétozott tovább, tudta, ha most nem támad, nincs esélye. Ugyan egy ekkora dolgot nem volt nagyon ínyére így tálalni, de ha vége az órának, a mentőtiszt villámgyorsan kihasználja a hazai pálya előnyeit, és nem találja meg, mert elrohan. Mielőtt kilépett volna Szabó bajtárs az ajtón, elélépett.

- Egy pillanatra zavarnám.

- Nem ér rá a következő órán? - nézett rá a tiszt, majd mivel látta, hogy nem fog tudni elszökni, kihívta Nándort a folyosóra.

- Egy olyan dologról lenne szó, ami a mentőzéshez tartozik, illetve tartozhatna - nyújtotta át a biciklisekről készített anyagot. - Elsőre talán merész a dolog, de körültekintően állítottam össze és figyelembe véve az előnyöket, meg a hátrányokat...

A mentőtiszt átlapozta a mappa tartalmát. Néhol meg-megállt, majd kérdően nézett vissza.

- Mondták már önnek, hogy jó a fantáziája? - és megjelent az a halvány mosoly, amitől Nándor tartott.

- Minden bizonnyal lennének rá vevők, és ami fontos, hogy rengeteget tudna rajta spórolni a szolgálat.

- Mióta mentőzik maga?

- Lassan három éve.

- Látszik is. A rengeteg autóhoz szokott ember nem fog a maga kedvéért lemondani a kényelemléről. Nem mondom, esetleg működhetne a dolog, de az újításokról nem én döntök, és nem hiszem, hogy könnyen beindítható ez az egész.

- Beszéltem emberekkel, szakmailag is bizonyíthatna a kerékpáros egység. És nem csak ápolók, de már orvos is van, aki...

- Nézze! Ha gondolja, beszéljen a főigazgatóval, de nem hiszem, hogy végighallgatja. Itt nem postázni kell, hanem esetenként életeket menteni. Nagyon menő kerékpárosként villogni, hogy „életmentő vagyok”, jobb, ha elfelejti.

Ezzel a téma Szabó bajtárs oldaláról le volt zárva. Visszaadta a mappát és gyorsított léptekkel elindult a lift felé.

- Ha nem felejttem el, megemlítem a főnöknek, mielőtt maga odaér. Ami meg a segítségkérést illeti, nekem mindegy, ha a 104-et akár egy civil biciklis hívja. Csak még annyit, hogy annak idején a MOK is megbukott. (A MOK mentőorvosi kocsit jelentett, amit régen egy-egy esethez küldtek, hogy előőrse legyen egy ellátásnak.)

És a lift megérkezett. Nándor egy pillanatig ott állt, majd hóna alá csapva a papírokat, visszament a terembe. Valami ilyesmire számított. De nem adta fel, délutánra betervezte, hogy felugrik a fejesekhez. Talán mégis meghallgatják. Ennyi kezdésként elég is, a többit meghozhatja a jövő. Amint belépett a főigazgató szobájába, megcsapta a légkondicionáló hűvös szele, becsukta az ajtót. Garl bajtárs felállt és kezet nyújtott neki, majd hellyel kínálta.

- Jó napot kívánok!

- Üdvözlöm! Miben segíthetek?

- Szeretnék önnek megmutatni valamit, ami segítsége lehetne a szolgálatnak - közben átadta a dossziét. - Nyugaton rengeteg hasonló munkát végeznek kerékpárral, ebből jött az ötlet, hogy egy mozgó egységként működne itthon a városi körülmények között a biciklis mentőegység. Ha végignézi, rengeteg előnye van, illetve lenne.

Belekezdett a monológba. Végigszambázta az alapoktól a részletekig kidolgozott tervet, majd ha visszakérdeztek, vette az akadályokat.

- Ha egy sérülthöz mindenképp autó kell, nem jobb, ha mindjárt az megy ki?

- De igen, csak mennyivel jobb, ha célirányos egység mehet ki! Sokszor előfordul, hogy egy feladathoz a telefon miatt esetkocsi megy, de ha a helyszínen a biciklisek már ellátják, elég lehet egy szállító is. Addig meg az esetnek lehet a neki megfelelő feladatot adni. Mindenképp csökken az időfaktor, ha az első szaksegély rövidebb idő alatt a helyszínre ér. Egy esetleges

defektnél teljesen át kell szervezni az irányítást, itt nőhet a kiérkezési idő. Míg ha a két emberből valamelyiknél baj van, a másik vonulhat tovább, a sérült ellátása időben elkezdődhet.

- Eddig jó.

- Forgalmi dugóban sokszor semmit nem ér a sziréna, a kerékpárosok ott is elférnek, ahol egy Merci soha nem jut át. Kerülhet, de a kerekesek sok helyen lefaraghatják a menetirányt.

Szóba került az eszközök szállítása, de Nándor itt sem esett kétségbe.

- A biciklisek nem is a végleges ellátásra lennének, hanem mint említettem, az első szaksegélyre.

- Mit tesz az elkülönítés érdekében? Két bicikli közé húzza be azt, akit reanimálni kell? - mosolyodott el egyre többször Garl bajtárs.

- Ön is tudja, hogy nem egy ellátás történik autón kívül. Véleményem szerint fellépés kérdése az egész, hogy a kliens jogai ne sérüljenek. Akár egyéb emberektől, akár a karhatalomtól lehet segítséget kérni a tömeg eltávolítására.

- Mit csinál, ha szakad az eső, netán a hó?

- Megint csak találékonyságról van szó. Ha mobilis a sérült, fedett helyre lehet emelni. De nem hiszem, hogy egy kisebb sátorlap, ami akár egy tízszer-tízes csomagban elfér, gondot okoz az egység egyik tagjának, hogy felállítsa.

Szabó bajtárs tévedett. A főnök hallgatta Nándort, ez neki most többet jelentett, mintha elsőre kidobták volna az ötleteivel. Nem látott ugyan meggyőződést az asztal másik végéről, de hallgatták.

- Télen pedig a kerekesek egység ugyanúgy autón teljesítene szolnit, mint a rendőrségnél. Ezzel az év jelentős részében csökkenthető lenne a költségek nagy része.

- Tudja, hogy ezzel bővíteni kellene a mentőápolók beavatkozási jogkörét?

- Kezdetben nem, hiszen az alapellátáshoz manapság is a szakképzett ápolók mennek. Segélykocsi kérésére pedig mehet a magasabban kvalifikált szakember. Addig is az alapokat megkapja a beteg. Az életmentő injekciók beadása, illetve az életet veszélyeztető állapotoknál az eszközök használatához való jog most is működik a megyei főorvosok előtt letett vizsgákkal. Több helyen érdeklődtem, lennének emberek, már persze szakképzettek, akik szívesen dolgoznának ilyen módon.

- Egy ilyen egység felállítására jelenleg nincs mód. Beterjesztések, módosítások sora várna az egész szolgálatra, és ön is tudja, a fejlesztések olyan szinten vannak, amik most máshol várnak segítséget. Nagyon ötletes, nyugaton talán van is rá pénz.

- De épp azt mondom, hogy még a beindítása sem kerülne semmibe. Nem csúcsgépekről van szó, semmi plusz fizetés, és még csak nem is új eszközökkel indulna a dolog.

- Maradjunk annyiban, hogy elrakom az ötleteit talonba. Talán később beszélhetünk róla.

Nándor visszakapta a papírokat. Nem várt elismerést, tudta, hogy ez lesz a vége. Reményei eloszlottak, de kifele menet még visszafordult.

- Akkor csak annyit kérek, hogy önerőből hadd próbáljuk ki, milyen is lenne. Néhány bajtárssal nyitott szemmel járnánk, s ha segítség kell, alapból és persze kötelességből tennénk a dolgunkat. Ingyen, kifejezetten önszorgalomból.

- Nekem mindegy, hogy ki telefonál a 104-re. Viszlát!

„Mintha ezt a mondatot ma már hallottam volna” - gondolkodott el a fiú, majd miután rácsukta a dirre az ajtót, fantáziája ismét beindult. Tudta, hogy nagyon kemény harc lesz az elkövetkező időben, hogy bizonyítson. De fel volt rá készülve. Minden ismerősének mondta, hogy ő bízik magában, csak a vezetés olyan, amilyen. Nem remélte, hogy fentről bárki is melléáll majd, így nem érte akkora csalódás. Szemében ott csillogott valami, ami ettől a perctől kezdve még nagyobb lelkesedést adott az egészhez. Odalépett az egyik társához, és csak annyit súgott a fülébe: - Az volt, amire számítottam, de jövő hétre összeszedjük a cuccosokat és belevágunk!

- Hányan vagyunk, akik komolyan benne vannak? - kérdezett vissza a másik, majd elmosolyogta magát.

- Vonulóban, akire bizti számítok, az négy. Plusz Viki mint orvos. Este gyere fel hozzám, megdumálunk még néhány dolgot.

- Oké! - hagyták abba a beszélgetést, mert közben feltűnt Szabó bajtárs, és minden bevezető nélkül elkezdte az oktatás következő részét.

Nándort már rég nem az óra tartalma, a tömeges katasztrófaelhárítás foglalkoztatta. Hacsak nem annyira, hogy mit tehet egy ilyen helyszínen a biciklis egység.

„Igen, felmérés, osztályozás és szakszerű visszajelentés. Nem is bonyolult, persze nem lehet elkezdni az ellátást.” Aznap délután Viki később végzett, de ő is megkapta az értesítést az összeröffenésről. Mindenkire ki volt szabva, hogy mikorra mit kell létrehoznia. Ki foglalkozzon az eszközökkel, ki hajtsa fel a bringákat átvizsgáló havert, ki szervezi meg, hogy az esetekről ki és hogyan kapjon értesítést (természetesen még időben). Persze mindenre megcsinálták már a terveket, de az „élesítés” kicsit nehezebbre sikeredett. Előkotorni a taxis ismerőst, meg a biciklis futárokkal beszélni, hogy járjanak az esetleges feladatokra nyitottabb szemmel. Nándor felhívta az egyik házi orvos barátját is, netán ha tudnak, oda is besegítenek majd. Nem átvállalni mindent, csak ha kell! - jegyezte meg a doktornak a fiú. Amaz pedig pontosan tudta, mit kérnek tőle, korábban ugyanis már átbeszélte vele Nándor, hogy mit is szeretne.

- Tudjuk, hogy meg kell mutatni nekik, tudunk működni!

V.

Nagyon meleg volt. A város a megszokott unalommal nyelte a port meg a füstöt, amit az autók ontottak magukból, és ez valahogy nagyon kevés embert érdekelt. Mindenki a saját gondjával vagy épp örömeivel elfoglalva rohant a dolgára. Olyannak látszott ez az egész messziről, mint amikor egy hangyavárba beletúrunk, és a szerencsétlen állatkák vadul keresik a menekülést, illetve a támadási lehetőséget.

Kicsit beljebb a nagy forgalomtól, egy kisebb utcában Nándor és Viki álldogált egy büfénél. Miután sisakjukat a kormányra tették, egy-egy szendvicset faltak, hogy csökkentsék éhségüket.

- Jól áll neked ez a ruha! - dicsérte a fiú, majd ivott a kulacsából.

A rövid fekete nadrágba és fehér pólóba belebújt lány elmosolyodott.

- Biztos, hogy jó ötlet már most a „mentők” felirat a hátunkra?

- Az emberek eleinte mosolyognak, és mindenfélét pusmogznak majd mögöttünk. Legalább azt lássák, hogy honnan szabadítottak minket a városra. Hozzászoknak majd, és meglátod, sikerünk lesz.

- Nem, félreérsz. A sikerünket és a hatékonyságunkat nem vitatom. Csak még igazából nem hivatalos a dolog, de azt hiszem, kapizsgálok, hogy mit mondasz.

A két kerékpáron hátul nyeregtáskák foglaltak helyet. Mindegyiken nagy fényvisszaverő csíkok mutattak jobb utat az arra haladónak a sötétben. A felszerelésük általános elsősegélycsomagokból és néhány eszközből állt. Az elmúlt idők alatt, amióta Nándor járt a főigazgatónál, azt a néhány dolgot, amit be tudtak szerezni, szét kellett osztani a beindult kevés egység között. Egyelőre csak hatan csinálták, akik a szabadidejük egy részét hajlandóak voltak feláldozni arra, hogy biciklizzenek nyitottabb szemmel és füllel. Mindössze két napja tekergettek a város különböző pontjain, de eddig nem történt semmi. Persze itt nem várhattak a hívásra. Bár a barátoknak, néhány taxis és bringásfutár ismerősnek leadták, hogy ha látnak valamit, csörögjenek, de a telefonok némán fityegtek a gazdáik oldalán. Viktória egyik kollégája, akárcsak Nándoré, vállalta, hogy ha ő van ügyeletben, és tudnak segíteni, telefonál majd. Mert hát a segítség mindig jól jön. Akár ha másik betegnél van az ember, akár ha épp a nadrágját tolja le a mellékhelyiségben. Csak néhány perc lehet az előnye Nándoréknak, de ha ezt ki lehet használni, az ember miért ne éljen vele? A táskákban a kötszerek mellett Viki jóvoltából már helyet kapott egy lélegeztető ballon, meg egyéb olyan eszköz, amire adott esetben nagy szükségük lehet. Sürgősségi gyógyszerek, injekciók kaptak helyet a kétkerekű mentőkön, bár ebből a kívülálló csak a hasonlóan öltözött bringásokat vehette észre. No meg a hátukon a feliratot.

- Kicsit türelmetlen vagyok. Na nem kívánom, hogy bárkinek baja legyen, csak.... - kezdte Nándor és ásított egyet.

- Nyugi. Inkább meséld el, milyen volt az a verseny, amire mentél.

- Nagyjából tudod, de csak annyit, hogy keménynek és izgalmasnak gondolom így utólag. Ugyan nem én lettem a győztes, de ez nem baj.

- Elmúlt az izomlázad?

- Igazából alig éreztem belőle valamit.

- Akadt, akivel a pihenőknél beszélgettél, vagy csak vicsorogatok egymásra, mint az igazi vetélytársak?
- Ezek a versenyek ennél sokkal családiasabbak. A profik is vállat veregetve gurulnak be a célba, pedig ott súlyos pénzekről van szó. Igen, akadt, akivel dumáltam. Sok érdekes ember indult.
- Emlékszem, aznap nagyon fáradt voltál, kérdeztelek telefonon, de leráztál, hogy másnap szoliban vagy és aludnod kell.
- Ne haragudj, olyan lettem a nap végére, mint a...
- Ki ne mondd!
- Az tetszett még, hogy igazából felmérhettem magam. Emelkedők, és ha hiszed, ha nem, nagyon kemény lejtők tettek próbára. No meg ezt a szerencsétlent is, aki estére elfelejtette a portól, hogy milyen a csendes láncforgatás. Nagyon nyikorgott, de nem tudtam bezsírozni.
- Ahhoz képest most tiszta „lopakodó”.
- Na jó, láttad tegnap, hogy rendbe tettem.
- Tekerjünk közben valamerre, mert berozsdásodok a helybenállástól.
- Rendben. Menjünk - egyezett bele a fiú, és kihajtottak a forgalmasabb útra.

A forgalmat a sok autótól nyelték a város utcái, az emberek szanaszét haladtak. A nagy házak között lavírozó biciklisek kerülgették a jobbnál jobb akadályokat, egy-egy szirénára felkapták a fejüket, tudták, a kollégák dolgoznak. A nagy melegben sokan vették észre magukon, hogy valami nem igazán jó, de mire az a kevés ember észrevette, hogy baj van, már csak arra eszmélt fel, hogy egy kórházi ágyon fekszik. Volt, hogy csak elájult a hőségtől, de akadtak infarktusosok, vagy épp a cukorbeteg, akiknek szintjük a pinceszintre zuhant. Az üzletekben száz százalékkal működtek a légkondicionáló berendezések, melyeknek vízvezetőjéből ömlött a folyadék a járdákra, sarkonként díszítette a látványt az olvadó fagyaltból lecsöppent maradék. Emberek csoportjainál látni lehetett néha az ásványvizes vagy üdítő palackot, mindenki küzdött a maga módján a hőség ellen.

- Meséltem, tegnap mi volt bent nálunk az intenzíven? - kérdezett rá Viktóriára a fiú, miközben befordultak egy sarkon.

- Csak nem beesett végre egy igazi kardiológiai beteg?

Viki tudta, hogy amióta az osztályokon az ágylétszám csökkentése miatt minden beteget felvesznek, Nándorék is foglalkoznak nem épp „szíves” emberkével. Megfordul a gyomorrontásos éppúgy, mint akit csak rehabilitálni kell, mert idős és folyadékhiányban szenved.

- Behoztak egy negyvenes férfit mellkasi fájdalommal. Néhány éve volt szívbillentyűcseréje, előtte összeszedett egy jókora infarktust, most is gyanúsak bizonyult. Na úgy döntött a prof, hogy csináljunk neki egy helyszíni „belső” ultrahangot.

- Idáig izgalmas.

- Az volt. Persze a vége az lett, hogy sürgős műtétre kellett vinni a klinikára. Mentő „rendel”, a Tibiék jöttek ki érte egy fél óra alatt. Na, nevetve beszéltek meg, hogy nem ez lesz az első neki, még mondtam neki, hogy nekem a másik oldalról könnyű beszélni. Miután kitolták, áthúztuk az ágyát, arra lettem figyelmes, hogy az adjunktusunk egy ballonnal a kezében kirohan, a kolleganóm meg az esettáskával utána.

- Csak nem...

- Várd ki a végét. Egy hete kaptunk új defit, szóltak, hogy vigyem, meg a hozzá tartozó holmikat. Szaladok, de mire kiértem, ők eltűntek. Az emeletiek mutogattak, hogy a földszint felé szaladt a társaság, irány le. Ott belefutok egy ápolónőbe, az meg néz rám. Kérdezem, „Merre?”. Ő nem tudja. A hozzátartozók, akik ott ültek, azok kiáltottak, hogy kint van az eset. Mire kiérek, ott a mentő, már intubálni kellett a fazont, nyomták ezerrel.

- Tibiék végre odajutottak, ahová nagyon szeret egy mentős.

- Visszaszaladtam az őrzőbe, mert a mentőbe nem fértem be, tudtam, úgy is visszahozzák. Hárman előkészítettük az ágyat, lélegeztetőt, szívót meg pacemaker kiskocsit, mire berobogtak vele. Persze ment a munka, de nem tudtunk segíteni rajta.

- Az a gyanúm, hogy a műtőben sem tudtak volna.

- Valószínű több helyen szétszakadt az aortája, ott több esélye lett volna. Sajnáltam, mert relatív fiatal volt még az ilyen halálra.

- Te is tudod, hogy az ilyen kórképekhez senki nem fiatal és senki nem érdemli meg ezt a halált.

- Persze, csak legalább a műtőig húzta volna. Na, mit szólsz?

Viki látta maga előtt az eseményeket, Nándor szeme szinte világított a napszemüveg alatt, ahogy mesélt.

- Nem semmi.

- Ilyenkor veszem észre, még ha nem is sikerült segíteni, mekkora érzés, hogy ott lehetek.

Nándornak megcsörrent a telefonja.

- Igen, mondd! - vette fel nagy izgalommal. - Szevasz, bringás! Na talán itt az első feladatok. Itt állok kocsival a Hotel Sziget előtt, fekszik a bejáratnál valaki - szólalt meg Károly, Nándor egyik taxis barátja.

- Hívtak már mentőt hozzá? - kérdezett vissza a fiú, miközben intett Vikinek, hogy induljanak el a másik irányba.

- Nem tudom. Na csá!

- Sziget Hotel, nincs is messze, ismeretlen, földön fekvő.

Kiálltak a nyeregből, és gyors tekerésbe kezdtek. Mindketten ismerték a környéket, nem okozott gondot, hogyan rövidítsék le a távot. Keresztutcákon, sétányok beiktatásával alig két perc alatt ott teremték a szállodánál. Izmaik a felgyülemlett adrenalinból nagyon simán vették tudomásul az erőltetett tempót. Néhányan körbeállták a férfit, aki kissé maga alá ejtve a kezét feküdt a földön. Miközben letámasztották a kerékpárokat, Viktória odaguggolt a klienshez. Megrázta, majd kezét az orra elé téve félrehajolt. Óvatosan próbálta magához téríteni, mert nem lehetett tudni, mi lesz a reakció. Előfordult, hogy egy-egy ilyen esetről nagyon agresszívan mozdult meg a sérült, félő lehetett, hogy érkezhessen egy pofon.

- Halló, mi történt? Azt érzem, hogy előtte mennyit ivott.

- Hagyjon békén! - szólalt meg az ittas ember, majd a lány segítségével felült.

Viki áttapogatta a férfit, majd odaszólt Nándornak, hogy tartsa meg, amíg beszél a mentőkkel.

- Semmi, csak beszívott. Sérülése nincs.

- Messze lakik? - kérdezett rá a fiú, miközben felálltak.

Az egyébként tisztességesen felöltözött ember nadrágjából kicsúszva lógott az inge, a ruhája is csak az utca porától volt koszos.

A nem mindennapi ittas egyénről mindenki láthatta, most másról van szó, mint a megszokott sima lerészegedés.

- Itt lakom a holt... a hotelnél. Engedjen, haza kell...

- Persze, hazakísérjük.

Viktória füléhez emelte a telefonját, majd tárcsázta a mentőket.

- Halló, a kocsit szeretném lemondani, a Sziget Hotelhez hívottat. Igen, doktor vagyok, a pecsétszámom harminckettő, huszonnégy és hat. A kliens etiles, sérülése nincs, itt vagyok a helyszínen, nem lakik messze.

- Mondd meg, hogy hazakísérjük - szólt oda a fiú.

- Nem igényel szállítást. Köszönöm!

A közben felszaporodott tömeg kissé értetlenül nézte, mi történik. Nem értették, hogy honnan termett elő ez a két biciklis, még akkor sem esett le nekik, hogy mi díszeleg a hátukon, amikor egyikőjük odalépett a doktornőhöz.

- Kik maguk? Ez az ember összeesett, én hívtam a mentőt!

- Mentősök vagyunk mi is, ehhez az emberhez felesleges az autó.

- De hát... - erősködött egy kicsit a jólöltözött férfi, de amint látta, hogy mibe csöppent, hátrahőkölt.

- ... Hogy mik vannak?!

- Köszönjük a segítségét, viszontlátásra!

- Gyere Viki, majd én segítek a fazonnak, toldd a bringám! - vette át az irányítást a fiú.

A kissé dülöngélő emberkét, ha nehezen is, átkarolta, majd elindultak „hazafelé”. A látvány egyszerre volt lesújtó és felemelő.

- Aztán mire ivott ilyen jót?

- Tegnap halt meg a fiam - kezdte kissé pityergősen a támogatott, kezével szemét megtörölte, majd zsebkendőjét kotort elő a ruhájából. Elveszítve minden méltóságot, rátámaszkodott a mentősre, kezdte érezni, hogy nagyon elszaladt a ló vele. Bár nem érezte a nézőközönség szúrós tekintetét, de tudta, most nem kapott az emberektől jó pontot. De valahogy nem is érdekelt semmi. Valami nagyon nyomta a szívét, neki ez jelentette a világ végét, a megsemmisülést.

- Fogadja részvétem! - mondta neki Nándor, miközben bekanyarodtak.

A hotel melletti kis utca már feleannyira sem volt színvonalas, mint a forgalmasabb társa. Egyszerű és kissé lepusztult házak álldogáltak némán, kissé dohos levegőt árasztva magukból. A házak előtt már nem márkás autók parkoltak, a sarkon egy éjjel-nappal nyitva tartó kis üzlet várta az egyszerűbb emberek hadát. Viktória nyugodtan tolt a két biciklit, néha bekapcsolódott a beszélgetésbe, amit társa és az ember folytatott. Bár a szóváltás kissé akadozott, de nyilvánvalóvá vált, hogy nem egy krónikus alkoholistáról van szó.

- És senki nincs, akivel meg tudná osztani a terheit?

- Maguk szerint... ezt meg... meg lehet osztani? - jött a válasz.

- Az ital is csak ideiglenes segítség. Holnap egy nagy adag fejfájás kíséretében a gondok visszatérnek.

- Tudom. Itt, ez az a kapu - mutatott rá a férfi egy kopott ház elején a koszos, barnára mázolt ajtóra.

- Hanyadik emelet?

- A harmadik.

Nándor végignézte az épületet és rögtön rájött, itt nem lesz lift. Még egy jó kis torna, amíg felérnek, de az is segít majd a józanodásban.

- Várj meg itt a bringákkal, lefektetem és jövök.

- Rendben, addig bevágok egy csokit - mosolygott vissza a lány, majd a kistáskájához nyúlt. Belépve a kapun, egy dohos belső udvarra jutottak. Sárga kockakővel kirakott és néhány szőnyegporolóval díszített hely fogadta őket, sorban álltak a különféle bejáratok a lépcsőház mellett.

- Na akkor rugaszkodjunk neki! - indultak felfelé.

A vakolat jócskán megfeszült már a lépcső mellett, egy-egy fordulónál hatalmas pingálások ragyogtak, „Szeretlek szívi!” és társai. A korlát felét megette a rozsdá, nem volt egy életbiztosítás belekapaszkodni. Néha egy kicsit megálltak, ilyenkor azon gondolkodott Nándor, hogy hányás jön vagy a nagy szuszogástól az összeesés, de szerencséjére semmi nem történt. Felidézte, hányszor jutott már hasonló feladathoz, aminek ritkán akadt ilyen befejezése. Hol verekedés, hol ruhaváltás, legrosszabb esetben a detoxikáló maradt a legvégére. De most ez mutatkozott az első feladatnak, és ez sokat jelentett neki. Tudta, hogy lesz majd ennél izgalmasabb eset is, pont úgy, mint egy szokványos „mentős” napon. Felérve a harmadikra, az ittas egyén jobbra mutatott, szólni már vagy nem volt ereje, vagy nem volt kedve.

- Melyik lesz az? - kérdezett rá a lakás számára a mentős.

- A második... a második ajtó.

A bejutással hamar megvoltak. Kicsi, ám nagyon rendezett lakás látványa tárult a fiú szeme elé. Minden a helyén, képek a falon, bútorok rendesen és tisztán. A szobában faltól falig könyvek, meg egy nagy fotel. Az ablak előtt egy sötét fából faragott íróasztal, tolltartóval, iratokkal.

- Maga mivel foglalkozik? - segítette le az ágyra a klienst.

- Valamikor tanár voltam. Köszönöm... hogy felkísért.

- Na most aludja ki magát, és higgye el, az alkohol nem oldja meg a gondokat.

- Nagyon... szégyenlem magam - fejezte be a beszélgetést a másik, mielőtt elnyomta volna az álmot.

- Minden jót! - köszönt el Nándor, és behúзва maga mögött az ajtót, kilépett a lakásból.

„Egyszerű emberek élnek és halnak közöttünk, senki nem érdemli meg, hogy elveszítse ismerősét” - gondolkodott el, miközben visszaérkezett Viktóriához.

- Lefektettem. Nagyon szép a ház, ritkán látni ilyet. Nem is gondoltam volna.

- Mi volt bent?

- Tanár volt valamikor. Sok-sok könyv, faragott bútorok, és oltári nagy rend.

- Szegény, nem ezt érdemelte. Na de mit szólsz, ez volt az első feladatunk! - mosolyogtak egymásra és elindultak.

- Az adminisztrációval mi legyen? - kérdezte a lány.

- Feljegyeztem néhány adatot a fickóról, de ez majd úgyis csak akkor lesz érdekes, ha rendszeresen beindul a meló. Addig meg statisztikailag jöhet jól.

Lassan gurultak. A meleg egyre nagyobb lett, a gumik csak kis híján nem olvadtak bele a betonba. A kulacsokból folyamatosan fogyott a folyadék, lassan körül kellett nézni utánpótlás miatt.

- Azért azt még végig kell gondolnom, hogy ha cserélni szeretném a pólómat, mert már áll benne az izzadság, hogyan oldom meg - nézett rá Viki a fiúra mosolyogva.

Beesteledett. Aznap semmi nem történt már, mégis jól esett a fotelban elnyúlni. Halkan szólt valami opera a magnóból Nándornál. Kint a nap lassan, de biztosan belefeküdt a hegyek mögötti vörös ágyába, a lámpák biztosan fénylettek fel és a városi zúgás tompulni kezdett. Néha felvísított a közeli tűzoltóságról kivonuló lánglovagok esetkocsija, vagy a nagy létrás autó, és félóránként a főúton elhúzó troli láncössörgése, de a zenét nem tudták elnémítani. Viktória korán hazatért, másnap várta a megszokott ügyelet a kórházban. A fiú kérte, hogy aludjon nála, de mindketten tudták, aznap este nem pihenték volna ki magukat, ha a lány igent mond. Kapcsolatuk egyre mélyebbnek bizonyult, de az egy-egy ott töltött éjjelen kívül még nem érezték készen magukat az összeköltözéshez. Nándor egy rögtönzött, hideg koktélt kortyolgatott és közben a múlton, no meg a jelen furcsaságain elmélkedett. Annak idején, amikor felköltözött szüleitől a városba, még nem tudta, mi lesz vele. Az iskolát könnyedén vette, csak arra gondolt, hogy mentős szeretne lenni. Négy éven át, minden tanév elején feltették neki a kérdést, hogy mi lesz az érettségi után. Mindig ugyanazt válaszolta, és ez tetszett az osztályfőnököknek. Aztán miután belekezdett a szakismereteket papírrá formáló tanévekbe, világossá vált, gyerekcipőben van az egészségügyi továbbképzés. Számtalanszor mérlegelt, hogy mehetett volna rögtön dolgozni, ám a legvégére azért maradtak olyan anyagok, amiknek hasznát tudta venni. Nem erőltette meg magát az államvizsgán, a főigazgató előtt sikeresen letette a tudományból elsajátított alapokat. Aztán kint a valóságban hozzájött a gyakorlat, és az évek alatt ezek csak tökéletesebbek lettek.

A kerékpárral gyerekkora óta nagy volt a barátság. Mikor kisgyerekként minden kisiskolás nap után úgy tért haza, hogy várta, amint egy bicikli fogadja majd otthon, de csak a nehéz hétköznapi meleg ebédjével kellett beérnie. Már a középiskola végét járta, amikor első kerékpárját megvehette. Sima, mountain bike-nak eladott gép volt ez, de Nándornak az első igazi és saját kétkerekűt jelentette. Aztán megvette a másodikat, amit közel négy évig nyúzott, hegyen-völgyön, minden körülmények között. A rutint a kerékpározáshoz ez a járgány adta meg. Nagy túrákat tett meg vele az ország különböző helyeire. Megtanította közlekedni a nagyváros forgatagában, megbecsülni az otromba és bűdös autókat, akiknek soha nem tudta megmutatni, mi az az elsőbbségadás a bicikliseknek. Számtalan esetben került konfliktusba egy-egy helyzetben, vagy dühöngött az éppen rossz helyen parkoló gépjárművek miatt. Látott már olyat is, hogy egy társa, aki szabályosan közlekedett volna, de az autós, miután szóvá tették neki, hogy nem jó helyen áll, még kiszállt a kocsiból és elnászpángolta a bringást. De úgy tűnt, ezen soha senki nem fog tudni változtatni. Külföldön sokkal több elismerést és figyelmet kapnak a kétkerekűvel közlekedők, több a kerékpárút is, és előfordul, hogy autópályák mellett kiépített út van a számukra. Aztán jött a kardiológia meg a nagy ötlet. Kicsit bosszantotta, hogy ezt már külföldön is folytatják, de valahol akkor is az ő ötlete volt. Sokszor arra eszmélt

fel, hogy bámul maga elé, és csak azt látja, amint egy mentős bringás megment valakit, mire a mentőautó odaér.

- Lesz ez még így! - állt fel a fotelból és megfordította a kazettát.

Másnapra ő nem készült a kórházba. A héten nem kellett mennie még a mentőállomás környékére sem, a nagy szabadságát töltötte. És bár az ő szabija volt, jókor jött, mert ezalatt az idő alatt róhatta az utcákat az új és felszerelt biciklivel, mint biciklis mentős. A következő két napon szakadt az eső. A nyugatról érkező felhők nem akartak elfogyni. Csendes zápor szél nélkül, ezt jelezte minden nap az előrejelzés. Persze ez nagyon nem tetszett senkinek, pedig a szomjoltó csapadék a földeknek már épp jókor jött, kezdett nagyon olyan irányban alakulni a dolgok menete, hogy idén hamarabb lesz aratás. A bringás társaság ugyan nyitott füllel, de otthonról „ügyelt”. Persze ha menni kellett volna, nem gondolkodnak az eső elleni megoldásokon, de szerencséjükre, vagy épp szerencsétlenségükre nem érkezett semmi, amire megmozdulhattak volna. Nándor és Csaba kávéét iszogattak, közben tűnődtek, miként lehetne még tökéletesíteni a szolgálat munkáját.

- Rettenetesen kevés a felszerelésünk.

- A készletek egyszerűek, de jó lenne néhány eszköz is.

- Mire gondolsz? - kérdezett vissza Csaba.

- Addig, amíg csak a részekek jutnak, esetleg egy-egy kisebb baleset, elég a kötszer, meg a gumikesztyű. De előbb-utóbb jól jönne egy-egy gép.

Nándor felállt, odasétált az ablakhoz, elhúzta a függönyt és sóhajtott egyet.

- Talán szakadozik. Hogy mire gondolok? Mondjuk egy hordozható EKG, netán defibrillátor és ne is folytassam.

- Kettőnk közül te dolgozol olyan helyen, ahonnan ezeket valahogy be lehetne szerválni.

- Az osztályról nem tudok elhozni, pénzünk meg nincs. Ha arra gondolok, hogy egyet meg lehetne csípni selejtezés előtt, az talán megoldható.

- De ha selejtezik, nekünk a rossz minek kell? - kérdezett vissza a barát, majd mélabúsan előkotorta pipáját, és kezdte megtömni dohánnyal. Nagyon régen pipázgatott már. Néhány éve nagyjára meghalt, az első pipáját még neki vette. Halála után, talán a tiszteletére gyűjtött rá először, és azóta füstölgött. Persze finomított a technikáján, vett újabbakat és szebbeket, mára teljesen hozzátartozott, hogy nagyokat pöfékel alkalmanként. Nándort nem zavarta, tetszett neki a finom füst, aminek szerinte nagyon kellemes aromája és időnkénti karikái elbűvölték. Sokáig tudta nézni, ahogy a barátja méltóságteljesen eregeti az egészségtelen „párát”.

- Nem a lerobbant gépekre gondolok. Azokat kellene megvásárolni, amit azért adnak le, mert újat kap az osztály.

- Ennek mi az akadálya? Mondjuk, ahogy ismerem a kórházakat, ez sem olcsó mulatság.

- A héten beugrok és megérdeklődöm. Ami ebből aggaszt, hogy ezek a gépek ugyan hordozhatóak, de nekünk még mindig nagyok. És senki nem fog utánfutót kötni a bringája mögé, hogy egy diplomatatáska nagyságú, közel hat-nyolc kilós dögöt cipeljen. Még akkor sem, ha ezek a masinák modernek.

- Nyomuljunk rá az internetre, biztos vannak olyan cégek, amik kicsi és hordozható kombinált EKG-defi gépeket gyártanak.

- Persze. És ha van is, annak tudod mennyi az ára?

- Sok, de nem ez a lényeg. Ne felejtse el, még hivatalosan nem működünk. Ha van, legalább tudjuk, hol keressük. Később, ha beindulunk, felfigyelnek ránk, ők fognak megkeresni. Ami meg az árat illeti, biztos létezik részletfizetés.

- A havi gázsink kevés lenne egy részlethez.

- Nem tudsz legyőzni. Mi van a szponzorokkal? Ha egy csak a defit biztosítja, meglesz a gép!

- Az ötlet jó, de addig még rengeteget kell bizonyítanunk! És addig is jó lenne valami. Legalább egy rádió nagyságú, félautomata.

- Maradjunk abban, hogy körülnézünk itthon és külhonban is - gyújtotta újra a pipát Csaba. Időnként kialudt szegény, a beszélgetés néhány percre megszakadt.

- Na nem megy?

- Tudod, olyan a helyzetünk, az élet, mint egy jól megtömött pipa. Előfordul, hogy a közepén kialszik. De te próbálsz újragyújtani, mert még nem akarsz befejezni, nem akarsz kidobni a drága dohány felét, amit beletöltöttél. Vagy addig próbálsz újragyújtani, amíg sikerül, vagy leteszed. Lehet, hogy elcseszelsz vagy két percet, amíg sikerül, de utána nézheted újabb tíz percig a karikáidat, és elégedetten teszed majd a tartóba a végén. De ha leteszed, pénzt dobsz ki, a pipa bebüdösödik és nagyon csalódott leszel. Nem teheted meg, hogy egy ilyen akadálynál leülsz és vakargatsz. Törtetni kell, amíg meg nem tudod oldani.

- Igaz, gyújtsuk újra a pipát! Holnapután körülnézek bent, tiéd az internet.

Közben előbújt a nap és nagyon intenzíven kezdte felszárítani a nedvességet a földről. Néhány helyen összetódult a víz, ezt az autók még felcsaphatták, de látni lehetett, ahogy párolognak el az ég felé. Nándorék kimerészkedtek az utcára. Lassan kerülgették a tócsákat, őket meg a sietős kocsik, kezdett felébredni a város.

- Jó volt a hasonlatod - kezdte Nándor. - Nekem az jutott eszembe, ahogy egy bringás, ha lejtőzni akar, előtte szenvednie kell a hegyre fel. Ha megunja, nem éri el a tetőt, nem is tud legurulni olyan hosszan. De a tiéd nagyon igaznak bizonyult.

- Sokat meditálok egy-egy pipázásnál. Olyan gondolataim jönnek elő, amik egy sima pillanatban nem. Amit otthon mondtam, két napja jutott eszembe.

Távolról sziréna zaja hasította meg a csendet. Erősödött, néha megváltozott a dallama, hallani lehetett, ahogy sietős dolga felé igyekszik.

- Na, a kollégák már dolgoznak - jegyezték meg, és lassítottak a kereszteződéshez érve.

Egy rohamkocsi szaladt el mellettük, tetején fel-alá villogtak a lámpák. A délután nehezen jött el. Jópár kilométerrel növelték meg lábukban és a gépekben a távolságot, de legnagyobb ellenségük mégis a nap maradt. Az égen sehol nem lehetett látni egy felhőt sem, gőzölgött a beton alattuk. Az árnyékok folyamatosan nyúltak egy irányban, igazi kánikula biztosította a nyaralóknak a meleget akár strandon, akár csak a parkban pihettek. A kutyasétáltatók hol magukba döntötték a folyadékot, hol kedvencüket itatták egy-egy csapnál. Csaba egy saroknál hirtelen fékezéssel kerülte el az éppen ott bámészkodó turistát, majd miután amaz felmérte, hogy kivel akadt majdnem össze, furcsán mosolyra derült arca, és német akcentussal, de magyarul, elnézést kért.

- Még jó, hogy nem vagyok morcos - jegyezte meg a fiú.

- Pedig lehetnél. Rólad is folyik a víz, de meló, az nincs.

- Az egész... - kezdte volna a választ, de csörögni kezdett Nándor telefonja.

- Szia Nándikám! Kellene egy kis segítség! - jelentkezett be a vonalba Nándor orvos barátja, Gábor. Gábornak saját körzete volt a városban, és azok közé tartozott, akiket beavattak a biciklis mentős buliba. Tudták, hogy jöhet a segítség-hívás, mert nagyon bizonyult a körzete, nekik meg akadhat egy kis feladat, amit megoldhatnak.

- Szevasz! Nem is hiszed, hogy mennyire örülök neked.

Nándor arcán megjelent egy furcsa mosoly, amiről Csaba is tudta, mi lesz a vége.

- Szóval épp háznál vagyok, egy epilepsziánál. Most hívtak egy másik helyre, ahol egy hetvenes öregúr van rosszul. Fullad egy kicsit, valószínű, hogy balszívfél elégtelen. Ismerem őket, időnként elfogy a gyógyszer, ilyenkor hajlamos kicsit rájátszani, hogy bekerüljön. Tudod, az a kategória, akinél az első felírt adag után a teljes kezelést újra kell kezdeni. Szóval rá kellene nézni, amíg odaérek, talán negyedóra.

- Oké! Mondd a címet!

- Kolozsvári utca kettő, második emelet hat. Turbert Endre.

- Az jó, nem is vagyunk messze. Akkor indulunk. Ja, és kösz!

- Látok bennetek fantáziát és nekem is segítség! Akkor majd jövök.

Megindultak a biciklik. Elfelejtődött minden fáradtság, minden hőzölgés a melegről és a nem létező munkáról. A pedálba fektetett energiákat szinte veszteség nélkül adta tovább a lánc hátra, a gumiknak nem volt idejük a melegtől megolvadt bitumenbe süllyedni. Csaba is jól ismerte a környéket, csak át kellett vágni a parkon meg a Petőfi-téren, hogy odaérjenek a kicsi, de annál forgalmasabb utcába.

Nem kellett gondolkodni az ellátáson, jelenleg csak annyit kértek, hogy nézzenek rá a paciensre, amíg az orvosi segítség kiér. Ez volt az egyik olyan része az ötleteknek, amire azt mondták mindig, hogy „erre is jók vagyunk”. Épp egy kattintással biztonságba helyezték a láncokkal a bringákat a bejáratnál, amikor újra megszólalt a telefon.

- Nyugi, már itt is vagyunk - szólt bele Nándor.

- Gáz van! Közben hívtak, hogy a beteg már lefordult a székről, és valószínűleg nincs légzése! Küldtem egy rohamkocsit is, máris megyek! Csá!

- Szedd a lábad, reanimálunk is! - kiáltott Nándi, és lekapva a bicikliről két táskát, berobogva az ajtón már trappolt is felfelé.

- Na rendben van, ezt akartuk! - szaladt utána Csaba.

A bejáraton nem kellett sokat dübörögni, az feltárult, és egy idegesen toporgó, kisírt szemű idős néni keze tessékelte be a fiúkat. Remegő kézzel mutogatott a szoba felé, és félreállva, elszepenő hangon közölte, mi is történt.

- A doktor már elindult, jó napot, szóval a páromnak elcsuklott a hangja és leborult oda!

Nándor odaguggolt a földön fekvő emberhez és hanyatt fordította. Az arca teljesen elszürkült, szemei felfele „tekintettek”.

- Csabi, add a ballont! - és folytatta a vizsgáldást.

Saját légzéséhez mérve, közben a nyaki verőeret tapintva, pár pillanatig figyelni kezdett.

- Miért nem csinálnak már valamit?! Meghalt, ilyenkor...

- Nincs pulzus sem! Csabi, kezd el nyomni meg fújni, amíg bedobok egy branüle-t! Kérem, álljon hátrébb, így nem férünk a férjéhez!

Pörögtek az események, gondolkodni nem volt idő. Csaba legombolta a „halott” ingét, majd nagyon rövid idő alatt kimérte a három harántujnyi távolságot a szegycsont végétől, és miután megtette az első két befűjást, nyomkodni kezdte a mellkast. Közben Nándor egy pillanat alatt beillesztette a vékony csövecskét a vénába, ami nem mutatkozott egyszerűnek, mert ilyenkor, ha a keringés áll, nem telítettek a vénák. Mire társa a harmadik szériát kezdte, ő letört egy Atropinos ampullát, és felszívva azt, bejuttatta az álló vérkeringésbe.

- Oké, én pumpálom ballonnal, te nyomd tovább!

- Egy-et, kettő-t, hármat... - számoltak ritmusosan, és mindketten a reakciókat figyelték.

De az nem volt. Az élettelen test ringatózott az újraélesztéstől, a fiúk rendíthetetlenül küzdöttek. Közben egy pillanatban váltottak, hogy ne merüljön ki egyikőjük sem.

- Gyerünk, öregúr, tessék harcolni!

A néni toporgott tovább, hol a férje halálát suttogetta, hol a rendszert hibáztatta, és nem tágított az események fölül.

- Azt mondta, hogy jön a roham, meg ő is, merre jár?

- Nem tudom, csak pumpálj tovább!

És már nem a kerekezéstől izzadtak, nem a sok tekeréstől kapkodták a levegőt a fiúk, de amilyen komolynak mutatkozott kifelé az arcuk, belül annyira ujjongtak az első igazi feladatnak.

- Kéne még egy Atropin, nem? - kérdezett fel Csaba, és már szorította is össze az ambuláns.

- De, a következőnél átadom, figyelj! - számolt Nándor. - Most! Csaba odaugrott a fejhez és egyedül folytatta a dolgokat. Felszívódott a második injekció is, és mire az ideges feleség feleszmélt, már megint ketten élesztették újra a férjét.

Csengettek. A néni ugrott az ajtó felé és Gábor doktorral érkezett vissza.

- De jó, már nagyon vártunk. Semmi reakció, megérkezésünk óta nyomjuk - köszöntötte Nándor, majd félszemmel kérdően nézett a barátára.

- Oké, adtatok neki valamit?

- Két Atropint.

- Kösz, hol a csudában vannak a mentők?

- Hát részben itt - válaszolt mosolyogva Csaba, de nagyon ügyelt rá, hogy a feleség ne vegye észre.

- Csaba, téged leváltalak, tedd meg, hogy egy kis Bikarbonátot felszívysz. Ott a táskám! - lépett a testhez a doktor.

- Most mi lesz, doktor úr? - jött a kérdés a háta mögül.

- Nyugodjon meg Turbert néni, mindent megteszünk! Menjen le a bejáráthoz, és ha jön a mentőautó, hozza őket ide!

- De hát nem ők a mentősök? - nézett értetlenül a fiúkra.

- De ők is azok, csak ők most véletlenül jártak erre, és nem kocsival vannak. Menjen, kedves!

És ezzel az aggódó nénike eltűnt a képből, ami fontos volt, hogy mindent nyugodtan tudjanak folytatni az ellátás érdekében. Az egyszerű lakásban hamar elhasználódott a levegő, és hiába volt nyitva az ablak, amit még a férje kedvéért nyitott ki a nénike, az oxigénes palack jól jött volna. Amit persze sem a dokinak, sem a fiúknak nem tartalmazott a készlete.

- Várjatok, van pulzusa! - kiáltott fel Nándor, és rámutatott a betegre. Amaz kósza tekintettel, de már lélegzett is, arca kezdett kipirulni.

- Kössetek be neki egy infúziót! - kérte őket Gábor. Mindannyian feloldódtak. Nem bizonyult egyszerűnek a dolog, de úgy tűnt, sikerült a halál torkából visszavarázsolni egy embert.

- Turbert bácsi, hallja, amit mondok? Ébren van? - pofozgatta kissé az idős emberkét Nándor.

- Hogyne hallanám, ha ennyien táncolnak a mellemen! - köhögött egy kicsit a bácsika.

- Oké, hallom, még nem tiszta a légzés, mindjárt megnézem a vérnyomást, kellene egy kis Furosemid - tette fel a vérnyomásmérő mandzsettát a doki.

- Tudod, sosem gondoltam volna, hogy ilyen eset lesz az első - szólalt meg Nándor, miközben még folyt az ellátás.

- Nem gondoltam én sem, hogy ez lesz. Általában egy kis vízajtó, meg egy adag nyugtatás, és az öreg jobban lett. Most sem az idővel volt baj, csak, szóval köszi.

- Én is köszönöm! - emelte fel a fejét a bácsi.

- Nincs mit, Turbert úr. Csak a munkánkat végeztük - felelt Csaba.

- Hol a feleségem?

- Kiment a mentősöket fogadni - válaszolt a doktor. - A vérnyomása gyönyörű, adok még egy kis vízajtót, attól jobb lesz a légzése.

- De nem ők a mentősök? - kérdezett vissza az öreg, közben Gábor kezét figyelte, ahogy beadja a vénájába a gyógyszert.

- Ez egy hosszabb történet, mi is mentősök vagyunk, de tudja, mi bringával vagyunk, és így értünk gyorsabban ide.

- Hát nem piskóták, de tényleg itt voltak és ez...

Betoppantak a kollégák. A nénike a férjéhez ugrott, a többiek kipirult arccal értetlenül álltak meg a fiúk előtt. Hárman voltak, kezeikben mindenféle táskák, egyikőjükönél egy kicsi oxigénpalack meg egy hasábrádió.

- Hát itt lennénk, de látom, a kliens már jobban van, mint ahogy leadták. Hol tartunk? - lépett előre a tiszt és rettentő mérges arcot vágott.

- Üdvözlöm, Kemény Gábor vagyok, én kértem a kocsit. Közben...

- Szia Tomi! - lépett előre Nándor, közben a beteget felfektették a kanapéra. - Gyorsabbak voltunk, de a szállítás a tiétek.

- Mi?! Te itt? Nem szabin vagy? És mi ez az egész?

- Tudod, segítünk egy kicsit, csak biciklin - nyelt egy nagyot a fiú.

- Hát nem tettél le arról a marhaságról? Azok után, hogy a nagyfőnök leintett! Tudod, mit kapsz ezért bent?

- Miért, hogy megmentettem egy embert? - vágott vissza.

- Te most szabadságon, tehát nem szolgálatban vagy! Miért nem hagyod meg a munkát azoknak, akik dolgoznak?

- Többek között, mert nagyon jól tudod, hogy nekünk mindig segíteni kell.

- Bocsánat! - szólt közbe a doktor. - Én kértem őket, hogy amíg ideérek, nézzenek rá a bácsira. Akkor még nem volt ilyen az állapota, csak esetről voltam, s amíg ideérek, kértem, nézzék meg. Már indultam, amikor a felesége telefonált újra, hogy mi a helyzet. Akkor hívtam önöket.

- Talán a legelején kellett volna telefonálnia.

- Most mit eszed magad? Nem a feladatot halásztam el, csak elsősegélyben részesítettem valakit, akit történetesen újra kellett éleszteni. Ja, és ha akarod, épp erre jártunk és meghallottuk a segítségkérést. Tehát ti mindenképp kellettetek volna.

Az öregúr és a felesége értetlenül nézték a vitát, nem akartak beleszólni. Örültek annak, hogy miképp alakult a helyzet, tudták, ebben a pillanatban nem lett volna jó, ha beszállnak akár az egyik, akár a másik oldalra.

- Itt a papír, hogy kértem magukat, tehát az a véleményem, hogy el kellene indulni a bácsival a kardiológiára. Amíg stabil - szólalt meg újra Gábor.

- Persze - bólintott a tiszt, és miközben a sofőr meg az ápoló leszaladt a hordágyért, egy pillanatra csend lett a lakásban.

- Oké, igazad van, csak tudod, mi a véleményem az ilyen jellegű akciókról - fordult Nándorék felé.

- Erről van szó, csak az ellátás egyik láncszeme voltunk a doktorral. És annyit el kell ismerned, hogy kifutottatok volna az időből, az időfaktoron jóval túl értetek ide.

- Igen, ez a te oldaladra egy.

- Tehát összedolgoztunk mindannyian, ami meg a lényeg, hogy él a beteg - mosolyodott el a társaság.

- Mi is történt, amíg ideértünk? - kérdezett rá Nándorékra a tiszt.

És a doktor röviden ecsetelte az ellátást, közben megérkezett a hordágy. Az idős néni egy szempillantás alatt összehalkolta férje kórházi holmiját - már volt benne gyakorlata -, toporogva fordult a mentősök felé. Kicsit zavarban volt, hogy most kinek is mondjon köszönetet. Az első brigádnak, vagy a másodiknak. Valahol mindenkinek hálás arcot vágott, és amikor előkerült a kicsi, ám annál vastagabbnak tűnő boríték, nagyon kemény ellenállásba ütközött. Nándorék és a doki szinte gorombán utasították vissza a csúszópénzt, a mentőautóval érkezők pedig úgy érezték, nekik most tényleg nem jár semmi.

- De tessék gyorsan eltenni azt! - jelentették ki szinte egyszerre.

Lent, mielőtt betolták volna a kocsiba az ágyat, a bácsika mosolyogva megszólalt:

- Maguk tényleg előbb ideértek.

- Szerencsénk volt, tudja, a biciklit a forgalmi dugó nem tudja megállítani. A kollégák is itt voltak, csak maga nem emlékszik, mert akkor tért vissza az eszméletlenségből.

- Még egyszer ne haragudj, Nándi, csak...

- Felejtsd el, az esetlapra pedig vezesd fel nyugodtan, hogy mi történt. Lehet, hogy a diri nem lesz majd boldog, de jogilag senkit nem érhet baj, hiszen szabályos volt az ellátás. Turbert úr, magához meg a héten beugrok, tudja, ott dolgozom egyébként, ahová most viszik a bajtársak.

- Köszönöm mindannyiuknak! - mosolyodott el a feleségével, akit a sofőr oldalt szállított be a nagy autóba.

- Na sziasztok! - ugrott be a tiszt is, majd miután bekapcsolták a kék villogókat, elindultak.

Nándorék egy pár percig némán nézték a távolodó Mercédest, majd kikapcsolták a láncot, és ők is indulni készültek.

- Neked is kösz, sokat segítettél!

- Ne vicceljeteK, én kösz! Az öreg nem élne, ha nem értek ide.

- Ha bizonyításra kerül a sor, még számítok rád, és ne feledd: csak telefonálj, ha hasonló segítségre van szükséged!

- Úgy lesz, na megyek, vár még ma egy csomó kliens.

- Csá! - ültek fel a bringákra a fiúk, és kényelmes tempóban elindultak vissza a belváros felé.

Elégedettek voltak. A feladat súlyával, a teljesítés minőségével, mindennel. Úgy érezték, menni fog a dolog. Nándor még néhányszor végigfutotta a történeteket, mit és hogyan lett volna jobb csinálni, de az események mindenképp a jobbik oldalra tették le a pontot.

- Este beugrok Vikiért, talán ma bejönne neki is egy vacsi nálam.

- Gondolod?

- Bent igazán nem tud enni, jól fog esni neki.

- Mi lesz a menü? - kérdezett vissza Csaba, és lehajolt a kulacsáért.

- Estig még kitalálom. Talán valami egyszerű, amit lesz időm megcsinálni. Addig meg megnézem a netet, vadászatok egy kicsit. Mit szólnál, ha négykor becsuknánk a „boltot”?

- Akkor igyekezned kell, már negyed öt - mosolygott a fiú.

- Nem baj, jó a mai arány. Amúgy meg ha kell, úgy is visszajövök.

- Gondolod, hogy én nem? Csak csörgess meg.

VI.

Miután betessékelté Viktóriát az ajtón, letették a táskáikat és egymásra mosolyogtak. Mindketten egy igen fárasztó napot tudtak maguk mögött, de a fáradtság csak egy-egy apró lenyelt ásításban, vagy egy nem odavaló pillantásukban tükröződött vissza. Viktóriának a szokásos napi munkáján kívül nem akadt mesélnivalója, miközben a fiú szervírozni kezdte a vacsorát. Nem hiányolták a halk zenét, vagy a gyertyákat az asztalról, csak a két tányér a hozzá való pohárral telítette be az asztalt. Kint már besötétedett, a házak között a nagy zajból lecsendesedő morajlás jelezte, aludni kezd minden és mindenki.

- Szóval mi is az, amit olyan nagyon el szeretnél mesélni? - kérdezett először Viki, majd a szájához emelte a villát azzal az egy harapnivaló falat ennivalóval, amit készítettek neki.

- Előbb halljam, hogy ízlik?

- Mit is eszünk éppen?

- Saját specialitás, az alap egy kínai rizses, zöldséges hús.

- Hmm. Kicsit csípős, de azt hiszem, ezzel el kell felejtennem a fogyókúrámat.

- Ezek szerint nem is olyan rossz - mosolygott Nándor, és ő is nekilátott a vacsinak.

- Magadtól tanultál főzni, vagy...

- Annak idején, amikor apu főzött, mindig lestem. Aztán a végén egyre többet segítettem neki, mire kész lett az ebéd, már csak annyit mondott anyunak, hogy ő csak segített, az elismerés az enyém.

- Jól lesegettél.

- Szóval ma megvolt az első újraélesztés.

- Micsoda? És én nem voltam ott? - akadt meg a lány száján a falat.

- Na nem úgy indult, sima dekompenzált feladatnak indult, mire odaértünk, már mehetett a munka.

- És?

- Mire odaértek a bajtársak, már nevetett az öreg. Nem volt egyszerű, de szerintem csak azon múltott, hogy hamarabb értünk oda biciklivel, mint a mentősök.

- Mennyit késtek?

- Nem sokat, de ha rájuk vár a kliens, kifutnak a négy percből.

Mire Nándor elmesélte pontosan a részleteket, nagyon lemaradt az evéssel. Neki még majdnem a fele a tányéron maradt, míg Viki letette a villát.

- Nagyon finom volt, köszi!

- Nem nehéz összerakni, legközelebb együtt csináljuk. - Bevonultak a szobába a tévé elé. Igazából nem a filmet figyelték, de jó volt, hogy szólt valami a beszélgetés alatt. A lány néha odapillantott, ilyenkor egy percre megszakadtak a mondatok.

- Képzeld, láttam ma hazafelé biciklis rendőröket - szólalt meg Viktória.

- Merre?

- A Nagy-ligetnél. De ha láttál már papagájt kerékpáron?! Nem a megszokott fekete-fehérben tekertek, valami neonzöld mellény „POLICE” felirattal.

- Nem értem a rendőrséget. Persze fontos, hogy észrevegyék őket, meg a láthatóság is, de nyugaton ez megoldott.

- Sőt, ha jól tudom, a balcsinál is normálisan vannak öltözve.

- Igen, talán megérjük azt a kort, amikor mindenki ad egy kicsit a feelingre is - nyúlt a poharához Nándor.

- El kellene indulnom.

- Pihenj itt, nem foglak zavarni éjszaka. Nem horkolok, és nem veszem el a takaródat, ha akarod.

- De holnap korán kell kelnem, mert megyek be - próbálkozott a lány egy kaján mosollyal a száján.

- Nem baj, holnap én is megyek ki újra a város utcáira. Együtt kelünk, ha akarod, kávét hozok neked az ágyba - húzta oda magához Nándor és gyengéden megcsókolta.

Reggel, miután Viki elment dolgozni, Nándor Csabát várta, hogy ma is együtt mehessenek. Nem érzett fáradtságot, már nagyon szeretett volna a nyeregben ülni és lesni a telefont, hogy hová mehetnek segíteni. Sokszor töprengett azon, miként lehetne tökéletesíteni még a dolgokat. Minden késznek mutatkozott az induláshoz, a híreket hallgatva gubbasztott a fotelban, és borostás arcán a szakállkezdeményeket piszkálgatta. Hajnalban meg is jegyezte neki a lány aranyosan, hogy: „Kicsit szúrsz.” Élvezte, ahogy az ujjain sercegnek a szőrszálak, de azt is, ahogy a lány figyelt rá. Végignézte a biciklin a láncot, a fogaskerekeket, hogy elég zsírosak-e a tegnapi munka és kilométerek után, majd letörölgette a port a kétkerekűről. Néhányszor benyomta a rugókat a kormánynál, a teleszkópokon meg a nyeregrúdnál, úgy nézett ki, minden stimmel. Még a gumik maradtak a végére, amikor megszólalt a kaputelefon furcsa zenéje. Odalépett és felvette.

- Igen?

- Csaba vagyok, jössz?

- Két perc - tette fel a fali tartóra a készülék kagylóját és felcsatolta a sisakot. Megigazította a tépőzárat a kesztyűn és kilépett a lakásból. Vállára véve a járgányt szapora léptekkel igyekezett le a földszintre, mire teljesen letelt a két perc, már barátja mellett állt.

- Szevasz! Kipihented magad?

- Veled ellentétben én egyedül aludtam - mosolygott Csaba, és szándékosan megnyomta mondanivalója utolsó szavát.

- Jó-jó, tényleg CSAK aludtunk. Merre menjünk?

- Mit szólnál a belvároshoz? - indultak el igen lassan.

- Jó, tegnap is bejött, hogy közel voltunk a tűzhöz.

Még kellemes idővel indultak. Kevés felhő ugyan biztosította őket arról, hogy nem lesz talán nagy meleg, de a nap egyre erősebben tűzött, minden reményüket elemészte. Már eltelt pár nap azóta, hogy elindultak, mégis rengeteg ember nézte őket igen furcsa arckifejezéssel. Sokan mosolyogtak, de akadtak olyanok, akik megálltak egy pillanatra, és elgondolkodva figyelték, ahogy eltűnnek egy sarkon. A kereszteződéseknél a zebrák mellett fiatalok tettek furcsa megjegyzéseket rájuk, de szóváltásig nem fejlődött soha a helyzet. Amikor messzebb távolod-

tak a házaktól, le, egészen a folyó melletti kerékpárutakig, az ott kerekezők nyakatekerve keresték a magyarázatot, kik és miért öltöttek ilyesfajta ruházatot és ugrottak nyeregbe. Persze az érdeklődő embereknek nem okozott nehézséget elmagyarázni, miért vannak jelen.

- Nem rossz, de maguk is éhbérért csinálják? - jött néha a kérdés, amire általában csak ennyi volt a válasz: - Minket nem fizetnek. Önerőből és elhivatottságból segítünk.

Persze akadt olyan ember is, aki nem kerülgette a forró kását, és csak annyit kérdezett: - Ha magukat baj éri, jönnek az igaziak?

- Nem, hiszen mi is igaziak vagyunk - válaszoltak mosolyogva, és már gurultak is arrébb.

Előfordult, hogy maguk a biciklis rendőrök állították meg őket, kérve az igazolványokat. Mivel semmi rendelleneset nem találtak, az elköszönés feleannyira volt hivatalos. „Jó utat és gyenge szolit!”

Nándor lehajolt a váz közepére helyezett kulacstartóhoz, és kiemelve az itatót, kortyolt egy párat.

- Fogóban van az italom, ugorjunk be abba a kis boltba.

- Oké!

Beérve az éjjel-nappal nyitva tartó kis közértbe, a hűtőhöz lépett, kivett egy rostos energiált, majd a pénztárhoz igyekezett.

- Csak ez? - nézett rá a pult mögül a fiatal srác, majd beütötte a tételt.

- Igen, mennyi lesz?

- Három-hatvan. Ti komolyan mentősök vagytok? - vette el a pénzt.

- Igen.

- Biciklivel? Mi ez, a legújabb divat?

Nándor először nyelt egyet, hogy kikerülje a kioktató hangnemet, majd mosolyogva válaszolt:

- Ha divat a segítség, akkor igen.

- Na nem azért, csak tetszik a dolog. A múltkor beesett ide egy cukorbeteg, hogy adjak neki valami édeset, mert leesett a cukra. Persze mire a kezébe nyomtam egy tasak szőlőcukrot, elájult.

- És?

- Hát mire ideért a mentő, már magához tért, de eltelt vagy tizenöt perc. Szóval azt mondták, hogy defektet kaptak. Gondolom, nálatok ez max. néhány perc, még a legnagyobb forgalomban is.

- Hát igen. Persze attól is függ, merre járunk, de igaz, minket a forgalom nem akadályoz.

- Magam is tekerek, nem kerestek embert? - tette fel a kérdést a boltos fiú, majd körültekintett, minden rendben van-e a boltban.

- Van valami egészségügyi végzettséged? - fordult vissza Nándor.

- Nincs, de a jogosítványhoz elsősegélyvizsgát kellett tennem.

- Alapnak nem rossz, viszont nálunk nincs fizetés. Még.

- Gondolom addig, amíg be nem futtok. Bringázni szeretek, no meg tudok is, tanulni közben is lehet.

- Figyu, add meg a telefonod számát. Tetszel nekem, beszélek a többiekkel és rád csörgök, oké?

- Rendben. Cserében csináljatok egy reklámtáblát, ide kiteszem. Gondolom, a szponzorvadászat még az elején tart.

- Ez jó. Na megyek, akkor majd hívlak. Ja és köszi - lépett ki a boltból Nándor.

Áttöltötte a folyadékot a kulacsába, majd újra nekilódultak.

- Ilyen sokan voltak bent? - kérdezett rá Csaba.

- Nem, csak beszélgettem az eladóval. Ránk van kattanva.

- Micsoda?

- Tetszik neki a bringás meló, és ami fontos, hogy ingyen is beszállna.

- Eü.-s?

- Nem, de ember. Szerintem rájuk majd át a dolgot.

- Oké, amúgy nem lennék ellene.

Nándor szemei előtt már a nagy munka és a későbbi bővítés képei zajlottak. Sosem gondolta, hogy emberek lesznek majd, akik maguk jelentkeznek hozzájuk. Sokan voltak, akik elbizonytalanodtak már attól a szótól is, hogy „ingyen”. Persze, aki még nem látott eleget a munkából, az csak a nagy egyenruhás biciklist vette észre, aki villoghat a nagy tömegben, mint egy hős. De mi lesz akkor, ha belecsöppennek egy nagy káoszba, és uralni kell a helyzetet? Egyedül nehezebb, de egy nem szakavatottal lehet sokkal nehezebb is. Visszaemlékezett egy szituációra, amikor egy kezdő sofőrrel ment ki egy nagy balesethez, és a srác körbe-körbe szaladgált a kocsik körül, hogy „most mi lesz?”. Persze nem volt lehetetlen a feladat, és sikerült is lecsillapítani a bajtársat, utólag még nevetett is rajta az ember. De akkor egyszerre kellett megállítani és feladatra ösztökélni a társát, és ellátni a sérülteket meg segélykocsit hívni. De akkor is sikerült.

- Te figyelsz rám? - szólt rá Csaba, és megállította a kétkerekűt.

- Hogy?

- Ma nem lesz időm hatig tekerni, mert...

- Nem gond, ahogy az órát nézem... - Megcsördült Nándor telefonja.

- Zene füleimnek - nyomta meg a hívásfogadás gombot. - Nándor vagyok, tessék?

- Szia Nándikám! Pisti vagyok, kevés fuvarom volt, gondoltam, kicsit hallgatom a mentősök adóját.

István, Nándor egyik beavatott taxis barátja gyakran ücsörgött a volán mögött egy-egy utasra várva valamelyik téren.

- Ne kímélj, mi van? - csillant fel a fiú szeme, és mutatóujját a magasba emelve jelezte Csabának, hogy érkezik a munka.

- A Törökugrató úti nagyáruházban valaki eldobta magát, most kértek hozzá kocsit. Messze vagytok? Nem nézitek meg?

- Kösz, már indulunk is! - tette vissza az övére a készüléket és tekerni kezdett. - Gyere, a Törökugrató úti áruházban valaki összeesett. A kocsit már elindult, ha át tudunk vágni a szék-háznál, meg a téren talán megelőzhetjük! - kiáltott hátra a barátjának és nagyobb sebesség-fokozatba kapcsolta, hogy gyorsabban tudjon hajtani.

Agyában látta, ahogy a kocsit kényszerű kerülőútra tér, mert az áruházhoz nem lehet átvágni a teret, csak a körúton keresztül, ahol ilyenkor nagy a forgalom. Persze a sziréna meg a kék fény sokat jelent, de a sok kocsit között nem egyszerű manőverezni egy nagy autóval.

- Nem lesz gond, a villamos is sokat jár, nem tudnak a bajtársak rátérni a sínekre, mert egymást érik a vonatok - nyugtatta Csaba, aki legalább olyan gyorsan gondolkodott, mint tekert.

- Mennyi idő telhetett el a riasztás óta? - kérdezett rá Nándorra Csaba, majd beérve őt, már egymás mellett nyomták a pedált.

- Kábé másfél perc. Gyerünk, már csak a téren kell túljutnunk. - Ez bizonyult nehezebbnek. A nagy szobrokkal díszített téren rengeteg turista bámulta a látványt és hallgatta az idegenvezetőt, aki hol magyarul, hol az idegenek nyelvén oktatta és mutogatta a dolgokat. Nem volt mit tenni, a tér lépcsőin kellett folytatni útjukat. Egy pillanatra megálltak a lépcsősor tetején, majd egymásra, aztán a mélységbe néztek.

- Akkor most rock'n'roll! - indult el Csaba előre.

A biciklit a rajtuk utazókkal együtt rázkódtak, itt a lengéscsillapítók keveset tudtak segíteni, mert mire bemozdultak volna a rugók, már a kerekek elindultak az újabb fok meghódítására. Leérve nagy levegőt vettek, és átsuhanva az áruház oldalára, a parkolón át szalajkáltak tovább. Nem sok autó pihent a tulajdonosára várva a helyszínen, így hamar odaértek a főbejárat-hoz. Hirtelen fékezéssel megálltak, és letámasztva a bicikliket beléptek a fotocellás ajtókon. Nándorban megfagyott a vér, amikor az orra elé lépett egy ismerős arc. Egy olyan arc, akire nem számított, a vezető mentőtiszté.

- Jó napot, Nándor, hová ilyen sietősen? - állította meg őket a tiszt, aki maga is rettenetesen meglepő kifejezéssel kapta el az éppen beeső embereket. Képtelen volt a helyzet.

- Úgy hallottuk, hogy...

- Maga nem szabin van?

- De, csak valaki azt mondta, hogy van itt valaki, aki rosszul lett.

A vezetőtiszt elmosolyodott, és kicsit mogorva tekintettel megrázta a kezét.

- Nincs rosszul senki, csak próbariasztást végeztünk. Furcsa, hogy maga ezt hallotta. És csak nem biciklivel?

- De igen. Önszorgalomból segítünk, ja a kollégám: Kis Csaba - mutatta be a társát. A mentőtiszt sötét öltönyben, egyik kezét lazán zsebre dugva állt, és közben a másikkal kezét rázott, az óráját leste.

- Látom, nem tett le az ötletéről.

- Idáig nem panaszkodhatunk, a múltkor is volt egy esetünk...

- Hallottam. Nem mondanám, hogy örülök neki, de gratulálok. - Nándor meglepődött az elismeréstől.

- Az viszont a maguk javára szól, hogy már három perce itt vannak, a bajtársak viszont csak most gurulnak be a parkolóba. Sok ellátandó feladatuk van? - kérdezett vissza a tiszt.

- Akad, de mivel kevesen ismernek még minket, nem szakadunk meg. De minden kezdet nehéz.

Közben megérkezett a kocsis csapat. Miután meglátták a főnök arcát a bejáratnál, arcuk elkomorodott, és az idősebbek már sejtették, hogy miről van szó. Idegesen összenéztek, és a köszönés után átadták a menetlevelet.

- Ez rendben van, fiúk, jó volt a kivonulás. Mi tartott ilyen sokáig, beugrottak a körúton egy csehóba?

- Nem, nagy volt a forgalom.

- Nos a dolgok jobbak is lehetnének, viszont Nándoréké az elismerés. Számomra nem elfogadott a maga „biciklis” stílusa - fordult oda Nándorékhoz -, de alá kell írnom, hogy gyorsabbak voltak.

- Köszönöm! - felelt kicsit idegesen a fiú, de ugyanabban a pillanatban ki is húzta magát. Büszke volt a helyzettől, és ha a tiszt nem is ismerte be, de az arcáról leolvashatta, hogy ezt a csatát most ők nyerték meg. A biciklis egység. Nem folytatódott a beszélgetés, mindenki visszaindult a munka irányába. A mentősök szótlanul, minden csodálat vagy megvetés nélkül nyugtázták, hogy mire mentek ki. Csabáék pedig úgy érezték, hogy megint bizonyítottak valamit a főnökség felé, és ez elégedettséggel töltötte el őket.

- Nem számítottam erre - lépett a pedálra Nándor.

- Hát erre én sem, de azért kikerekedett a főnököd szeme, hogy hamarabb odaértünk, mint akiket megvizsgált.

- Igen, de hallhattad, másról is tud.

- Az sem baj, valahol ez is a célunk, nem?

A másik csak bólintott, és miután maguk mögött hagyták az áruház parkolóját, ismét a forgalomba vetették magukat.

- Ha több helyen lehetnének szétszórva a városban, talán több lenne az ellátható meló is, nem? - álltak meg egy parkban, és letámasztva a kétkerekűeket, falatozni kezdtek.

- Valószínű, csak még így sem szakadunk meg.

- Na jó, azért nem is panaszkodhatunk. Az elmúlt időben volt munka.

Csaba kicsomagolta az otthon készített szendvicseit és beleharapott.

- Taníts meg pipázni! - nézett rá Nándor.

- Micsoda?!

- Jól hallottad. Taníts meg pipázni. Olyan jó, ahogy csinálod, nagyon tetszik az illata, meg nem is olyan lehangoló, mintha egy cigire gyújtanék rá.

Csabának megakadt a falat a torkán.

- Te, aki utálsz a dohányzást?

- Igen, ez valami más. Kicsit tekintélyt parancsol és észrevettem, hogy ha melletted vagyok, furcsa, de fantasztikus ötleteim, gondolataim jönnek elő.

- Ezt nem lehet megtanítani. Segítek neked választani a vásárlásnál, de szerintem az a jó, ha magad jössz rá az ízére. Nekem sem segített senki, néhány tanulópenzen vett pippantás után kialakult.

- Például, hogy mennyire kell megtömni, meg hogy fűjd a füstöt?
 - Igen. Rá fogsz jönni, hogy az sem jó, ha nagyon megtömöd, mert behorpad a homlokod. Ha gyengén teszed, nem ég rendesen.
 - És szűrővel jobb?
 - A te hegyilevegős tüdődnék ajánlom.
 - Akkor este, mielőtt lelépsz, ugorjunk be a boltba, szeretném ma elkezdni.
 - És Viki mit szól majd hozzá? - lépett a kukához Csaba és kidobta az összegyűrt alufóliát.
 - Nem tudom. Remélem, nem haragszik meg érte. Legrosszabb esetben elítéli, és ha akarja, nem is folytatom.
 - Nem lenne jobb a vásárlás előtt tisztázni ezt? Ha jó pipát akarsz, az nem olcsó, és letenni egy több ezer forintosat nagy vétek.
 - Talán megöröklöd, ha a sors majd úgy kívánja - nyugtatta Csabát.
- Kihajtva a parkból lassú tekerésbe kezdtek.

VII.

Mióta már egy hete semmilyen hívás nem érkezett a telefonjára Nándornak, neheze esett a felkelés. Az az átkozott reggel mindig korán jött, és már félt attól, hogy aznap is csak a kilométerek növekednek a bicikliben, de a feladatok száma nem fog emelkedni. Persze ez a bizonyítást is nehezítette. Aztán a nyújtózkodás újabb reményeket adott, hogy „Talán majd ma!” Odalépett a teraszhoz vezető ajtó elé, és mielőtt kinyitotta volna, kinézett az ablakon. Kicsit messzebb, a hegyek körül halványan párásnak bizonyult a levegő, de a másik oldalról a nap mindent megtett, hogy a látvány szép legyen. Miután kitarta az ajtót, a megszokott kávéscsészével a kezében leült a teraszon berendezett kis asztalhoz. Megkavargatta a sötét italt, majd kortyolgatni kezdte.

- Na ennyit az éhgyomorra való kávéról - jegyezte meg magában, mert amióta a gyomorfájdalmak nem jelezték neki, hogy ez helytelen, gyakran elfelejtette, hogy legalább egy szelet kenyeret egyen, mielőtt nekikezd.

Aztán a reggeli is elkészült, mellette csomagolt egy szendvicset is, hogy napközben legalább egyszer egyen otthonról vitt ennivalót. Bekapta az utolsó falatot, amikor megszólalt a telefon.

- Igen?

- Szia Nándi! - szólt bele egy ismerős női hang, amitől furcsa fintor jelent meg a fiú arcán. Anikó volt a vonal másik végén.

- Na ne kímélj!

- Tudom, hogy szabin vagy, de az a helyzet, hogy Péter anyukája tegnap bekerült a kórházba és nem tud bejönni. Csak a mai napról van szó, holnapra van már ember.

- Nem mondom, hogy örülök, de bemegyek.

- Nagyon köszönöm.

- Na akkor öltözök, szia! - köszönt el a részlegvezetőtől, majd egy pillanatra magába mélyedt. Nem gondolta, hogy így alakul a mai szoli. Aztán telefonjának gombjain barátja számát kezdte nyomkodni.

- Szeva, Nándi vagyok.

- Nem vagyok messze - jelezte vissza a másik.

- Gáz van, ma nem tudok menni. Be kell ugranom a kórházba, arra gondoltam, kimehetnétek az új sráccal.

- De szegény még csak elméleti síkon mozog!

- A legjobb tanár a gyakorlat! Figyelj rá és irányítsd, ha van valami, persze be leszek kapcsolva. Mindjárt beszélek vele is. Hogy is hívják, valamilyen Mihály.

- Nem nagyon tetszik, de köszönöm a bizalmadat. Küldd be a Főtérre, ott várom majd. Meddig legyünk ma kint?

- Ha nem romlik el az idő, hatig.

- Oké, este felugrok, hogy mi volt ma! Csá!

- Csá! - köszönt el Nándor, majd a szekrényhez lépett, és matatni kezdett az ott egymásra hányt papírkák között. Az elmúlt napokban már beszélgetett az újnak vélt fiúval, a telefon-

számát még nem írta be a készülékébe, meg akarta várni, hogy haladnak a sürgősségi feladatok tanulásával. Nem tartotta rossznak az előrehaladást, csak arra várt a gyakorlattal, amíg tökéletesedik a dolog. Kissé gondterhelt arccal vette elő a számot, majd újra tárcsázott.

- Szia Misi, Nándor vagyok.

- Helló, ma is menjek?

- Jobb hírem van, ma kimehetsz élesbe!

- Jóóó! - kiáltotta el magát a srác.

- Figyelj és tanulj a társadtól. Csaba már jópár éles esetről volt, kövesd az utasításait! Ha nem világos, hogy mi van, kérdezd! Légy szíves ne önfejűsködj, és ami lényeges, magadra is vigyázz! Nem tudok menni ma, be kell ugranom a kórházba, de neked is mondom, hogy vonalvégen vagyok!

- Persze, csak figyelek, és addig megyek el, amíg lehet. Ne aggódj!

- Ma bizonyíthatok, este kikérdezem Csabát, hogy mi volt. Na megyek, ja a Főtéren vár rád. A cuccosodért beugrotok majd hozzá!

- Kösz előre is a bizalmat!

- Jó szolit!

- Kösz! Hali! - tette le Misi a telefont, és Nándor biztosra vette, hogy örömet szerzett neki a mai nappal. Persze egy csomó kérdés felmerült benne, de tudta, Csaba mellett nem lesz gond.

Felhúzta a nadrágját, majd bepakolta a benti ruháját a hátizsákba. A nővérpult hátoldalánál, a központi monitoron furcsa görbék kezdtek kirajzolódni az egyik beteg neve mellett. A laikus csak annyit látott, hogy teljes káosz uralkodik a képernyőn, amit a buta vinnyogás követett. Apró hárombetűs jelzés a kis kockában, „FIB”, és a görbe olyanná vált, mint egy életlen lombfűrész. Nándor félredobta a kezében lévő személyi igazolványt, majd miközben kikiáltott Anikónak a folyosóra, szapora léptekkel berohant az őrzőbe.

- Anikó! Gáz van!

Félúton elkapta a sarokban nyugovóra ítélt és zöld lepedővel letakart defibrillátort, majd maga után rángatva a beteghez lépett. Amaz teljesen magánkívül volt, valahol félúton az élet és halál között. Szemei felfelé meredtek, önkívületi állapotban rángatózott az ágyon.

- Takács bácsi! - üvöltötte a fiú, majd miután letépte a takarót a betegről, és kirántotta a párnáját a feje alól, öklét beszorítva erősen a mellkasa közepére ütött.

- Már jön a doktor, hozom a ballont is! - érkezett meg Anikó. Nándor fél szemmel a monitorra nézett, majd miután látta, hogy a ritmuszavar nem szűnt meg, elkezdte a mellkaskompressziókat.

Megérkezett a doktor is, akinek Anikó a kezéhez készítette a gépezetet, és nagyon rövid idő után a bezelézt lapátokkal nekifeszülhetett a mellkasnak.

- Hátra, ütök! - közölte, és megnyomta a gombokat. A beteg teste egy pillanatra elemelkedett az ágytól. A rángatózás nem maradt abba, a monitoron pedig folytatódott a görbék szabálytalan sora.

- Újra, három-hatvannal!

- Magáé a kliens! - felelt Nándor, és Anikóval, akinek kezében ott volt a lélegeztetőballon, mindketten hátraléptek.

Újabb halk pukkanás, és mindannyian a képernyő felé tekintettek.

- Oké, megszűnt! Takács bácsi! Hallja, amit mondok? - kezdte pofozgatni a doktor az idősebb férfit.

A szívritmus nem volt tökéletes, de a normális keringéshez elégnak bizonyult. A férfi, akinek nemrég még az életéért küzdött a társaság, kissé homályos, de egyre tisztuló tekintettel rámeredt a többiekre.

- Mi... történt?

- Kicsit bealudni tetszett! Most már minden rendben lesz! Nándor, állítsanak össze Lidocain pumpát, eggyel!

- Rendben, a defi maradhat, ugye?

- Persze! - fordult oda a lázaphoz a doki, majd dokumentálta a történeteket.

Mindannyian fellelegeztek, megtörölték a homlokukat, majd egyikőjük az üvegszekrény felé, a másik a nővérpulthoz igyekezett. Röviddel ezután az összekészített gyógyszer a kis fecskendőt irányító gép segítségével már a beteg karjába indult.

A rövid, de annál látványosabb beavatkozást az őrzőben fekvők közül ki így, ki úgy élte meg. Volt, aki tapsolt magában, de akadt olyan is, aki nyugtatót kért, hogy elviselje a látott és hallott dolgokat.

- Ezt nem bírom, ne haragudjanak! - szólt egy néni, és közben elvette Nándor kezéből a szorongására adott kis tablettát.

- Sajnos tetszik tudni, ez itt mindennapos.

- Nem tudnám csinálni.

- Mondja csak, Bartha néni, nézi maga azt az amerikai orvos sorozatot?

- Persze! - élénkült fel hirtelen a beteg. - Tudom, kiütjük kétszázzal, meg kisrutin-nagyrutin, koponyacété.

- De hát ott is ez megy! Itt ráadásul a függöny eltakart mindent.

- Maga is tudja, ez más!

- Tudom, itt a függöny eltakart mindent - lépett el sanda mosollyal az ágytól a fiú, és ismét Takács bácsihoz igyekezett. Amaz fáradt tekintettel nézett maga elé, majd oldalra fordult és sóhajtott egyet.

- Mi értelme van ennek?

- Na itt tessék abbahagyni, mert megharagszom. Most már minden rendben, maga olyan, mint egy húszéves!

- Lehet.

A monitoron a „rendezett” paraméterek már megnyugtatókká váltak, még egy röpke gépi vérnyomásmérés, és miután az is jónak bizonyult, Nándor is visszament a pulthoz.

- Szerencséje volt az öregnek, ha nem érsz oda, nem hiszem, hogy...

- Akkor te érsz oda. Este ki vált le minket?

- Talán a Péterék. De már jó lenne, ha ott tartanánk.

- Mindjárt eljön a hét óra, addig meg úgy döntöttem, már nem lesz munka.

- Úgy legyen!

Anikó az ápolási papírokkal elfoglalta magát, Nándor a rádiót hallgatta, amikor kinyílt az őrző lengőajtaja, és belépett Zsuzsa, az emeleti részlegvezető. Hosszú, vörös haja kissé kócosan hullott a vállára, határozott lépésekkel és egy nagy mosollyal a fiúhoz fordult.

- Szia Mucika! Az előbb nagyon dolgoztatok, ráérsz most egy picit?

- Neked mindig.

- Van a tizenkettesben egy banya, meg kellene szűrni branüllel. Nem megy, és annyi infúziót kap, nem bírja a szárnyas tüt.

- Ki az és hol fekszik? - indult Nándor, hogy miközben tájékozódik a kliensről, összekészítse magának a szúráshoz valókat.

- A hármason fekszik, Kis Árpádné!

Egy vesetálba belekerült a branüle, egy leragasztó, néhány vattabuci, a fertőtlenítő meg a leszorító gumi.

- Okoskodik meg nyavalyog, de megnyugtattam, hogy te mész - közölte Zsuzsa, és már ment is ki, hogy haladjon a dolgával.

- Tudtam, hogy számíthatok rád - ment utána a fiú, és a klumpája által kopogó lépteivel végigszáguldott a folyosón a tizenkettes felé.

Belépve rögtön odalépett az „áldozathoz”.

- Csókolom, Kis néni?

- Igen, kedves! Maga jött, hogy összeszurkáljon?

- Ha megengedi - készítette ki a beteg karját Nándi -, igyekszem úgy hatszor megszűrni.

- Mi?

- Csak vicceltem, picit szorítson ökölbe! Tudja, ha ez bent lesz, nem kell naponta szurkálni, mert ez bent is maradhat.

- A fiú jól szúr, nekem is ő tette be, amikor ott voltam az intenzíven - szólalt meg egy másik asszonyka a túloldaltól.

- Szóval tényleg nem egy katonai térkép a keze, de találtam valamit. Itt fogom megszűrni - mutatott egy pontra.

- És ha nem sikerül?

- Akkor tovább kutakodok! Én kitartó vagyok, magácska meg türelmes.

- Mióta dolgozik maga itt? Most kezdett? - kérdezett a néni, majd egy pillanatra eltorzult az arca, ahogy megtörtént a szúrást.

- Elég régen, most ne tessék megmozdulni, már meg is vagyok - húzta ki a vezetőtüet a vékony műanyag csövecskéből, miközben amazt egy kicsit előre tolt. - Már ragaszthatom is le. Nagyon szörnyű volt?

- Legközelebb maga fekszik itt és kipróbáljuk - felelt rosszindulatúan a néni.

Nándor csak mosolygott, és bár messzebb éghajlatra küldte volna a beteget a megjegyzés miatt, nem szólt. Lerögzítette a művét, majd elindult vissza az őrzőbe. - Vigyázzon rá, meglátja, jó lesz, hogy bent van. Félúton beszólt a lányoknak, hogy minden oké, majd berobbant a kétszárnyú lengőajtón.

- Hívják azonnal Benz doktort! - szólalt meg és mosolygott.

A viccet mindenki értette, a jól ismert sorozatból lekoppintott mondat csak viszonzott mosolygásra talált.

Ekkor belépett az osztályvezető professzor. Bal kezét Napóleon módon köpenye gombjaihoz illesztve bent tartotta két lyuk között, először körülnézett, majd a pulthoz lépve megszólalt.

- Nándor, az adjunktus úr merre van?

- Megkeresem önnek! - felelt a fiú, akinek fogalma sem volt, hol lehet a keresett személy, de azt tudta, hogy a főnök nem szereti a „nem tudom” kifejezést.

- Nem kell, ha megjönne, ezt adja neki oda! Köszönöm! - és egy fehér, videokazetta nagyságú dobozkát adott a kezébe, majd kiviharzott.

Nándor megfordította a csomagot.

- Mi a fene ez?

- Nem tudom - felelt a kollegina, és folytatta az írást.

- Nem hiszem el! Tudod mi ez? Egy mini defi! Azt hittem, ilyen nincs!

És megint beindultak a képek. Pont ilyet keresett, amire a biciklikén szükség lehetne. Persze az első gondolat az árára terelődött, de ez bizonyult most a legérdektelenebb információnak. Vagy mégis?

- Ha ezt elmesélem a srácoknak, lehidálnak. Mennyi lehet ez a vacak?

- Sok - lépett be az adjunktus. - Csak a mobil lapátok darabja négyjegyű, a telep meg még több, ráadásul néhány használat után eldobandó.

- Nem tölthető?

- Sajnos nem. Valószínű, hogy nem is marad itt, csak kipróbálásra hozták.

- Van róla leírás? Szívesen átnézném.

- A profnál, de csak angolul. Ha akarja, szívesen kihozom - mosolygott a kissé kopaszodó orvos, és a maga „szaladgáló” stílusával már el is tűnt a kijárat irányában. Nándor bólintott magában és visszatért a valósághoz. Újra ránézett a központi monitorra, majd bement a betegekhez. Mindenki nyugodtan feküdt, volt, aki aludt vagy csak pihent, várták, hogy teljen az idő.

- Nándor, kérem! - hívta oda magához egy nénike a fiút. - Adna egy pohár vizet?

- Persze, ebbe az üveg pohárba szeretné?

- Igen, de engedje ki, mert nagyon meleg van. Köszönöm!

Miután megtörtént a kiszolgálás, a fiú leült. Megérkezett a kis defibrillátor nem anyanyelvű leírása is, azt kezdte nézegetni. Az ismerős szavak láttán nem okozott gondot a fordítás, persze nem ment minden könnyen, és akadt olyan rész is, ami ismeretlen maradt. Az ábrák ugyan egyértelműek voltak, mégis többször át kellett rágni az apró prospektust.

- Szerinted, ha ezt elviszem, nagyon fog nekik hiányozni?

- Ha elfogadsz egy tanácsot, vidd be az irodába és fénymásold le. Akkor addig rágódsz rajta, amíg akarsz. De miért is kell ez neked?

- Ha csak annyit mondok, hogy érdekel, az kevés. Tudod, beszéltem neked a terveimről.

- Ja, az a biciklis dolog, amit most is művelsz, már kapizsgálom. Tényleg, hogy haladsz? Meghallgatott már valaki? - fordult egy pillanatra ki Anikó a papírok közül.

- Annál egy kicsit elakadtam, de maszekban már volt egy-két esetem.

- „Maszekban”?

- Vagyunk néhányan, akikkel már tekergetünk is a városban. A minap nem hoztak be egy öreget, akit újraélesztettünk?

- Hoztak valakit a mentősök, nagyon ki voltak kelve magukból, de már haza is ment a kedves beteg.

- Ha jól emlékszem, Turbert volt a vezetékneve.

- Igen, csak nem ti hoztátok vissza?

- De, sima ügynek indult, de aztán reanimálás lett a vége.

- Ez igen. Gratulálok, nem maradt nyoma.

- Köszí, a vezető mentőtisztünk is meglepődött. Persze szerintem nem értékelte annyira, mint mi. Tudod, amikor anno beszéltem vele meg a dirivel, mindketten csak annyit mondtak, hogy „nekik mindegy, ki hívja segítségül a száznegyvet.”

- Nem lesz egyszerű ez a harcod, de ha eleget bizonyítasz, talán ráharapnak.

- Kitartó tudok lenni.

Lassan telt az idő, de amint elérkezett a délután négy óra, a napi feladatok sora miatt kicsit pörgősebbé vált minden. Lázmérés, amiről mindenkinek az volt a véleménye, hogy neki nincs láza, de ha kell, hát legyen.

- Nándorkám, édes, nekem írjon be harminchat-kettőt, a hőmérőt meg felejtse el! - érkezett néha a kedves ajánlat, aminek nem lehetett eleget tenni. Ilyenkor felmerült a bevitt és ürített folyadék is, aztán jött a vacsora meg az esti vénás injekciók hada. Vízhajtók, antibiotikumok és az egyéb finomságok.

Nehéznek bizonyult a már kissé fáradó tekintettel, mosolygó arccal az injekciókat beadni, úgy, hogy közben a betegeket körülvették a furcsábbnál furcsább látogatók. Persze jöttek a kérdések, hogy „ez mi?”, meg „mire való?” Mindenhol megállni egy kicsit, és kimerítő, de igazából semmitmondó választ adni, hogy mindenki megnyugodjon, alakul a hozzátartozó állapota. S ha nem lehetett felelni, nem okozott gondot a „Mindjárt jön a doktor úr, és neki lehet ilyen kérdést feltenni, mert én...”

Megszólalt Nándor telefonja. Kiviharzott az őrzőből, és felvette.

- Igen, mondd!

- Szia, Tibi vagyok. Gondoltam, érdekel, hogy előttem esett le a mozgólépcsőn egy nénike itt a Magna Plázában. Nem vagytok a közelben? Szegény, nagyon szenved.

- Ász vagy, küldöm a fiúkat. Hívott valaki mentőt, van ott elsősegély csoport?

- Nincs. A mentőt nem tudom, csak addig is jó lenne, ha valaki...

- Kösz, már telcsizek is! Csá!

- Csá!

A fiú szeme tágra meredt, és első gondolata az volt, hogy most inkább lenne a biciklin, mint a kórházban. Tárcsázott.

- Helló, Csabi, merre vagytok?

- Helló, kajolunk a Fótéren. Mi van?

- Jó helyen vagytok! Valaki leesett a mozgólépcsőn a Magna Plázában, menjetek, nézzétek meg. Este felhívlak, mi volt, mentőt még nem tudom, hívtak-e. Jó ellátást!

- Köszí! - tette le a barát.

- Na, most is jó, hogy itt voltam! - lépett be az őrzőbe Anikóhoz.

- Miért?

- Eset van a fiúknak, ha nem kellett volna reggel ide jönnöm, ott lehetnék. Ugyan nincs gáz, mert ők is el tudják látni, de...

- Jó lett volna ott lenni.

- Ahogy mondod.

- És mi az „eset”? - érdeklődött a kollegina.

- Valami néni elesett a mozgólépcsőn. Mindenképp esetkocsi megy hozzá, de lehet, hogy már csak szállító feladatra megy ki.

Nándor, miközben elhelyezkedett otthon a teraszon, és elhatározta, most igazából rágyújt az első pipájára, a távolban lévő kékes hegyekre tekintett. Balról nézve őket, fentről indultak a vonulatok, majd lefelé és újra fel, majd még feljebb, egészen a tévétoronyig. A megtömködés után jött a meggyújtás. Nem bizonyult nehéznek, lassan indultak a tömény füstkarikák az ég felé, melyeket egy-egy kósza szellő egy pillanat alatt szétszedett.

- Nem is nehéz - állapította meg magában, és közben megpróbálta összerakni a mai napját.

A nehezen és nem jól induló nap, majd a benti újraélesztés és a végén a feladat, amiről még semmit nem tudott, csak hogy valami történt, és ő nem lehetett részese az ellátásnak. Csaba felhívta, hogy minden rendben ment, de este beugrik és elmeséli, miről maradt le. Nándor kérte, hogy Misi is menjen, kíváncsi volt rá, ő hogy látta a dolgokat. A parázs vadul izzott a pipában, egyfajta halk ropogást is adott, valamiért elfeledtette a fiúval, hogy a dolog káros. Valahol a távolban feljajdult egy sziréna, az utca végében hangosan veszekedett néhány fiatal, de ebből semmi nem jutott el a füléig. Mostanában nem sokat tudtak Viktóriával együtt lenni, már hiányzott neki a lány közelsége. A mosolygó arca, a simogatása, az a pár együtt töltött óra. Tudta, hogy minden rendben van, nehéz bizonyos dolgokat párhuzamosan és ugyanolyan erősen futtatni. Beérték egy-egy telefonnal vagy azzal a pár pillanattal, amit egy váltás során együtt lehettek. Mert ugye biciklizés közben nehéz az embernek nem a feladatra figyelni, utána pedig mindig pihenésre ösztökélte, hogy másnap ne legyen gond a munkahelyen. De érezte, hogy ezek a pillanatok erősítik érzelmeiket, és tudta, hogy amint terhessé válik a dolog, szóba kerül.

- Mindent meg kell beszélni - szokták lerendezni a dolgaikat, ha valami nem stimmel. Aztán újra feleszmélt a pipázásra, kezdett kialudni a tűz a faragott eszközben. Újabb gyújtogatás, ami kicsit már hosszabbra sikeredett, de sikerült beizzítani a tüzeckét. Jöhettek a kis füstkarikák. Mindenképp szeretett volna egy olyan apró, ám nekik fontos gépezetet beszerezni, mint amit ma bent látott a kórházban. Nagyon nem tetszett neki az ára, de tudta, jól jönne egy-

egy kerékpárra a minidefibrillátor. Mindegy volt, hogy ezt szponzorok által tudja majd beszerezni, vagy akár egy alapítvány segítségével, szükség lenne rá. Csöngettek. Letette a pipát a hamutartó mellé, és a kaputelefonhoz lépett.

- Igen, tessék?

- Jó napot, ön kérte a biciklis mentőket? - hallatszott Csabáék vidám hangja a túlvonalról.

- Gyertek! - nyomta meg a nyitógombot, és visszatette a kagylót a falra.

A fiúk kipirult arccal hamar felértek a lépcsőkön, és miután letelepedtek a székekre, megindult a meseáradat. Olyanná vált az egész szoba, mint egy mozi, ahol minden oké, csak a képet a lelki szemek látják.

- Nem mutatkozott nehéznek az eset, de egy combnyaktörést nem tudunk másképp rögzíteni. Bizonytalan voltam a fájdalomcsillapítást illetően, de félttem, hogy belém kötnek a mentősök.

- Tudod, kik jöttek ki? - kérdezett vissza Nándor.

- Nem ismerem őket, de kezdtek volna kötekedni, ha nem mondom, hogy mi a helyzet. Így csak mosolyogtak, és miután vákuumba tették a nénit, elhúztak. De a fájdalomcsillapítás a Misi részéről jött, nem egy rossz dolog, ha az ember ismer néhány „csing-csung” fogást.

- Micsingcsung?

- Foglalkozom keleti masszázssal, a sima rögzítés itt nem segített volna. Így amíg a mentősök adhattak egy kis Nitralgint, enyhítettem neki a fájdalmat.

- Nagyon jó! És hogy ment a bringázás? - kérdezett Misire.

- Azzal nem volt gond. Szerintem...

- Jó volt a fiú! - mosolygott Csaba, és hátra veregette a társát.

- És hová vitték be? Ja persze, a Szépilonába, ugye?

- Azt hiszem, de a mamí nagyon hálás volt.

A teljes részletesség kevésnek bizonyult a meséléshez. Nándor olyan dolgokra rákérdezett, hogy később azokból csak építeni lehessen majd a dolgokat, teljessé tehessék a biciklis szolgálatot, vagy tökéletesítsék az ellátást.

- Nitralgint nem tudunk beszerezni kis palackban, de ha a munkaköri leírás és a vizsgák elégséggé teszik, egy Algo' elég lehet a fájdalomcsillapításra.

- Persze, ha a kliens nem allergiás - fejezte be a gondolatot Mihály.

- Igen, itt jól jön majd a tiszt vagy egy orvos, mint Viki.

- Holnap mi legyen? - kérdezett újra Csaba.

- Ha jól emlékszem, mindannyian szabadok vagyunk, arra gondoltam, mehetnénk négyen kétfelé. Ti mehetnétek ketten, én meg Viktóriával. Talán többet láthatunk, legrosszabb esetben tekergünk egész nap. Már ha nem lesztek fáradtak.

- Miért ne? Viszont pénteken nem tudok jönni, mennem kell vidékre - emelte fel a poharát Misi, majd felállt, jelezve, hogy a ma neki kezd véget érni.

- Nincs gond, megyünk Csabival. Viszont szeretném, ha csinálnál egy esetleírást a mai napról, mondjuk hétfőre. Oké?

- Aha. Na megyek, köszi a mai napot!

- Mi köszönjük, ne aggódj, lesz ez még sokkal rázósbabb is!

- Gondolod, alakul a dolgunk? - állt fel Csabi is.

- Valami nem engedi, hogy teljesen higgyek benne, de mindig bízok. Egyébként ne rohanj, még akarok valamit.

Miután Mihály felvette a cipőjét és elviharzott, a fiúk visszahuppantak a fotelba. Nándor újabb pipát kezdett megtömni, Csaba figyelmesen követte társa ténykedését, és nem váratva sokáig magára, ő is hasonlóan cselekedett.

- Látom alakulsz - tette hozzá két karika között.

- Furcsa, de alig kezdtem el, máris élvezem. És nem nehéz, maximum annyi, hogy mindig sokat iszom mellette.

- Az nem baj. Eleinte nekem is elment vagy egy liter, most már elég egy-egy pohár. És mi újság ilyenkor az agyadban?

- Tiszta és nagyon kreatív gondolataim vannak. Olyan ötletek, megoldások jönnek elő, hogy szinte megijedek.

- Na, úgy látom, vérbeli Holmes leszel.

És a füst egy vonalban áramlott a terasz irányába, mintha tudná, hogy merre van a kifelé. A szobát eltöltötte a kellemes aroma, nem lehetett érezni a faragott fa kissé kesernyés és fanyar illatát. Aztán a parazsak lassan kialudtak, Csaba pedig gyorsan hazaiyekezett, hogy legyen másnapra is energiája a profi ellátásokhoz.

VIII.

A gumicserével induló napok sosem hiányoztak Nándornak. Ugyan ma kivételesen nem a saját kétkerekűjét kellett gyógyítania, hanem Viktóriáét, de a meglepetés defekt nem tartozott a kedvencei közé.

A lány megpróbálta elvenni a feladat dicsőségét, de erre csak azt a választ kapta, hogy „a következő majd a tiéd”. Miközben a kerék már a helyére került, megérkezett a kávé, itt megállt a szerviz. A friss aromával megtelt előszobában épp alig fértek el, de a cukor és a kevés tej mellé még becsempésztek egy csókot is.

- Misiék is kimennek ma - tette le a csészét a fiú, és a kulccsal húzott még néhányat a csavarokon. - Most már jó lesz.

- Nem is említetted, hogy szerepelt a minap.

- Jól, egyelőre jól. De kinézem a srácból, hogy menni fog neki.

- Ők voltak a Magna Plázában, ugye?

- Igen. Nem lett volna rossz egy Nitralginos palack, de valami keleti fájdalomcsillapító masszázssal megoldotta a dolgot. Tetszett.

- Megvan mindenünk?

- Igen, már végigfutottam a készletet. Ha ők ma a folyóparton meg a szigeten lesznek, mi menjünk a belvárosba, meg le kicsit délebbre. Mi a véleményed? - indultak lefelé a lépcsőkön.

- Te vagy a főnök. A dél tetszik.

A bejáratnál épp takarító házmesterné nagy köszönéssel lépett arrébb, hogy ne akadjon össze a felmosófa meg a kerékpárok hajtókarja, majd újra bevizezte a rongyot. Aranyosan nem kérdezett semmit, hamar kiértek a szabadba.

- Kicsit borongósabb az idő, mint tegnap, de úgy gondolom, csak a szél fog ma fújni.

- Az nem gond, hamarabb megszáradunk - indultak ki a keresztutcából. - Említettem neked a minidefit?

- Ja, hogy nálatok láttál valamit? Igen, csak még azt nem mondtad, hogy tegyünk szert rá.

Lassan gurultak. Egyenletes ritmusban tekerték a pedált, a mellettük elhaladó autók hangos zúgással kerülgették őket. Reggel volt, de az emberek többsége régen a munkahelyén tette a dolgát. A következő pillanatban Nándor hatalmas fékezéssel és némi csúszással oldalra billentette a biciklit, és alig tudott megállni, hogy ne ütközzön bele Viki. Egy keresztútról kirobbanó fehér kisautó, csikorgó kerekek társaságában hajtott át előttük, majd sebességet váltva és gázt adva sietősen távozott.

- Megvagy?

- Persze. Hogy szakadjon a nehézség ezekre. Ez egy dupla feketének is beillik most - vett néhány nagyobb lélegzetet Nándor, és intett, hogy menjenek tovább.

- Szóval ma, úgy látom, már nem adsz nekik több lapot.

- Csak azt tudnám, ha egy kamion lettem volna, mit szól hozzá?

- De te itt a szerencsétlen bringás vagy, akit nem kell figyelembe venni. Kérlek, ne húzd fel magad, örülünk, hogy megúsztuk, jó? - kérte a lány kedves mosollyal a sisakja mögül, majd megelőzve a társát, lekanyarodott.

- Igazad van, megnyugszom.

- Szóval, hogy szerzed meg a defit?

Ez bizonyult itt a legjobb elterelő kérdésnek. Minden működik, ha pénz van, és ez kellett volna sok helyre is. Nemcsak a fenntartásra, mert az még egy darabig megy hobbi szinten, de sok eszköz hiányzik még.

- Szponzort kell találnunk, meg olyan befektetőket, akik segíteni tudnak, és látják bennünk a fantáziát.

- Ha beindulunk, a mentőszolgálat nem tud segíteni?

- De, csak attól félek, hogy nem fog. Amíg egy-egy új és baromira felszerelt autót alig kapnak meg, egy olyan szolgálatra, amire a diri is félszegen és bizalmatlanul néz, nem fognak áldozni. Én már azzal is kiegyezek, ha néhány alapfelszerelést, és egyáltalán engedélyt adnak, hogy tegyünk a dolgunkat.

- Hová lett a bizalmad? - jött a hideg kérdés.

- Az van, de nem nagyon érzem az előrelépést. És már a tiszt is látott minket és hallott rólunk, de semmi.

- Tesszük a dolgunkat, amíg lehet, nyugi, lesz eredménye.

- Igen, már a kocsizók között megy a дума rólunk.

- Ne izgulj, bent a kórházban is hallani dolgokat. Meglátod, ha lesz még egy-két sikeres esetünk, elindulhat a lavina. Csak bírjuk majd szuflával.

Lámpához értek. Nándor kihasználta a kényszerpihenőt és ivott, majd bepillantott a mellettük álló négykerekűbe. A nagy és vörös luxusautó sofőrje kigombolt zakóval és lazára engedett nyakkendővel ült, majd kissé oldalra fordult, és kerek pupillákkal, ásítózva szemlélte a mellett álló kerékpárosokat. Közben zöldre váltott a lámpa, és a bringások, mire a kocsis feleszmélt, már két lámpahosszal előrébb jártak.

- Képzeld, vettem a múltkor headset-et a telefonomhoz, sokkal egyszerűbb dumálni tekerés közben vele - kezdte Nándor.

- Igen, de nem vonja el jobban a figyelmedet? Nem egyszerűbb megállni és úgy beszélni?

- Gyorsítja a haladást, ha nem kell nyomogatni a gombokat egy hívás fogadásakor. Persze a komolyabb telefonok már hangra is fogadnak hívást, az a tuti.

Viktória elmosolyogta magát, és miután bekanyarodtak a sétálóutcába, a fiú mellé hajtott. Lassan kerülgették az embereket, akik hol a drága kirakatokat, hol őket figyelték kikerekedett szemekkel.

- Meséltem, hogy járt a barátnőm a múltkor?

- Nem.

- Tudod, ő egy éve még bent dolgozott a kórházban, csak a párja megelégette, hogy alig kap fizut, és úgy döntöttek, váltani kell. Szóval azóta valutaváltóként ül egy kétszer két méteres üvegkalitkában, háromszor annyiért. Na egy szuper Plazában volt a minap, és hallgatja, hogy a

hangosbemondóban orvost keresnek a látogatók között, mert valaki rosszul lett a csemege-részen. Jó mi, de persze ezeken a helyeken nem működik elsősegélyhely.

- Hogyhogy nem? - kérdezett vissza a lány.

- Jártam egy pár helyen már, még mellékállást kerestem, és sok helyen nincs. Tiszta élet-veszély.

- Hát persze. Veszélyforrás adódik, de gondolom, jogilag kisakkozzák, hogy megspórolhassák a dolgot.

Megszólalt a telefon. Megálltak, közben a lány ivott a kulacsából, majd letörölte az izzadtságot a homlokáról.

- Igen, Nándor vagyok!

- Itt Szabó bajtárs! Azt hiszem, most van az, hogy a maga szaksegítségére lenne szükség!

Nándor arcán nagyon furcsa tekintet lett úrrá. Hirtelen azt sem tudta, mit is mondjon. Egyszerre örült és ijedt meg egy telefontól. Érezte, amint az Adrenalin szétáramlik ereiben, majd elégedett mosollyal tudatosította magában, NYERTEK! Nem más telefonált, mint az első ember, aki elutasította a furcsa szolgálatot, a biciklis egységet. És most ő hívta, maga a vezető mentőtiszt!

- Hallgatom, Szabó bajtárs! - felelt kellő hangon, és elképzelte, amint a másik kihúzza kezét a zsebéből.

- A Nagy-hegyen két turista leesett egy mélyedésbe, ahová nem tudunk autót küldeni. Az utak messze vannak, a helikopter pillanatnyilag vidékre ment egy szívessel. Egyikőjük eszméletlen, a másiknak az elmondottak alapján eltört a lába. Ismervén a terveit, maguknak pont ez a terep való, és ami talán jólesik a fülének, biciklivel megközelíthető. Induljanak el, valahol a torony alatti részen történt a baj. A déli oldalon. A többit, majd ha ott vannak!

- Rendben, máris indulunk!

- Ja és hívjon fel, hogy mi van a helyszínen!

- Mindenképp! Köszönöm! - fejezte be a fiú, majd tárcsázott egy újabb számot. Viktória csak mosolygott, neki is mindent elárult a társa arca.

- Csaba, igazi feladatunk van!

- Na ne kímélj, már kezdtem odaragadni a betonhoz.

- Két turista a Nagy-hegyen, egyikük eszméletlen. Mi közelebb vagyunk, de gyertek ti is, a torony alatti utacska mentén van a helyszín. A többit majd ott! Tudod, az a nagy lejtős, ahol a múltkor nyomultunk.

- Megyünk!

Miközben elindultak, ecsetelte a lánynak, hogy mi a helyzet, mire amaz csak annyit mondott: - Na nem megmondtam?

Nem voltak messze, de addig egy igen nehéz hegyi terepet kellett megmászni a gépekkel. Rövid városi útjukról egy buszmegálló után rögtön az erdőbe vették az irányt. A kicsi, ám igencsak kijárt ösvényen már jártak kerékpárral, jól lehetett látni mások gumijának a nyomait. A fák között beszűrődő fény éppen annyira tette világossá a környéket, hogy a nagy meleg nem érződött olyan erősen, de a szemnek elégnek bizonyult a világosság. Emelkedni kezdett,

a hegy kezdte megmutatni, hogy nem olyan egyszerű feljutni a célig. Nagy kövek között, hatalmas, vízmosta árkokon huppantották át a gépeket, de nem volt szabad leszállni.

- Messze lehetünk még? - kérdezett hátulról Viki, majd újból rálépett a pedálra.

- Nem, ha kicsit feljebb nézel, már láthatod a tornyot. Fáradsz?

- Nem annyira, menj csak!

- Még mindig alig hiszem el, hogy a központ adott melót! Sosem gondoltam volna!

- Ha vigasztallak, ez csak a kezdet. Hidd el, hogy a diri is tud minden esetünkről már, szerintem kezdik megérteni, hogy hol lehetne a helyünk!

- Mit gondolsz, mi lesz a folytatás?

- Nem tudom. De ne gondolj most erre, ez egy olyan eset, ahol megint bizonyíthatunk. Részleteket mondott a mentőtiszt?

- Nem túl sokat, gondolom, hogy hamar ott legyünk. Ezért hívtam Csabiékát is. Na meg azt, hogy a toronytól számítva déli oldal.

A sebességfokozatok egyre csökkentek, lábaikban nőtt a fájdalom, de a hegy nem adta meg magát. Elágazások követték egymást, majd jött egy kis lejtő. Újra gyorsítani tudtak, a felszáradt, avartól zavaros és a szárazságtól kicserepedett utacsokán meg-megcsúsztak a gumik, de nem volt gond a korrigálással. Aztán újra emelkedő következett, Nándor kezdte attól féltetni magukat, hogy elfáradnak, és le kell szállni, de a feladat és a teljesítés súlya elvonta figyelmét a testi gondjaiktól.

- Remélem, jó oldalon vagyunk, mert ha nem, még egyszer ennyit kell megmászunk. De szerencsénk van, nézd, ott vannak.

A turistaösvény alatt néhány méterrel két ember feküdt. Egyikőjük a lábát fogta, a másik kissé arrébb, nyakatekert helyzetben várta a segítséget. Tipikus gyalogos sétálók voltak, melegítő és hátizsák, ahogy az a nagykönyvben meg van írva.

- Halló, itt a segítség, kintartás! - kiáltott le Viktória, majd miután magukhoz vették a felszereléseket, kissé arrébb leereszkedtek oldalazva a sérültekhez. Még gyalogosan is elég volt lecsúszkálni a kliensekhez. A nagy meredekségű esés miatt nagyon kellett oldalazniuk, nehogy ők is elveszítsék az egyensúlyukat. A kicsi, ám annál hegyesebb bokrok ágai éppen hogy eltakarták a lent fekvőket.

- Jó napot, elmondaná, mi történt? Mentősök vagyunk.

A lány az eszméletlenhez lépett, letérdelt és vizsgálgatni kezdte. Pulzust tapintott a középkorú férfinak, majd miután azt rendben találta, folytatta a többi életjellel.

- Megcsúsztam, ő meg szegény próbált elkapni. Aztán már csak azt vettem észre, hogy legurultunk ide. Maga szerint eltört a lábam? Mi van a férjemmel? Ugye él még?

- Ne aggódjon, a doktornő már kezelésbe vette a párját. Ez, amit csinálok, ez fáj? - nyomkodta végig a lábát a hölgynek Nándor, majd a kissé eltépődött nadrágot óvatosan, de határozott mozdulattal továbbszakította.

- Nem, csak ha mozgatom, zsibbad egy kicsit.

Nándor megnyugodva vette tudomásul, hogy nincs törés, csak egy apró rándulás, amit felszíni horzsolás színezett érdekessé.

Viktória hasonlóan vizsgálódott. A törések lehetőségét sorra végigtapogatta, kezdve a csigolyák „zongorázásával”, jöttek a bordák, ízületek. Kliense mély eszméletlenségben feküdt, de életjelei stabilnak bizonyultak.

- Nálad mi a helyzet, itt semmi extra, menjek? - kérdezett rá a fiú, de a következő pillanatban már oda is lépett.

- Még nem végeztem, törése nincs, légzés, keringés stabilnak tűnik.

Előkerült a vérnyomásmérő is, és amíg Nándor felcsatolta a mandzsettát, a lány hallgatójával közelebb hajolt a sérülthöz.

- Nem ébreszthető, várj csak! Kissé alacsony a tenziója. Tedd meg kérlek, hogy beteszél egy branüle-t, megnézem a hasát.

A fiú rövid fertőtlenítés után pillanatok alatt bevarázsolta a művénát, és mire Viki végzett a has betapinthatóságának vizsgálatával, már lassan csepegett is a zacskóból az infúzió.

- Kemény, mint a kő. Nem tetszik ez nekem.

Közben megérkeztek Csabáék is. Újabb csomagok a kézben, fürkésző tekintetek és a kérdés:

- Mit segítsünk? - érkeztek le ők is.

- Még nem tudom, talán lássátok el a hölgy sérülését, sima steril fedőkötés. Aztán majd jövök - felelt Viktória, majd szólt Nándornak, hogy hívja a központot. Amint létrejött a vonal, elérte a telefont.

- Az egyik sérült jól van, ellátása folyamatban. A másikhoz viszont több energia kell. Eszméletlen, valószínűleg belső vérzése van - kezdte a mondókát a bemutatkozás után.

- Rendben. Közben elértük a helikopterünket, már tankolt és maguk felé tart. Van hely valahol leszállni?

A lány körülnézett, majd újból beleszólt a telefonba: - Nem látok helyet, tiszta domboldal az egész környék.

- Nem baj, megadtam a számukat a légi egységnek, megbeszéljük, mi legyen. Folytassák az ellátást!

Peregtek a percek, folyamatosan nézték, hogy alakul az eszméletlen sérült állapota. Senki nem beszélt, a dolgok némán folytak.

- Sosem történt még ilyen velünk. Rengeteget kirándulunk, a legnagyobb sérülése is csak egy borotvától való karcolás volt - szomorodott el a hölgy, miközben csinos kis kötést kapott.

- Ez bárhol előfordulhat. Ugye nincs a férjének valami egyéb betegsége? - kérdezett vissza Viki, miközben fülével kémlelt.

- Nem, drága doktornő. Egészséges, mint a makk.

- Valószínű, hogy beüthette a fejét, bár nincs rajta sérülés, és gyanítom, hogy a hasa is megsérült.

- Tudtam, hogy baj van, mikor nem válaszolt.

Messziről halk, majd egyre hangosabb berregés hallatszott. A hegygerinc másik oldaláról feltűnt a fehér, szürke hasú, sudár helikopter. Farokszárnyán ott virított a mentőszolgálat címere, meg nagy kék betűkkel az azonosítószám.

Nándor telefonja megcsörrent, a doktornőnek nem is kellett érte nyúlni, már adták is a kezébe.

- Igen, két sérült van, egyikőjük igényli az elszállítást. Sajnos leszállóhely nincs. A kliens eszméletlen...

- Rendben, függőben felvesszük - vágta félbe a mondanivalóját Vikinek a gépről az orvos, mindketten tudták, kevés lenne a kerozin a teljes és széleskörű átadáshoz így, hogy a madár nem tud leszállni. A főrotor alatt félrecsúszott az ajtó, majd kinyílt a csörlő. Egy piros zubbonyos, fehér sisakos emberke kapcsolódott a huzal végére, majd egy narancssárga csomaggal elindult a föld felé. A társaság kicsit hátrébb állt, hogy szabadon hagyják a bajtársnak a földre szállási helyét. Nagy volt a rotor szele, a legközelebbi fák ágai, amik ugyan legalább tíz méternyire voltak, hajlongtak mindenfelé.

Amint a mentőorvos földet ért, a kötelet visszahúzták a helikopterbe. Rövid kézfogás, majd miközben odaléptek a sérülthöz, elkezdődött a lényegi esetismertetés is.

- Az infúzió kívül kapott még valamit? - kérdezett a sisakos, majd rövid vizsgálódás után kiterítette a sárga „csomagot”.

- Nem.

- Segítek becsomagolni a vákuumba! - lépett közelebb Nándor, és kezdte elegyengetni a segédeszközt. Hárman emelték be a férfi testét, majd egy vékony csövet illesztett a most már rangidős orvos a vákuummatrac szelepére. A cső egy kék dobozkából indult, majd megkezdődhetett a levegő kiszivattyúzása, hogy a beemeléshez fixen legyen rögzítve a sérült.

- Jó lesz, azt hiszem, elég feszes és tartani fog. Megtennék, hogy még azt a csatot bekapcsolják?

- Természetesen. Így ni.

- Rendben, madár, itt a föld! Küldd le a zsinórt! - szólt bele a hasábrádióba a légi egység orvosa.

Megint hátrébb lépett a társaság. Amint a kötélföldet ért, a csomópontos hevederek a helyükre kerültek.

- Köszönöm a segítséget! Hallottam már magukról, de be kell vallanom, sosem gondoltam, hogy együtt fogunk dolgozni. Viszont pozitívak a benyomásaim. A kliens a Johanna kórházba kerül, a kolleginánál többet mi sem tudunk most tenni. Kíváncsi leszek, mi a vége. További jó vonulást! - intett ki a sisakja mögül a szemeivel a doktor, majd elindult a nagy csomaggal felfelé. Lassú pörgésbe kezdett, de amint felért a géphez, a fenti bajtárs beigazította az irányát, hogy be tudja emelni mindkettejüket a helikopterbe. Aztán becsukódott a tolóajtó, majd a gép orra kissé megdőlt, és elindultak. A gép laza körrel megkerülte a hegy tetején a toronyt, majd elhalkulva eltűnt a túloldalon. A többiek nagyokat sóhajtottak, majd Nándor újra tárcsázta a mentőközpontot.

- Üdvözlöm, Szabó bajtárs! Nándor vagyok, a biciklis egységből. A helikopter elindult a Johannába az eszméletlennel, a másik sérülttel elindulunk a toronyhoz. Ott fel tudja venni egy kocsit, körülbelül tíz perc.

- Rendben, küldök egy szállítót. Gratulálok önöknek! - fejezte be a mentőtiszt, és hallani lehetett, ahogy leteszi a telefont.

Összenéztek. Öröm volt látható az arcukon, mosolyogva pakolták el a zsákokba az eszközöket.

- Magácskát a toronytól egy kocsit a férje után viszi, el tudunk sétálni, ugye?

- Persze. Nem vészes a lábam, a férjem miatt aggódom.

- Mire maga a mentőbe ül, őt már elkezdik ellátni. Adja ide a hátizsákot, támaszkodjon a kollégára! Csabi, add ide a gépedet, majd én tolom.

- Rendben - felelt a fiú, majd segített feljutni a hölgynek a meredek emelkedőn a turistaútra. A séta nem ment gyorsan, de már nem is siettek. Minden fáradtságuk elfelejtődött, ez egy olyan eset volt, ami felülmúlta minden elképzelésüket.

- Úgy érzem, most igencsak bizonyítottunk - haladt elöl Nándor.

- Jó volt. Olyat tettünk le nekik az asztalra, hogy ettől talán megindul a fantáziájuk. Ha meg nem...

- ... Akkor sincs baj, előttünk a város. Hidd el, el fog jönni még a mi időnk! - mosolygott Csaba is, és tovább segítette a hölgyet felfelé.

Felérve már várta őket a kicsi fehér autó. A bajtársak elismerően bólogattak, az éteren keresztül szinte minden szolgálatban lévő mentős értesült a kerekesség munkájáról.

- Sziasztok, ugye ő lesz a beteg?

- Igen! Felszíni sérülései vannak, törése nincs. Ő is a Johannába megy - adták át a hátizsákot, és besegítették a nőt a mentőbe.

- Most hogy vezessem be a menetlevélre az átadást? - mosolygott az ápoló, majd Viktóriához fordult.

- Írja azt az átvételi rovatba, hogy „Biciklis egység”, én meg itt aláírom.

- Nagyon köszönöm, hogy segítettek! Sosem hallottam még biciklis mentősökről, de valahol éreztem, amikor megláttam magukat, hogy segíteni fognak. Kicsit más szemmel nézek majd ezután a biciklisekre, mert önök jutnak majd eszembe. Köszönöm!

Mindannyian mosolyogtak, majd miután a mentőautó elindult, hosszan néztek utána. Viki és Nándor összeölelkeztek, elcsattant egy csók is, majd mindenki kezet rázott a másikkal.

- Induljunk vissza a városba, hátha jut még mára valami feladat - javasolta Nándor, majd szinte egyszerre szálltak nyeregbe, és kezdtek el legurulni a járhatóbb úton a hegyről.

Néhány nappal később a reggel ugyanolyan komoran indult, mint szokott. Ismét négyen kezdtek el kerekezni a város két különböző pontján, hátha a több jelenlétből aznapra is akad feladat. A napokkal ezelőtt történtek olyannyira beszédtemájuk lett, hogy nem is tudtak másra gondolni. Nándornak elismerő telefonbeszélgetése zajlott le a vezető mentőtiszttel, a Viktóriához befutó mentősök valahonnan tudták, hogy ő volt a furcsa biciklis doktornő. Mindenki hallott valamilyen formában a hegyi segítségről.

Csaba Nándor társaságában haladt az úton; ma Viki az új fiúval volt beosztva. Mindannyian tudták, hogy sokat tanulhat tőle akkor is, ha nincs egy feladat sem.

- Tudod - kezdte Csaba - Valami megmozdult bennem. Tetszett ezelőtt is a meló, de amikor megláttam, ahogy elindul a helikopter, vele tudtam volna szállni. Olyan igazi „bevetés” szaga lett az egésznek.

- Én utoljára ilyet akkor láttam, amikor még kezdőkoromban kivittek a reptérre, hogy lássuk, milyen is az Equirelle.

- Micsoda?

- A helikopter márkáját mondom. Nos, mákunkra akkor épp esetet kapott, és láthattam felszállni.

Megszólalt a bűvös dallam a telefonon. Lassítottak, majd Nándor vette a hívást.

- Itt Szabó bajtárs! Üdvözlöm, Nándor. Lenne maguknak valami.

- Hallgatom!

- Sima szülés, ráadásul a második, csak annyi a gond, hogy a kivonuló eset defektet kapott. Odanéznének, amíg keríték egy másikat? Ja, és ma délután beugorhatna a terveivel, kibuliztam magának a dirivel egy találkozót...

VÉGE